FINDIK SEKİZ

METİN KAYA

Metin Kaçan Fındık Sekiz "Fındık Sekiz, simgesel/alegorik bir doku içinde İslâm mistisizminden izler taşıyan bir metin. Tasavvuf öğesi, Kaçan'm bıçkın/külhani anlatımı ve inanılmaz haşarılık ve ataklıktaki yaratıcı dil oyunlarının arasında alışılmadık bir etki bırakmakta. Fındık Sekiz, bir iç dünya yolculuğunun odakta olduğu bir metin.

Beyoğlu'nun kanla/şiddetle/uyuşturucuyla/cinsellikle yoğrulmuş batakhane kültürü ile entel diye adlandırılan bir başka sınıfın yan yana varlıklarını sürdürdüğü bir ortamda, ana kişi Meto maddesel yaşamın uçlarında dolaşır, 'intiharın arifesinde, yaşamın şerefesinde' gezinir. Fındık Sekiz, karanlıktan aydınlığa, maddesellikten tinselliğe yapılan bir yolculuğu anlatır... Bir aşk romanıdır Fındık Sekiz. Karşı cinsten birine duyulan aşktan çok soyut bir aşktır burada söz konusu olan. Mistik tonlamalı gündüz düşlerinin somut bir Beyoğlu gerçeğiyle birbirine geçtiği bir uzamda yaşanır Fındık Sekiz.

Destansı/masalsı, bir o kadar da kanlı canlı/külhanca bir ortamdır bu... Renkleriyle, sesleriyle soluk alıp verir bu metin. İçinde 'sözcüklere yelken açılan' bu kurmaca yaşam, düzyazı, ritmik düzyazı ve şiirin birbirine karıştığı bir dilsel karnavaldır."

YILDIZ ECEVİT Bu kitapta geçen isimler hayalidir; kitabın muhtevası ise bir kurgu. Bana soracak olursanız kurgulardır gerçek olan!

Her neyse dostlarım vardır, mesela: Sevgili Levent Erseven; iyi bir adamdır. Mehmet Fahrettin Dal ise güzel bir insandır. Nur Gürkan güzel kokulu bin bir rüzgârı okşayan iyi yürekli bir hanımefendidir.

Güzeller güzeli Solmaz'ı, Yasemin'i, Fatih'i ve Hasan'ı, kalbimin en güzel yerinde sürekli yaşayan Ali Kaçan'ı anmadan olmaz, olmamalı.

Ustalarım Aykut Değer, Orhan Martı ve Numan Baykal'a, abilerden de Medet Kerpeten ve Korsan Cevdet'e saygılarımla.

Bu kitapta ve bende emeği olup da ismini anamadığım yüzlerce insanın da kulaklarına hoş bir seda olarak fısıldıyorum: Yapıştır.

Metin Kaçan "Rüyalar altında akan günler," Metin Kaçan Kulaktan kulağa oynanıyordu. Cümle, İstik lal Caddesi'nde bir kafede kuruluyor, Balat'ta, Nişantaşı'nda ya da Bebek'te veya Hisar'da, Arnavutköy'de sona eriyordu.

Oynayanlar, mesleklerinde profesyoneldi.

Mimarlar, bankacılar, tornacılar, borsacılar, karikatüristler, nihilistler, fütüristler, mankenler, canlı ve cansız şekiller, gölgeler, buğular...

Oyun güzeldi; otururak ve yatarak ya da yaslanarak oynanıyordu. Rahattı, yorucu değildi. Eğlendirici, eğitici ve sinir bozucuydu. Mistik ve egzotik olması için de çaba harcanıyordu. Oyuna yeni katılanlar fal, büyü, sibernetik ve göstergebilim okuyor, insanlığın doğuş bilgisine ulaşmak için oynanan bu muhteşem oyunda kendilerini göstermek istiyorlardı.

Öyle bir toplumdu ki bu, herkes birbirini iç çamaşınndaki lekeye, markaya, desene kadar yakından tanıyor ama üçüncü şahıslara bir şey çaktırılmıyordu. Ahlaki çöküntünün, sosyal zehirlenmenin, ruhsal zedelenmenin adı bağımsızlık ya da özgürlüktü. Her kavram tersten algılanıyordu. Bilinçli değiştirmeler de söz konusuydu. Fakat havaya kalkan, boşlukta tokuşan kadehler sayesinde, ikiz bir bebek gibi sarılan sigaralar yüzünden bu yatay geçişleri kimse fark etmiyordu.

Bir yelkenli gemide giden kader yolcularıydık.

Arkamıza bir ülkeyi bağlamıştık. Ansızın hareket etmiştik ve ilk rüzgâr darbesinde yelkenimiz yırtılmıştı.

Yelken, rüzgâr ve gemiydik. Kaptan Meto'nun bildiği tek gerçek sözcük vardı. Aşk. Yine aşk.

İnançlı insanların bildiği o yıldız var ya, işte o yıldıza yemin ederim ki: Aşk. Üstelik milyon kere baharın yanında aşk.

Semerkand'da siyah giyen, Sina'da beyaz giyen ve dört elementi birleştiren, anlamlı kılan, kırmızıdan pembeye dönüşebilen, daha da ötesi dokuzken sekiz olabilen aşk. Bu sözcük kaptanı kurtarabilir!

Esmer Meto fısıldamıştır o güzel sözcüğü bir kulun, kölenin kulağına. Köle cariye olmuştur. Beyninin loplarında, gönlünün cirloplannda. Dönüşü olmayan yolda yırtılmış yelkenle gidiliyordu. Tan yerinin ağarması, rüzgârın yunuslara musiki oluşturması hep o gönlün sezgisel terazisinin hünerleriydi.

Kimi zaman yükselen, asileşen sosyolojik dalgalar geminin gidişini engelliyordu. O vakit forsalar devreye giriyordu, güzel mankenlere ve şımarık

tiyatroculara gümüş saplı yılan derisi kırbaçlar bir iniyor bir kalkıyordu.

Okyanus en ilkel dönemlerde olduğu gibi can istiyordu. Gemi, bilinmeyen noktaya gitmek için adak bırakmalıydı. Aynı anda şehirde başka bir mekânda büyük bir beyin fırtınası daha yaşanmaktaydı.

"AnneMakasSu böreğiKöpek" "Annem makasla şakalaşırken su böreği köpeğe evlenme teklif etti..."

Kelimelerle oynanıyor, anlamlar değiştiriliyor, halk teba, yani kul, bu düzmece oyunlarla bir kez daha, bin kez daha kandırılıyordu.

Bir güç gelecek, bir yürek atacak, bir deniz kabaracak ve o sessiz çoğunluğun hakkı verilecekti. Zaman, kendi içinde yediye bölündü. Bir ses sade çığlığa dönüştü.

Yağmur şiddetini arttırıyor, rüzgâr fırtınaya, fırtına kasırgaya dönüşüyordu. Modern gibi gözüken ama her zaman süregelen tufanlardan biri daha kopmak üzereydi. Kaptan onu kalbinden milyarlarca defa geçirdiği için rahattı. Fakat forsalar ve tayfalar riyakârdı; kaptana her halükârda ihanet edeceklerdi.

Milyarlarca yıldır yaşanmakta olan ihanetler, entrikalar zincirine bir yenisi daha eklenecek ve yaşamlarını ihanetlere endeksli olarak uzatıp zevk alacaklardı.

Ancak iftiralarla uzattıkları yaşamlarının bir azap olduğunu geç de olsa fark edeceklerdi; bu çağda ışık, karardık diye adlandırılıyor; tuz, şeker diye sunuluyordu. Geriye sayım başlamıştı! îşte asıl suç buydu, iddia ettikleri suç, kaptanın geriye sayma işlemini mürettebattan izinsiz gerçekleştirmesiydi. Dokuz, sekiz...

Bu köhnemiş uygarlığın devam edebilmesi için günah keçisi hazırdı. Kabullenemiyorlardı, inanamıyorlardı, inanmıyorlardı. Sade aşk tüm dünyayı saracak, her beden kardeş olacak!

Gemi karaya oturmuştu. Altlarından deniz çekilmiş, kumda gidiyorlardı. Bir kez daha nefes alabilmek için birbirlerine her türlü adiliği yapmaya hazırdılar. Atmosferde yoğun bir duman ve ağır bir koku (leş kokusu) meydana gelmişti. Seyirciler yerlerini almışlar, sistemin oyun bozanları, düzenbazları, hilekârları, riyakârları hep aynı cepheden bu oyunu seyrediyorlardı. Yaşamak... inançsız insanların yaşadığı o fasit dairedeki renksiz, duygusuz, monoton küpler. Kara

gözlükler takılmış, papyonlar düzeltilmiş, kumaş parçalarından medet umulur hale gelinmişti. Aşk zaman şaşırmaz, an daha önceden belirlenir.

Beyaz perdelerle örtülü ranzasında mutluydu, nevresimler temiz, çarşaflar ütülüydü. Bedeni tutsak, ruhu her zamanki gibi özgürdü. Yatmakta olduğu ranzada da özgürlüğünün "kefarefini ödüyordu.

Gasptan, darptan, dolandırıcılıktan, hırsızlıktan ve uyuşturucudan yatanlar bile bu yeni tutsağa hayretle bakıyorlardı. Mahrem bir suçlamayla içeri gelmişti ve tek kelime konuşmuyordu, gerek de yoktu. Zaten üç ana sözcük ve türevleri konuşuluyordu: "Para, gardiyan ve dışarısı." Kaptan Meto'da çık yoktu. Kaşar mahkûmlar dili yetmiş iki buçuk parçaya bölüp tuzak kuruyorlardı, ama nafile. O kafasında eski Mısır medeniyetinde yaşamış Meritetis'i, Keops'u, Ra'yı düşünüyor, o dalmanların keyfini înka dönemine kaçıp yaşıyordu. Harut ve Marufa verilen bilginin çeperlerinde dolaşıyor, fakat o bilgiyi kullanmıyordu. Diğer tutsaklar, okuyup üflüyor, sarıp muskalıyor, zengin ve çaresiz tutuklu arkadaşlarım kandırıyorlardı.

Doğruyu bulacak, sadeleştirecek ve bunu toplumuna anlatacaktı. Kalbi, aklı ve bedeni bu hikâyeyi detaylı bir şekilde aktaracak, insanlık tümden düşmekte olduğu bu hummalı geçiş sürecini belki de çok az fire vererek atlatacaktı. Kötüyü, çirkini, pisi, rezili, kepazeyi tanımıştı. Şimdi iyinin, güzelin, ışığın ve aşkın ne olduğunu daha iyi anlamış, diline yeni bir tat gelmişti. Gönüller sultanı aşkı vermeye geldim. Işık saçmaya geldim. Koğuşta lambalar ansızın söndü. Arama vardı.

Koğuştaki tutuklular sadece ceketlerini alıp koridora tek sıra halinde dizilmişti. Sevgili Meto, uykucu Meto, düş ile rüya arasında hayal kurabilen Meto.

Şiş, bıçak, tabanca, esrar, eroin, kokain ve hap, sahiplerinden habersiz saklanmışlardı. Esrar Abi ve arkadaşları saklambaç oynuyorlardı. Gardiyanlar ise hep oynadıkları körebe oyununu sürdürüyorlardı.

"Başefendi gerçekten hiçbir şey yok", "Ciddi misin?", "Evet ciddiyim, sen de ciddiysen çıkalım."

Üç yüz yıllık espri işe yaramıştır; çıkar giderler, yine geleceklerdir; üstelik daha kalabalık, daha bilgili ve çok daha fazla kumazcasına düşlerin arasına, düşmüşlerin arasına.

Bir şey bulunamayacaktır kızarmış tilkilerin koğuşunda. Yataklar düzeltilir, çarşaflar gerilir, su kolileri yan tarafa çekilir, kısaca dekoratif saçmalıklar tamamlanır. Göz, estetik zevk denen küstahı bir kez daha tadar.

Mmmmmm nefis! Altta pamuk, üstte sünger enfes yataklar, tutuklu bedenleri kucak açmış bekliyordu.

Tutuklular yalnızlıklarım paylaştıkları bu yataklarda hayallerden düşlere, düşlerden rüyalara, sembollere, simgelere, falanlara, filanlara geçeceklerdi.

Damlardan damlara zıplayıp içerdekileri gıcık eden kedi yine gelmişti. "Miyav, miyav, Meto karnım aç."

Yiyecek verirsin yemez, süt verirsin içmez; niyeti uyuz etmek. Sabah aramasının ardından kedi de seni tribe sokmuştur. Süt, bal, tavuk ve balık yersin, mide ambale olmuştur, iki süpradin sallarsın, hırçınlaşacağına sakinleşirsin. Sen de beynini tribe sokarsın, o enerjiyle yatağa girip ölü taklidi yaparsın.

Kendin senden korkar, bedenin o âleme geçiş yapar, ruhun, yani asıl gözümüz şehri tarar. Şehirlerin en kaltağı, en vefakârı, en tarumarı...

Gece, bir tekli yapmıştır, genç bir delikanlıya nefes verir. Gecenin de kafası bulutludur, delikanlının da. Şimdi her gece yaşanan hikâyeden biri daha başlayacak ve sonun başlangıcına bir adım daha atılacaktır. Cadde güzeldir, insansız elbiseler geçer giderler, elbisesiz insanlar gider gelirler. Koro "yapıştır" diye vokal yapar, yüreğin cesaretine gaz verir, yolda giderken bir çiftkâğıtlı sarar, bir duman alır, yoldan geçen sahte anarşistlerden birine uzatırsın. "Ben bıraktım" der ve sigarayı alır. Sigara elden ele tünele kadar iner. Aynı sigara Karaköy'de bedenlerini satan kadınlardan birinin dudaklarına kadar gider. Kadın kaşardır. Sigaranın sarılmasındaki "hassasiyet"e bakıp "Ah Meto ah!" der.

Bir kişi diğeriyle takılır, öbürü onlara yazılır, diğeri hepsine yapışır, grup oluşur, diğer bir grupla birleşip kalabalık çeşit yaparlar. Hepsi güzeldir, gözleri parlaktır, güzelleşmiş de gelmişlerdir. Harman olanlar ayaküstü tedavi edilir. Konuşabilen, gülümseyen, detaylara takılan, tartışmayan, sürekli plan yapan insanlardır. "Oraya mı gidelim, şuraya mı gidelim, buraya mı gidelim?"

Aşıktırlar, dağa tutkundurlar, emeğin hakkını bilirler, kibardırlar. Milyonlarca litre alkol tüketebilecek potansiyele sahiptirler. Aralarında her türlü "estetik" değiştokuş yapılır.

Üçüncü kadehten sonra kaşınırlar; kafa kafaya verip yine o bitip tükenmez planlarından birini yaparlar.

Mecburdurlar. "Sulukuru kafası" suluya geçerek kuru kafasını açmaktadır. Bir ev, bir dükkân, bir mekân bulup kafayı kırma zamanı gelmiştir. Çabuk olun, acele edin.

Mekân bulunur, izbe bir dükkân ya da çekme kat da olabilir, lüks bir yalı, yat veya kat. Önemli olan Kasımpaşa çarşafıyla Arap kâğıdının döneceği bir yerdir. Sarılır, kırılır, yapıştırılır, egzoz takılır. Nasıl da sıraya geçerler, nasıl da birbirlerine ikram ederler. Oluşturdukları daireden bir sağdan bir soldan dönmeye başlar. Sigaralar bitmeye yakın paranoya başlar; arkasından kahkahalar, gülümseyiş ve sırıtışlar, ardı arkası kesilmeyen hikâyeler. Zaman gözle görülür, kalple hissedilir hale gelir. Masa, sandalye, lamba, kapı hepsi başka anlamlara bürünür, gerçek ile hayal kardeş olup el ele tutuşurlar.

Dumandan son bir nefes alınır ve ayna karşısında son rötuşlar atılır, saçlar ıslatılır, dudaklar boyanır, gözlere kalem çekilir. Erkekler sürmelidir, donuk ama manaların manası yüklüdür gözlerinde; gezmek isterler.

Gezdiren, güldüren, ağlatan, düşündüren veya hepsini birden yaşatan sigaralar mevcuttur; yalnız ve yalnızsınızdır. Kalabalık ama bir tuhafsınız; güzelsiniz fakat ayaklarınız yere basmıyor. Bir konu biter, diğeri açılır, konudan konuya direkt geçişler yapılır. Bağlantı; bir ses, bir görüntü, kelime veya ışıktır.

Sokaklardan geçilir, dönülür, kilit tekrar kontrol edilir, gülünür, ortaklaşa düşülen paranoya çukurudur bu.

Tekrar sokaklar; kediler, aslan zannedilir, aslan arabaya sıçrar, arabaya "Suat" diye bağırılır. Araba durur içinden Zeynep çıkar. O da gülümser, beş dakikalık yolu bir saatte alırız. Canımız tatlı ister, sahanda yumurta veya tereyağlı makarna yeriz. Yemek yerken göz göze gelir, gülümseriz. Ama asla ve asla bir tek kelime sarf etmeyiz.

Yoğun bir düşünce sürecine girilmiştir. Efsanelerin sinematografik akışı büyünün pergellerinden ve cetvellerinden süzülerek aktarılır. Sözlü kültürün taşıyıcıları, oluşan bu ânı kelimelendirip raflara kaldırırlar.

Düşünce çeşitli kalıplarda akar gider. Tek bir çizgide sabitlenmez; çapraz akışlar, dikey anlatımlar, grafik tasanmlar hep iç içedir. Metabolizma hızlanır, hazım

gerçekleşir; enerji bioenerji atma binip beyne yeni bir ivme kazandırır.

Artık biosfer, sosyosfer, piskosfer, o vücut ya da beden dediğimiz büyük atmosferin içinde kendi düzenekleriyle yaşama katılmayı beklemektedir.

Yemek bitmiş; beyinler, yiyeceklerin kimyasıyla hareket ediyor. İki yüzyıl arasında kasılmalı çalkantılar yaşıyordu.

Gezen grup bilgi konusunda taşıyıcılık yapıyor. On dokuzuncu yüzyıldan, yirmi birinci yüzyıla kadar geçen zaman dilimini paralel kurgu yaparak kişi ya da kişiler aktarıyorlardı.

Kader çarkı çıkmıştı bir kere tarot kartlarında ve Nemesis gibi harmaniye bürünmüş kadın.

O kadın!

Tırnaklan siyah, dudakları siyah, gözleri, o kavuniçiden mora çalan gözleri hafif bir mil çekilmiş gibi deliciydi; deliceydi. İşlek bir caddenin karşı tarafına geçerken otuz üç kişiyi çarpıştırabilecek fiziki güzelliğe, fettan tavırlara sahipti. Üç çocuklu, varlıklı bir ailenin kızıydı. Liseyi bitirdiğinde kendi sınıfına karşı duyduğu acımasız nefret onu ailesinden soğutmuştu. O tasarlanmış bir özgürlükten yana değildi; kuş gibi, böcek gibi, çilek gibi yaşamadan yanaydı. Milyonlarca insanın gereksiz tüketim çılgınlığının yanında kendine böyle mütevazı bir yaşam seçmesinin tek nedeni vardı: Aşk.

Klasik kitaplardan, efsanelerden, sözlü anlatımlardan duymuştu adını. Geçmişi hatırlamanın, geleceğe perdesiz bakmanın adıydı aşk isminin Sevda oluşu aşkı bulmasında önemli bir rol oynamıyor, küçük tanışmatanıştırma şakaları yapıyordu.

Şimdi otuz yaşına gelmiş, girip çıkmadığı âlem kalmamış, ailesinden ayrılmış, kardeşleri yurt dışında okuyarak sisteme dahil olmuşlar. Sevda, deli Sevda ise vücuduna binlerce litre alkol emzirmiş, rakı masalarından şarap masalarına, duman âlemlerinden çizgi yollarına kadar her "türlü" kovalamıştı!

Mutsuzdu; ailesinden biraz para almış, Amerika'ya uçuyor, çizgi kafasıyla elindeki kitabı sinirli, ağlamaklı, mutlu ve garip bir sevinçle okuyordu. Uçak Atlas okyanusunun üzerinde on üç bin feet'te tam gaz sekiz motor onon iki havariyle gidiyordu. Fuuuu... Zızz. Şişştt. Uçakta yüzünün aldığı ifade hostesleri

tribe sokuyor; yeni bir mimik geliştirip yolcuları da tribe sokmayı ihmal etmiyordu. On sekiz saat sonra New York'a inmiş, okuduğu kitap bitmişti. Orada o anda olması çok saçma, anlamsız geliyordu; yeni bir hayata başlamak için seçtiği nokta, tercih ettiği dil, üzerinde bulunduğu coğrafya yabancı geliyordu. Sevda uçakta okuduğu kitabın yazarının önerdiği dünyada yaşamak istiyordu. Ne kadar yanlış seçim! Kitapta anlatılan dünya, kurmaca bir dünyaydı ve yirmi sene önce yaşanmış, yirmi sene sonra bir araya getirümiş bir hayatın fantastik kurgulamasıydı.

Kitabın arkasında yazarın profilden çekilmiş siyahbeyaz resmi Sevda'yı tam o noktadan, yıllarca kimseye açmadığı yüreğinden yakalamıştı. Binlerce insanla tanışmış, yüzlerce insanla beraber olmuştu ama yüreği, o tek kanatlı kum saati, ilk defa gönül tahtasına vurarak boşalıyordu. Kararını vermişti. İstanbul'a dönecek, labirentler şehrinde kalbinin ipek yoluna giden deveyi bulacaktı. Bu esmer deve bizim gönüller çilingiri Meto'dan başkası değildi.

Meto o zamanlar sekiz otomatik Malibu'ya biniyor, aralıklı fren darbeleriyle şehrin kaydırmalı detaylarını inceliyordu.

Sevda sekiz saat sonra İstanbul'a kalkan bir uçağa binmişti. Cam kenarına oturmuş, ince bir kız sigarası sarmış, sigaranın içine birkaç diş atmış, ilk dumanı almıştı bile.

Hayatı boyunca deli gibi yaşamış, sükûnetti ve hülyalı nefes almayı öğrenmemişti. Yan koltukta oturan İngiliz işadamını kıllandırarak dönüyordu İstanbul'a. İşadamını külandırmak için bir şey yapmıyordu, varlığı insanı tribe sokmak için yeterliydi.

Meto hayata karşı çeşitli yetenekler sergileyen adam, pis herif. Her konuda kafası çalışan mahlukat.

Çamaşır makinesi, ütü, otomobil, buzdolabı, koltuk, domates, kivi üretebilir, tamir edebilir, çeşitli modellerini yemden dizayn edebilen, üstelik roman yazan, şiir okuyan, sinemayla uğraşan çok yönlü maymun. Gözlerindeki perdeyi kaldırabüen şahsiyetler Meto'nun Adem neslinin bir devamı olduğunu rahatça görebilirler. Meto peşine taktığı ve hayatlarını bataklığa sürüklediği insanlarla buluşmak için voltalıyordu caddede. Caddelerin en ışıltılısı, en tılsımlısı. Her adım atışı bir film karesi gibi güzel, belirlenmiş; daha sonra yapacağı şık hareketi müjdeliyordu. Kafasında doksan dokuz tilki vardı ve kuyruklarını

birbirine değdirmiyordu canı sıkılınca değdiriyor, tilkileri kısa devre yapıp beyninin içinde kavuruyordu.

Dilencilerden nefret eden bu adam, kadınlara karşı akıl almaz bir duyguyla yaklaşıyor, peşindeki yüzlerce kadını atlatıp bir başka kadınla buluşmaya gidiyordu.

İşe bakın ki; buluşacağı kadını tanımıyordu; rüyasında görmüştü. Mekân ışıklı ve müzikli bir yerdi; tüm İstanbul olabilirdi, gezecek, gezecek, gezecek, sonunda onu bulacaktı. Yine yatağında dönüyor, yine kafesinde ötüyordu. Hayaller uykuya geçit vermediği için kalktı, geçmişi hatırlamak güzeldi, ama hiçbir anlamı yoktu. Diğer tutuklulardan birinin yanma gidip televizyon seyretmeye başladı. Oynayan filmlerden, basit tiyatrolardan, eğlence programlarından kısa sürede sıkıldılar. Koğuştaki diğer tutukluların canı da çok sıkılıyordu. Belki dolunayın da bunda küçük bir etkisi vardı, bilemeyiz.

En gereksiz bir şey yüzünden bir tartışma başladı. On bir kişi hep bir ağızdan konuşuyor, koridora elbise giymiş harfler uçuşuyordu. Harfler söz olmuş, sözler beyinlerdeki sinir mekanizmasını harekete geçirmiş, eller, ayaklar, kafalar en ilkel dönemlerde olduğu gibi birbirine girmişti.

Kısa bir süre sonra kafa, kol, burun kırılmış, tatlı bir fiziki yorgunluk, dinginlik süreci başlamıştı.

Şimdi bir çiftkâğıtlı içilecek, yine düşlerin detayları yakalanacak; hayat denen bu şelalede kendi ırmağımızı oluşturacağız. O zaman seslerden başka renkler de varmış, renklerden başka sesler de varmış; göreceğiz. İnsanoğlu nereden bilebilir geleceği. Sadece gelecekten gelen bir ses insanoğlunu değiştirebilir, hayallerinin arasına sadece o girebilir. Soğut, lütfen soğut, çünkü insanlara yön veren dalgalardan biri de soğuktur soğut abicim.

Rüyalarda hatırlatıyorlardı kimliğini, güzelliğini, neler yapabileceğini; rüyasında rüya görebiliyor, uyandığı zaman hatırlayabiliyordu. Sanki bir varlık ona yaşayacaklarını, yaşananı ve yaşadıklarını özetliyor; anlayamadığı yerleri, sahneleri yaşamak için uyandırılıyor ve hayata tekrar salıveriliyordu.

Değeri yoktu elmasın, zümrütün, yakutun. Topraktan çıkan madenlerin zanaatkârlarca işlenmesi de olmasa hiçbir işe yaramayacaklardı. İnsanlar kişiliklerinin içine sakladıkları duyguları bir çıkartsalar dünya o zaman güzel olacak, o zaman tüm yürekler sevgiyle atacak. Işık, enerji, ateş ve aşk dediğimiz

o nur'a o zaman ulaşılacak.

Vicdan, yazılısözlü hukuk, adalet sisteminin tam karşısında yer alır; ondan daha bağımsız çalışan bir duygumuz yoktur. Kendimizle baş başa kaldığımız anlarda ya tatlı tatlı gülümser, göz kırpar ya da sert bir bakış fırlatır. O duygunun karşısında ya ezilir ya da gururlanırız. Üçüncü bir şık yoktur. İnsan olduğumuzu o küçük anlarda, vicdan dediğimiz o elleri öpülesi efendimiz sayesinde hissederiz.

Yeryüzünde bulunan tüm insanlarda lacivert gözlü, esmer bakışlı, buğday tenli, ateş yürekli bir vicdan bulunur ve insan vicdanından vazgeçemez. Ancak an gelir, vicdan insanı terk eder, nedeni bilinmez; çünkü özgürdür. Soru sorulmaz, o öyle istemiştir. En tehlikeli insan modeli de budur: Vicdansız insan, vicdansız topluluk, vicdansız kavim!!!

Kâinatta âşık olabilen sekizdokuz adet kadın vardır, onlar da efsane olmuştur. Âşık olmak evrende yeryüzüne uzanan eli öpmek gibidir, cesaret ister, yürek ister, inanç ister. Küçük bir kısmı hariç, bu kadınlarda olmayan bir ruh halidir. Onlar için isterseniz dünyadaki sistemi yeniden tasarlayın, doymazlar.

Yeni bir dil, hiç denenmemiş bir medeniyet tasarlayın, yine iflah olmazlar. Tüm insanların yararına bir aşı bulsan bile "duvara çivi çakamadın" diye seninle tartışırlar...

Allah'a inanmayan, kuldan utanmayan bir ka vim İstanbul'da cirit atmaktaydı. Meto, yıldızı sönmüş, etleri buruşmuş bu tiplerin alnını secdeye koyduracak, hayatlarında yeni bir ufuk açacaktı. Dünyanın en zor ve en keyifli işi başlamak üzereydi.

...Ve ay her zamanki sevecenliği ile insanların üzerine doğmuştu, kendini yarım gösteriyordu. Tatlı, tebessüm eden bir bakışı vardı. Meto... insanların duygu çemberini yarıp içine sızabilen sevimli tip.

Kışın "içeri" girmiş, vücudu, beyni tahrip olmuş, aradan anlamsız, adsız zamanlar geçmiş, şimdi daha rahat iç açıcı bir ruh hali içerisindeydi.

Gözlerindeki parlaklığı, uçuşan martıların kanat çırpışım, gökyüzünde kavis alışını, rüzgârın soğukla dost oluşunu, ateşin çiçeklerle kardeş oluşunu hep burada, bu demirlerin ve beton yığınlarının arasında fark etmişti: Aşk Arapça aslına rücu edeceği saati bekliyor; koşturan, ayakta tutan, kin ve öfke

rüzgârlarını dünyaya üfleyen amansız rüzgâr, küstah kırmızı, çekingen san, utangaç yeşil, akıllı beyaz beyazlar hep akıllıdır, o yüzden insanlar beyazdan hoşlanmazlar.

Sevda çok sevdiği şehre dönmüş nefesiyle bir şehrin nefesim değiştiriyordu. Üzerinde zor yakalanan hayvanlardan soyulmuş, işlenmiş bir deri vardı, köpek derisi görünümlü tilki derisi, üstelik kızıl tilki.

Hayvanseverlerin triptik bakışlarıyla karşılaşınca, cebinden vejeteryanların kullandığı sebze türlerinden yapılmış cüzdanı çıkartıp onları bir nebze olsun mutlu ediyordu. Sevda'nın nereye gittiği önemli değildi.

Kalp atışları aynı duygunun frekansını yakalamak için programlanmıştı. Zım bam zımalda zım bam.

Caddede yürüyen, geçen insanlar Sevda'ya bakmadan geçmiyordu, geçemiyordu. Kıyafetinin asaleti bedenini daha bir ön plana çıkaracak şekilde tasarlanmıştı; kim bilir hangi terziyi taklaya getirdi, hangi stilisti yatağa düşürdü, bilemeyiz. Bildiğimiz tek gerçek, Sevda'nın parfümüydü. O koku insanlara yayılıyor, insanların kafalarında müstehcen görüntüler oluşturuyordu. Bu öyle bir kokuydu ki, bir nefes alan ikinciyi almak için olmayan ayak izlerini takibe koyuluyordu.

İmkânsızdı Sevda'yı yakalamak. Bir köşeden girip bir bulvardan çıkıyor; şehri turist rehberlerinden takip edenleri, bunalımlardan sanrılara sürüklüyordu. Sevda, labirentler şehrinin tasarımcıları ile tanışmış, şehrin bazı bölgelerini kafasına göre tıraş ettirmişti.

Gündüzden geceye geçerken yapılan numaralar, bir kafeden dalıp bir bardan çıkmalar, kokusunu ara sokakta bırakmalar. Çantasını, o anlatmalarla bitmez çantasını meyhanelerde unutmalar. Gecenin içinde yaşayan herkesin, Sevda'nın geceye daldığını hissetmelerini sağlıyordu. Çantasının içinde bir atlas, atlasta işaretlenmiş ülkeler, beyaza boyanmış kıtalar inşam çeşitli ruh durumuna sokar. Kumaş parçalan, takılar ve o parfüm: Edida. Arka sokakların kedileri bile bu kokuyu tanıyor, "Edida" diyerek Sevda'nın üzerine zıplıyorlardı. Kaptan Meto'nun canı sıkılmış, bulunduğu yönün tam tersi istikamette gidiyordu.

Hep öyle yapardı kahrolası. Ya da öyle yaptırıyorlardı. Onlar canım, cinler, periler, şeytanlar.

Yan sokaklardan birine park edilmiş, bordo görünümlü beyaz sırtlı bir Amerikan,

Meto'ya göz kırpıyordu.

Marşa basması, koldan vitesi "Ll"e koyması ile sokaklar langır langır sallanıyordu. Cam kenarında, sokak yanlannda makara yapanlar bu ses karşısında kalplerine perdah atıyorlardı.

Araba hem Meto'nun, hem Eahri Baba'nın, hem de tüm insanlığın arabasıydı. Meto frene bastığı zaman vites kolundaki iskelet kafanın oyuk gözleri yanıyor, ayağını frenden bırakınca arka camın önündeki kumaştan yapılma karpuz hararetli bir ışıkla yanıyordu. Böylelikle içeride estetik bir alışveriş yaşanıyor; dışarıya da gayri estetik bir görüntü sunulmuş oluyordu.

— Anloorsun bebeğim, hasta etme beni. Şimdi bir yolculuğa çıkılacak, bir yolculuk anlatılacak. O zaman göreceğiz hayat dediğimiz, içinde savrulduğumuz, kaybolup gittiğimiz bu muammalı tantana bize ne vermek istiyor, yaşadığımız, bir heves mi? Yoksa yaradılışın doğasında bulunan mistik bir öğreti mi, yürekleri koparan, gönülleri zımbalayan, kalplerdeki karanlığı yok eden bir güç mü?

— Baba Selamünaleyküm! Canım çok sıkılıyor. Bu şehirden uzaklaştır beni. (gır gır gır har har har). Fahri Baba denen bu zat direksiyona geçer ve aralıklı darbelerle frene basar, bir işarettir bu; kayıp giden, yıkılıp devrilen hayatı anlatır.

Dikiz aynasını kendine göre ayarlar, otomotik koltuk çalışmadığı için arkaya bir yastık konur, lastikler yolun üzerinde 80 mille dönmek için sabırsızlanır. Kaptan Meto pasaportunu çevre yolunun çıkışına fırlatarak hayattan intikam alacağının müjdesini Eahri Baba'ya verir. İşaret tatlı bir tebessümle karşılık alır. Bursa'ya, Susurluk'a doğru bir yolculuk başlar. Dudaklar kıpırdar, iki ağız "Bismillahirrahmanirrahim" der. Sonra derin bir sessizlik, içeriye sadece sekiz otomatiğin sevinçli uğultusu gelir.

Bu yolculuğun asıl amacı, can sıkıntısını gidermek, hayatı yeniden sorgulamaktı. Radyo, Mali bu'nun içindeki gergin havayı silmek için güzel bir istasyona kendini kilitledi. "Aah çilli, çilli sevgilim çilli, yarın olmaz şimdi..." Yola lacivert yağmurlar dökülüyor; yağmur taneleri tekerleğin altına kaçarak arabayı asfalttan bir an olsun ayınyor, bu küçük anların toplamında yapay huzura ulaşılıyordu.

Şehir, büyük bir ihtimalle bu iki insanın ayrılığından gözyaşı döküyordu. Binalar, benzin istasyonları, tabelalar, reklamsız tabelalar, yol kenarındaki köpekler bir an gözüküp sonra kayboluyorlardı.

Şehrin telaşı, kargaşası, küfürbazlığı kaybolmuş, bitmeden başlayan yol çizgilerinin hükümranlığı başlamıştı. Şimdi "yalan" denen bin bir renkli, yedi gölgeli canavar kendi sahasına çekilmiş, "sohbet" ve "muhabbet" dediğimiz abiler arabanın içine sızmışlardı. Fahri Baba profesyonel bir sol çekerken ük soruyu yapıştırdı. "Meto!.. Çocukken ilk hissettiğin ânı hatırlıyor musun?" Yine kendi şeritlerine geçmişlerdi ki, Meto sağ eliyle kalbini tutarak; "Hatırlamaz mıyım? Verjin diye bir kız vardı, beni evlerine çağırır, kraliçe tacını takar ve gözlerime bak Meto, hiç unutmayacaksın bunları, derdi; ve ben saatlerce Verjin'in gözlerine bakar kalırdım. İşte aradan o kadar zaman geçti, binlerce olay, yüzlerce hikâye yaşadım ama, o gözlen hiç unutmadım. Yıllar sonra Verjin'le bir kez daha karşılaştım, aynıydı, çocukken gördüğüm gözlerdi. 'Nasıl böyle eskisi gibi parlak?' dediğimde, 'ben senin gözlerini kendi gözlerime çekmiştim' deyip bir süre sonra yanımdan ayrılmıştı."

Meto arabanın siperliğini indirip, siperliğin arkasındaki aynaya bakıp İşte Fahri Baba, bu gözler Verjin'in gözleri, unutmam imkânsız; çünkü onlar hep bende, nereye baksam Verjin'in gözleriyle bakı yorum.

Meto iki sigarayı birden yakıp birini Fahri Baba'ya uzattı. Dışarıda yağmur dinmiş, üşüyen ağaçlar, insanlar, hayvanlar bordo Malibu'nun asaletine bakıp üşümekten bir an olsun vazgeçmişlerdi.

Geride bıraktıkları şehirde kulaktan kulağa fısıldaşmalar, ayrılıklar, hüzünler, zevkler ve bu dünyevi zevkleri kamçılayan alkol, gırtlaklardan midelere yerleşiyordu.

Maneviyattan konuşan tiplere 'sapık, yobaz, tutucu, gerici' gibi sıfatların yakıştırıldığı bu şehir bir süre sonra sallanacak, öyle bir sarsıntı olacak ki seçilmiş insanların dışında kimse kalmayacak. Önce dudak bükenler, sonra bu insanlarla başka yerlerde, farklı şekillerde karşılaşınca ellerini öpmek için hızlı hareketler yapacaklar.

Şimdi milyonlarca litre alkolle yıkanan bu bedenler, kendilerini bu haramdan arındırmak için kuru toprağın üzerinde aylarca debelenecekler; suya, toprağa, havaya ve ateşe olan borçlarını ancak tövbeyle ödeyecekler! An yaklaşıyor, ay kızarıp kararıyor, seslerin titreşimi duygulu ama inançsız bedenlerde çeşitli hastalıklar olarak nüksediyor.

Yılların Sevda'sı ince bileklerini gösteren topuklu, tokalı, timsah derisi

ayakkabısıyla İstanbul'un batakhanelerinde fotoğraf oluyordu. Kâh kumarhanede elinde bir tekliyle dalgın bakıyor, kâh izbe bir meyhanede taklaya gelmiş bir durumda elinde rakı bardağıyla dirsek çürütüyor, zamana karşı beyin hücrelerini dondurarak cildinin pürüzsüz kalmasını sağlıyordu. Bir hiç içerisinde kaybolmaktan yorulmuştu.

Kendini, yüreğinde asılı duran aşkı asıl sahibine teslim etmek için mesafe kat etmesi gerekiyordu, ancak...

porselen tabak, kolonya ve beyaz çizgisi olmadan bedeninin isyanıyla karşılaşıyordu.

Sevda, beyaz Sevda tüm beyazların en beyazı, bulunduğu mekânın dil yapısını değiştirebilecek, yeni anlamlar yükleyecek, beynini, dingin bedenim hızlı yapacak; sadece "beyaz" diye düşünüyor, düşüncesi çakmak cebinden çıkarttığı bir sevimli paketle gerçekleşiyor snıf snıf ohhh...

Sevda şimdi daha dingin, ne istediğini, aradığı şeyin ne olduğunu çok daha iyi biliyor. Anında uykusu geliyor, bulunduğu yerde beş dakika kestiriyor, sonra aynı masayı paylaştığı insanları gerçek bir yalanla terk ediyor, kendini sokaklara vuruyor, rastlamak istiyor aşkına; dünyadaki varlığını bir an olsun unutturacak o esmer ve kıvırcık aşka.

Direksiyona Meto geçmiş, ani bir kararla otoyolun diğer şeridine havalı bir geçiş yapmıştı. Yüzlerce kilometre öteden kalbinin üst kapakçığına hafif bir sinyal verilmişti. Vahşi, öfkeli ve masum bir çığlık Meto'nun kalbine çakılmıştı. Fahri Baba destur vermişti. Kalpte çakan sinyalin görüntüsü bir şekilde bulunacaktı.

Malibu nedense ilk olarak havaalanına gitti, daha sonra sahil yolundan denizdeki dalgalan sayarak Aksaray, Laleli, Şişhane ve Taksim, hayatımızın en önemli maddesi, varlığımızın dörtte üçünü oluşturan zamkinanın bir zamanlar eşit olarak dağıtıldığı semt: Taksimet!

Fahri Baba Meto'yu Taksim'de indirdi. Tatlı bir gidişdönüş yaşamışlar, arkadaşlıklarım konuştukları hikâyelerle perçinleştirmişlerdi. Fahri Baba bir şeyden daha emin olana kadar Meto'yla görüşmeyecekti!

Sekiz otomatiğin, yani bu gösterişli Amerikan mandasının homurtusu ve gecenin içinde kaybola bilen metalik bordo görüntüsü şehrin kalabalığında sır oldu.

Meto Taksim meydanındaki Atatürk heykeliyle baş başa kaldı, bu heykelin daha doğrusu bu anıtın dört tarafından anlatılan hikâyeyi hatırladı: "Dürüst ol, akıllı ol, cesur ol, gerektiği zaman kurşunlan düşmanının beynine acımasızca boşalt." Çeşitli üsluplarda aktarılabilen bu hikâyenin gerçek manası Meto'ya göre böyleydi.

Ellerini cebine sokmuş, ceketinin yakasını kaldırmış, önünde uzanan, Tünel'e kadar bütün kıvrımlarım bildiği caddeye, İstiklâl Caddesi'ne bakıyordu. Meto bu caddede en güzel hikâyeleri yaşamış, en tatlı ayrılıkları tatmıştı. Şimdi bu ıslak ve kızıl havada kaderiyle karşılaşacağı ana pergel sallıyordu.

Meto caddede biriki tur salladıktan sonra Galatasaray Lisesi'nin önündeki banklara oturdu, evlerine dönmeyen kuşlara yem atan insanları ve caddenin mimarisini incelemeye koyuldu. Daha önceden tanıdığı ressam kız kardeşlerden büyüğü Gül'le göz göze geldi. Gül, şiddet düşkünü, ateist bir düşünceye sahip, kandırılmış tiplerden biriydi. Gerçeküstü resimlerine de bu dünyayı yansıtıyordu. Başarılıydı ama değeri bilinmeyenlerdendi.

Beraber yürümeye başladılar; kediler, elbiseler, kokular, sarhoşlar ve yetmiş iki buçuk milletin gayri resmi temsilcileriyle. Sırtlarına hafif bir rüzgâr almış tatlı bir vitesle gidiyorlardı. İki ile!

Aynı çevreden insanların bulunduğu kafelerden birine girdiler. Meto'nun kardeşi Fatih bir fotoğrafçıyla konuşuyor, hareketli ve bağırarak bir şeyler ifade ediyordu.

Fatih, Meto'yu görünce gülümsedi, arkadaşına anlattığı heyecanlı hikâyeden vazgeçerek abisiyle öpüştü, Gül ile tokalaştılar. Gül, Fatih'i tribe sokmak için sürekli gözlerini ona dikiyordu.

Fatih'in gözbebekleri küçülmüştü. Nedeni ne olabilirdi? Bu hayatta yaşayan, bu âlemde takılan herkes bilir açıklamaya gerek yok ama şu söylenebilir: "Çalışmaktan" geliyordu. Çizgi filmcilerin çoğunun gözbebekleri Fatih'inki gibi küçülür ve düz bakarlardı.

Sıkıldılar ve yanlarına bir kişi daha katarak yeni açılan bir bann davetine gitmeye karar verdiler. Yanlarına takılan kişinin hayatta tek bir amacı vardı: "Meto'yla olmak, sonsuza dek takılmak!" Kimdi bu kendini bilmez kız?

Gece, yıldızlarla, ayla, atmosferde iz bırakan jetlerle öyle bir peyzaj

oluşturuyordu ki, yeniyetme ressamlar, bu "şimdiki zaman" masalı karşısında fasılalı olarak yutkunuyorlardı. Gecenin içinden yaramaz, söz dinlemez, kural tanımaz gündüzler geçiyordu. Bu minik gündüzler de aşkın saf bekçilerine göz kırpıyorlardı.

Meto, sağında Gül, solunda Ceren, küçük makaralar yaparak caddenin tılsımlı yollarında, zaman denen çözülmemiş kavramı kıskandırıyorlardı. Mağazalar, vitrinler, elbiseler, takılar, döviz büroları, turizm şirketleri, lokantalar, barlar, meyhaneler ve kahvehaneden dönme kafeler caddenin hikâyelerinin giriş bölümleriydi.

Yine dört duvarla çevrilmiş, ancak üstü parasızlık yüzünden kapatılmamış barlardan biri daha İstanbul gece âlemlerinde yol alacaktı. Giriş kalabalık. Korumalar nazik, bilgili, çevreyi tanıyan tiplerden seçilmişti.

"Damsız almıyoruz" türünden hayvanlıklar yapmıyorlardı. Müzik, milyonlarca yıldan beri kendi şarkısını çalıyordu. Ritim yavaşlıyor, aniden hızlanıyor, bardaki insanlar tüm bu olayları müzisyenlerin yeteneğine bağlıyorlardı. Oysa müzisyenlerin şu yaşadığımız evreni kucaklayan, anlamlandıran ritmik dalgalanmasının ardından zekâyı ve duyarlılığı kimyevi olarak dört çarpı dört yapan "beyaz" yatmaktaydı.

Kadehler havaya kalkıyor; insanlar günlük moda anlayışının getirdiği kıvrımlarla dans ediyorlardı.

Anlamsız bir salınmaydı moda; günümüzü, değersizliği ve hiçliği yansıtıyordu.

Meto bara yaslanmış, müziğin çıldırtıcı ritminden sıyrılmaya çalışıyor; Ceren, Meto'nun yanma gizli planlar yaparak sızıyordu. Gereksiz ama insanın nefsine direkt girebilen sorularla, kafasındaki düşünceyi sinsice fakat acemice uyguluyordu.

Yeniyetme bir fırlama, müzisyenlerin aletlerinin arkasına girmiş; geceyi elindeki onlu dolmanın aleviyle coşturuyor, desibeli yasaklanmış kısımlara kadar yükseltiyordu (dumdumbamdumann).

Ceren, ani yükselişi bir koz olarak kullanıp, Meto'yu çekim alanının içine tutsak etti.

"Meto, bak biraz önce ne yaptım!" Ceren'in üst dudağı pastel kırmızı, alt dudağı

fosforlu siyah, kelimeleri plastikti. Kalabalığın arasına karışmış olan Gül, saçları at kuyruğu şeklinde bağlanmış bir davarla dalgasını geçerek dans ediyor, çocuğu triplerden triplere sokuyordu. Kalça hareketlerinin, fısıldayarak anlamsız kelimeler mırıldanmanın, boyun bölgesine gönderilen hafif buselerin rolü çok büyüktü.

Müzisyenler Doors grubunun en tatlı parçasını Türkçeye adapte etmişler; aletlerin arkasında onlu sigaralığı tek başına içen fırlamaya "uyanıyoruz" diye sinyal gönderiyorlardı. "Gel bebeğim, ateşinle sar beni..." Yağmur, üstü açık barda eğlenen gruba kıyak yapmakta gecikmiyor, ok gibi ama olanca masumluğuyla yağıyordu.

Saçlar, elbiseler ıslanmış; aletlere su kaçmış, spotlar patlamıştı. Yeni açılan mekânlarda sıkça karşılaşılan, teknik yetersizliklerden biri daha yaşanıyordu. Yağmur eğlencede azmış olan bu grubun akıllarını, kendine has intikam alma, öğüt verme biçimiyle almıştı.

Şimdi tüm planlar bozulmuş; bir süre için, en azından ışık gelene kadar plan yapılmayacaktı. Beyinlerin yağmur şokundan kofrası atmıştı. Belki de şu birkaç dakika içerisinde kendilerini doğaya teslim eden grup, hayatlarında almadıkları, duymadıkları, hissetmedikleri bir sevginin, bir nurun, bir ışığın çekimi içinde bol renkli, manalı bir rüyaya dalmışlardı.

Sanki Ten kavminden gelen bir vücut bara girmiş, insanlara akıllı olmalarını fısıldıyordu. Bu Ten, 'aydınlık çağı' diye adlandırılan bu karanlık çağda, nesnelerin boyunduruğu altında yaşayan âdemoğluna, çok önemli bir sırrı vererek uzaklaşıyordu. Sır bir kişiye verilmişti: Meto'ya! Sır tutabilen, tutması emredilen insan.

Yeryüzünde öyle sırlar vardır ki, insanoğlu bu sırlar karşısında geçirmiş olduğu zamana mahcup olur.

Bilim, felsefe, pozitif bilimler, psikoloji, sosyoloji ve şiirde duraksarsın! O bile sana, sırların "sır" olduğunu öğretmekten ileri gitmez. Öyle helezonlar, kıvrımlar içerisine sıçrarsın ki, varlığın, varlığımızın yegâne sebebini buldum sanırsın. Oysa o kadar anlamsız bir boyuta saplanmışsındır ki, o renkler, desenler, uğultular tüm insanlığın edindiği bilginin lekeleridir. Kara lekelerdir onlar!!!

"Ağacın kökleri suya seslenir, toprak suyla beslenir, işte insan böyle süslenir." Barın ışıklan gelmiş, ıslak topluluk tekrar eğlenceye ısındırılmaya çalışılıyordu.

Ancak durmuş bir eğlence yeniden kaldığı yerden canlandırılamaz. Bu işletmecilerin acemiliğini gösteren hafif bir uyarıydı. Kalabalık, yeni bir grup bara daldı. Şimdi yeni elektriklenmeler, farklı duygusal alışverişler yaşanarak belki eski ritim yemden yakalanacaktı.

Meto kızlardan sıkılmış, kendini barın çekme katına çıkan merdivenlerin dibine yollamıştı. Buradan her şey daha açık gözüküyordu. Özellikle şu sandalet türünden topuklu ayakkabılı ve deri pantolonlu kız; sanki tuhaf bir gezegenden geliyormuş gibi utangaç gözleri olan!...

O gözler boynunu çevirmeden Meto'ya döner; aynı anda iki bakış arasına beyaz elbiseli bir garson görüntüye girer; bir adım sonraki zaman diliminde kavuşur gözler; birbirini arayan iki çift göz, tüm dünyanın nefesini bir an olsun kendilerinde hisseder. Şimdi gökyüzü, bir yıldız kümesini başka bir karanlığı aydınlatması için topyekûn yolculuğa gönderir. Havada pembenin, morun, sarının, yeşilin, turuncunun, kırmızının dans ettiği bir hale oluşur, bir şimşek çakar; yeryüzü bu sesi ilk defa duyuyor gibi irkilir, masum bir yıldırım gökyüzüne ilk dillerden kalma bir işaret çizer: "Aşk". Aynı hareket üç defa tekrarlanır. Bara o parfüm, "Edida" yayılır. Kalp atışları senkronize bir biçimde birbirini tamamlar; iki bulut havada iç içe geçip bir boşluğun içinde beraber yol alır. Acının, sevginin, şiddetin sembolleri gökyüzünden çekilir; gece masum bir ıslaklığa dönüşür. İki kişi için zaman durmuş, an kapanmıştır.

Sevda, merdivenin dibinde bekleyen aşkına doğru ilk adımım atar, aşkı hareketsizdir. Donmuş ya da dondurulmuş görüntüsü vizyondadır.

Gözler, ne istediğini bilen o gözler hedefe kitlenir; eller kenetlenir; gövde sokağa doğru bir kavis çizer; bacaklar beynin uyarısıyla kalpten izin alır, yürürler. "Nereye gidiyorsun? Neden gidiyorsun?" diye soran olmaz, soramazlar! Aşktır bu, Aşk. Sadece kıskanç ve fesat düşüncelerim peşlerinden yollarlar. Sadece o küçük fırlama, onlu sigaralığın zıvanaya yaklaşmış iki nefesini Sevda ve Meto'ya uzatır.

Bardaki insanlar, daha doğrusu zevk delileri, sinemacılar, gazeteciler, yazarlar, tiyatrocular bu aşkın arkasından daha bir öfke ile bakarlar.

Zevkten çıldırma noktasına gelseler bile, yeni pozisyonlar arayan bu tiplerin hayattan hiçbir beklentileri yoktur, "Bir şeyler yaşayalım, mutlu olalım, yiyelim, içelim, eğlenelim!" ortak felsefeleridir. Ne Stalin, ne Mitler, ne de Lenin ya da ne

Sosyalizm, ne Faşizm umurlarında bile değildir. Onlar Lut kavminin günümüzdeki versiyonları, helak edilen bir neslin son temsilcileri; nefislerinin emrinden başka hiçbir olaya tatlı bakmayan yaratıklar. "Emmare"nin peşinden giden, sadece onun için yaşayan sürüngenler, insanlık mertebesine ulaşmak için tek bir kitap, tek bir sure, tek bir ayet bilmeyen beyinsizler, şeytanın yoldan çıkarttığı "entelektüel" grup. Kendini Emmare'ye kaptıranların başında da Meto geliyordu!

Gecenin sevinç yaşadığı; tekrar dökmeye başladığı gözyaşlarından belliydi. Sevda ve Meto tek bir kalp gibi ya da tek bir at gibi İstiklâl Caddesi'ne düşmüşlerdi.

Cadde onlarla güzelleşti. Mağazalar hafif bir rötuş yapmış, kafeler parfümlenmişti. Tabiat bile bu aşk karşısında tribe girmişti.

Caddeden gülümseyen bir kavisle dönüp Harbiye tarafına topukladılar. Ah ne güzel topukları vardı. Ya elma kokusunu andıran o çift kanallı burnu... (Burnuna taktığı helezonik gümüş boru "beyaz çiçeğin" daha iyi kaymasını sağlıyordu.) Güzel, alımlı, az biraz da eski bir otele, Hilton'a girdiler. Resepsiyonda bir oda isteyecek kadar konuştular.

numaralı odaya çıktılar. Çok güzellerdi. Bu sebeple her kültürden, dinden, milliyetten insanlar peşlerinden göz süzüyordu.

Klıck, klıck! Ohh ne tatlı görüntüsü vardı odanın. Yine de tüm oteller gibi kasvetli yataklar, mini buzdolapları, abajurlar; Sevda, Meto'nun boynuna avuçlarının içini kaydırarak dokundu. Öylesine bir dokunuş değildi bu, merhametli ve mahrem bir kokusu vardı.

İki yıldızdan biri gökyüzünde patladı; gerilerde san bir parlaklık otelin camlarından içeri süzüldü, bir martı, eski romanlarda olduğu gibi, karşıdan karşıya geçerken havanın soğukluğundan iki bina arasında dondu kaldı. Hünerli bir martıydı bu...

Camdan, bir yüz gözüktü. Sevda sırtı dönük soyunduğundan bu yüzü fark edemedi. Meto siluet olarak fark ettiği bu yüzü rüyasında görmüştü: Çocukluk aşkı Verjin! Meto, çizgi çekmeden aşk yaşayamayan, tene dokunamayan, tuhaf, tuhaf olduğu kadar da çekici insan! Çook çekici çok!

İki çizgi çektikten sonra yürek doğadan uzaklaşır, hayat dediğimiz nefes alış

verişine yeni anlamlar, düzeyli manalar yüklenir; rahat olursun, boşta çalışan bir motor gibi canın yerli yersiz hamle yapmak ister, vitese koyar kaydırmalı bir kalkış yaparsın seninim ben senin.

Lobiye inerler, piyano Cumhuriyet'in ilk dönemlerine ait bir resital sunmaktadır; kulaklar aşikârdır bu Dem'e. "A benim arzu kızım, gönlümün nazı kızım" bir köşeye otururlar. İkisinin de kafası bin tane fil gücünde çalışmaktaydı.

Kültür ya da ekonomi casusları, cam kenarına oturmuş bir yandan viskilerini yudumlarken diğer yandan da yeni gelen tipleri hızlı, üstelik aynı hareketleri seri olarak uygulayabilen bu iki tipi kesmekteydi. Piyano başka bir parçaya kayar: "Sert adımlarla her yer inlesin, inlesin."

Şehir, camdan bizimkilere göz kırpıyor, sanki "Dışarıda daha temiz hava var, neden orada duruyorsunuz?"

diyordu.

"Sevda Hanım telefon, çın çın, Sevda Hanım telefon!" Bellboylardan biri elindeki zarif zilli pankartla Sevda Hanım'ı arıyordu.

Sevda telefona gider, bu sırada arka masalarda şeytanlar gülerek birbirlerine ülkeyi altüst edecek kültürel formülü anlatıyorlardı. Lütfen zorlamayın söylemem!

Sevda suratı simsiyah bir halde Meto'nun yanına döndü. Haber aldığı şey karşısında hüsrana uğramış bir ifade mi desek, yoksa başka bir ifade mi bilemeyiz; yaşayarak, anlayarak, ne olduğunu öğrenebiliriz. Meto dünyadaki tüm ifadeleri anladığı halde Sevda'nın yüzündeki durumu çözememişti. O anda kendini sokaklara, başka şehirlere atma isteği ağır basmıştı. Hava hafif ısınmış; martı, hani havada donan martı bile hareket etmişti.

Bu sırada otel görevlileri içeriye nereden sızdığı belli olmayan maymunun peşinden koşuyorlardı. Otelin lobisinde oturan iki kişi bütün bu olanları ayrıntılı olarak seyredip güzel bir fotoğraf katalogu oluşturuyorlardı. Özür dilerim size katalog dediğimi nereden çıkartıyorsunuz, ki öyle olsa bile bu sizin için mükemmel bir iltifattır.

Yeter bu kadar zekâ kaydırması. Şimdi Meto ve Sevda'nın oturduğu masaya dönün, bak nasıl ayrılıyorlar; bak dünyanın en büyük aşkını bir telefon

konuşmasıyla nasıl yok ediyorlar?

Sizinle paylaşmazsam olmaz. Otel görevlileri yakaladıkları maymunun üzerinden ağı çekiyorlar. Maymun "Ben bu otelin müşterisiyim" diye çığlık atıyor. Lobi müdürü müşteriden gülerek özür diliyor. Aksilikler, aksilikler.

Yurt dışında akan bir şelale bizleri ne kadar etkileyebilir? Düşünebilen insanlarda bunun veya türevlerinin cevaplan hazırdır. Bu aşkın nasıl bir aşk olduğu ya da olacağı bazı beyinlerde patlamıştır.

Şimdi, sadece aynalar ve karşısındakini bir başka âleme götüren aynaların diyarına sızıyoruz. O aynalardan 444'üncüsünün içinden bordo beyaz Malibu bir diyalogla geçiyor: "Beni bırakma!"

Simgelerin, sembollerin, rüyaların, düşlerin arasından sıyrılıp gerçeği anlamak! Ne kadar konformistsiniz, zaten bunlarla ulaşabiliriz gerçeğe...

Meto hesabı resepsiyondaki görevliye ödeyip dışarı fırlar. Bir nefes, bir nefes daha alır. Şehir sabaha göz kırpmış, arabaların egzosları tatlı bir hava yaymıştı. Şehir havası: Yanmış plastikle karışık muhallebicilerden çıkan adi çorba buharıyla demlenmiş şehir kokusu, ıslak odun kokusu, yanık et kokusu, çürümüş prezervatif kokusu.

Yitik bir âlemin yeniden hortlayan iskeleti, hayatımızı yeniden anlamlandırabileceğimiz yegâne koku.

Şimdi mikrofon sende; yıkıl şehrin karşısında, ne kadar hünerin varsa göster. Rol yap.

Çünkü birazdan özgürlük diye, yaşam diye haykıracaksın! Boş bunlar, her şey boş! Çünkü kalbindeki atardamarlardan biri çalışmıyor. Sağlık problemlerin, alaycı korkuların, yatay yalnızlıkların var.

Ağlayabilirsin, yalnız gözünde o okyanusların tuzundan kaldıysa. Zannetmiyorum... Bir tek iyilikte bulunmak istiyorum: Parantezsiz sev, çıplak sev, gülün sümbüle şarkı söylediği gibi sev!

Kaçamak bir diyalog, utangaç bir ses tonuyla çıkar ve tüm şehre bağırır: "Bir bira daha alır mısınız?"

Küçük dudaklardan bir ses ırmak olur akar. "Beyaz şarap lütfen." Meto yalnızdır yollarda, yalnızlığına bir sabah ezanı şahittir, bir de zeytin gözlü, kızıl saçlı güvercinler.

Meto! Boş sokakların geri plan dekoru. Sabahları ilk süzülen ışıklarda patlayan makyajları, eve dönen kedileri, ıslak karanlığın aydınlığını seyreden kişi. Koro: "Ah kendine bir vakit ayırsa/Ah tekrar saçlarını ortadan taraşa!"

Malibu'nun yedek anahtarı kalbinin üzerinde, anlamsızca savruluyor. Koro: "Eve gel çiçeğim/seni çok özledim/güldür beni bebeğim/seslerinden öperim."

Annesine dönse hayat hoş, sokaklara dalsa zaman boş, bir yerlere takılsa zaman hiç yok! Yollarda yalnızken yakalanır BP'ye (Büyük Paranoya), BP hep peşindedir! Sağlıklı her kentli insan gibi, onun da sevimli, zevk veren, hayatı sorgulamasına yardımcı olan küçük bir BP'si var.

Fahri Baba bordobeyaz Malibu'yu A.K.M.'nin parkına koymuş, Meto'ya yeni bir dünya bırakmıştı. Meto Harbiye'den Taksim'e kadar küçük BPlerle yürümüş, hayatın tekerlekli kulvarına kavuşmuştu.

Malibu, yanlardan parlayan çelik jantları, full otomatik beyniyle kartalları ve penguenleri aynı anda şoka sokabilen hünerli otomobil; vişne çürüğü deri döşemelerine aşkın kızıl tema'sının bindiği yürekli motor, harika alet, süper makine!

Mevsim abiler, yağmurdan kara, o asaletli beyaza, o fark edilmemesi imkânsız yumuşaklığa geçiş yapar.

Şehir, ismi güzel şehir, bin şiirin şehri İstanbul serap olur. Kar ve serap arkadaştır; çöl ve kaktüs gibi.

Uçaktan şehri seyredenler birden şehri kaybeder, ya da şehrin aynadaki yansımasını görürler; bu, onlar için küçük bir zaman dilimidir. Gittikleri şehirlerde asla böyle bir şey yaşanmaz! Hayat sadece bu şehirde mesai yapmaz, kendi keyfine düşkün, manyak bir şehirdir İstanbul.

Meto Malibu'yu parktan çıkarır, motoru ısıtarak yola çıkar. Uykuludur, yorgundur, Dolmabahçe'ye iner, araba deniz kenanna yaklaşınca motorun ritmi değişir.

Denizin dalgalan Malibu'nun panjurunu, farlarım yalamaya başlarken, Meto arabayı stop eder ve kendine köşedeki büfeden çay söyler. Marlboro ve çay; radyo tatlı bir blues çıkarması yapar. Gözkapakları düşmek üzeredir. Bir martı Galata kulesinden, Marika'nın otobüse bindiği eski meydana pike yapar. Meto, Malibu'da rüya görüyordu. Rüyasında hayal kuruyordu. Hayal kurduğu rüyada gülüyordu.

Her taraf ceset, kan, irin, alkol, zehir, yalan, iftira!

Uyanıyordu binlerce ceset hep bir anda, gözleri açık, çürümüş kefenlerini yırtıyorlardı.

Meto, kefenden fırlayarak çıkıyor, kızgın top raklardan koşarak ışık vuran, obsidiyen mağaraya yaklaşıyor; gördüğü şey geleceği; o tatlı ışık, o yürek sızısı, o tüm alfabelerin, vücut dilinin anlatamadığı o sezgisel gönül!

Şah damarından akrep sokmuş bir kadının çığlığı, iğne yeri belli, sanki emse orayı bütün vücudunun kasılmışlığı geçecek, uzaklaşmakta olduğu yere yeniden gelecek.

Em Meto (emmare) çıkart zehiri yere at ve ez zehiri, kadın annesine sarılan yavru ahtapotlar gibi sarılıyor Meto'ya.

Bir küçük kız, karnı aç! Meto'ya yaklaşıyor, Meto zehiri küçük kıza veriyor. Kız zehiri yedikten sora; "Hepsini yedim, inanmazsan karnımı açıp göstereyim" diye bağırıyor. Meto diğer ölülere, "beni tekrar sann, tekrar sann" diye bağınyor. (Yok mu bir şey!) Malibu'nun camı üç kez vurulur. (Tak tak tak). Meto! Elinde çay bardağıyla uykuya dalan Meto! Telaşlı bir uyanış, arabanın camını bir parmak darbesiyle indirmesiyle sonuçlanır.

— Abi kendine gel! Bağırıp duruyorsun.

— Kendimden geçmiş durumda mıyım? (Bardağı uzatır) Şunu al!

Yollar kendini beyaz prensese teslim etmiştir, soğuk kendi şarkısının klibini çeker; görüntüye naylon torbalar, sigara paketleri ve birkaç yaprak girer.

Güzel bir kalkış, karar verilmiştir. Annesini ve çok sevdiği yatağını düşünür, köprüden acemi şoförlere yol açarak Maltepe'ye evine döner.

Zil sesi iki defa çınlayınca Melek Hanım gelir, hemen öper Meto'yu.

— Neredesin kaç gündür?

— Çok güzelsin saçlarını mı kestirdin?

— Zekiye Hanımların günü vardı, gitmeyim dedim ama...

— Güzel makara yaptınız mı?

— Hem de nasıl, hep seni soruyorlar.

— Yatıyorum, sakın kimseyi çağırma.

— Bi şeyler yeseydin.

— Gerek yok, biliyor musun, âşık oldum ve aynı anda ayrıldım, bunu sadece sen anlayabilirsin.

— Zekiye Hanım'ın baktığı falda da böyle bir şey vardı.

Atlas yorganlar, saten çarşaflar, pamuk yastıklar... Ah Melek Hanım, nasıl da oğluna yatak yaparsın, ne güzel uyutursun badem gözlü âşığı.

Uyku! Gecelerin ve gündüzlerin sultanı uyku; sen gelince susar evren, sen gelince söner alev. Gerçek uyku; rüyasız, hayalsiz, düşsüz uyku; sızmayla girilen âlem!

Kor olmuş kömürler evi tam uyku haline sokmuş, evde perdelerden, yastıklara, lambalardan örtülere kadar her şey uyuyordu.

Tek uyumayan Melek Hanım ve kedisiydi. Kedi, yani; Hırçın!

Hırçın, diğer dişi kediler gibi Meto'ya âşıktı. Meto, tüm kedilerden aynı anda, eşit derecede nefret eden uykucu!

Meto, uykusunda sarsılmaya başlar; içsel bir sarsılmadır bu; bir sır verilir: Yorgun beden titrer, yürek o sırrı almak için direnir. Sonuçta yürek kazanır!

Yürekte mühürlenmiş bir sır, hatırlandıkça kendini ele veren öğreti; trans halinde beyne ulaşan duygu.

Şimdi kırmızı ipekler, kızıl tenlere karışıyor, dünya hiç tanımadığı bir duygunun dışa vurumuyla tanışmaya hazırlanıyor.

Yaşanarak anlatılabilecek bir muamma! Bir telaş, bir volkanın ilk patlama hali, bir nehrin ilk yatak değiştirdiği bölge, kazanılmış bir zaferin mağlubiyetiyle değiştirildiği sonsuz olanaklar dünyası; Aşk; gerçek aşk.

Meto, saf uykudan uyanır. Melek Hanım zengin bir sofra hazırlamıştır. Hayattan, rüyalardan, kilimlerden ve kilimlerin üzerine dokunmuş motiflerin hikâyelerinden konuşurlar.

Meto, siyah yarım balıkçı kazağım, siyah ayakkabı ve siyah pantolonu giyer. Melek Hanım oğlunun giyinişini seyreder.

— Nereye gidiyorsun tatlım? Evde kalsana, makara yapalım.

— Fahri Baba'yla buluşacağım...

— Sonra... Sıkı giyin dışarısı çok soğuk. Evden gidince birkaç hafta gelmek bilmiyorsun.

— Geziyorum, kendime gelmek istiyorum! Belki aradığım şey neyse ona rastlarım.

— Gezerek bulamazsın. Dur! Bir yerde kal, o seni bulsun.

Meto siyah montunu alır, bir kaşkol takar boynuna, annesine her zaman verdiği buseyi yollar, karların örttüğü Malibu'suna doğru yürür.

Camlan ve tavandaki karları temizler. Motor ısınmaya başlamıştır.

Bu beyaz şehrin siyah elbiseli, esmer çocuğu gaz pedalına dokunur, radyo parazitli de olsa bir şarkı mırıldanır. "Seni ben ellerin olasın diye mi sevdim?" Başka istasyonlar aranır. Torpido gözünden siyah gözlükler ön koltuğa düşer. Gözlüklerle yol daha bir seyirlik hal alır. Radyo şimdi parazitsiz bir istasyonda durur: "Aklımı başımdan aldı gözlerin/Gözlerin gözlerin/Yalan sözlerin..."

Beylerbeyi'nden Fahri Baha'yı alır.

Tatlı bir buluşmadır, sadece gülümserler. Rüzgâr bir ıslık çalar. Islık bir melodiye

dönüşür, melodi ses olur: "Sen güzelsin/Çok güzelsin/Düzlüklerin nefesisin/Yalgın kayaların şiirisin."

Meto ve Fahri Baba'nın duyduğu ses Malibu'nun motor sesine karışır. Tatlı ve uyumlu bir yolculuk başlar.

Sevda bir sigara yakmış, mahvolmakta olan, yok olmuş, geri planda bıraktığı hayatına dönüyordu.

Kalbinde yanm kalmış bir aşkın tozlan tüm vücudunu sızlatıyordu.

Kar, ince kar, şehri tutsak eden, korkunç gölgeleri içinde barındıran kar!

Sevda Moda'da oturan ailesinin yanına döner, ilk işi banyoya girmek olur. Sanki soğuk sulann içinde, kaybettiği aşkına haber gönderecek, sanki kalbinin atardamarının sesini yakalayacak. Ah Sevda, gönlü olmayan Sevda. Belinde nemli havlu, elinde telefon yine anyor karanlık tipleri, yine sahte hayata cila çekiyor, yine parayla mükemmele ulaşmak istiyor. Karlar izin vermez alçaklığa! Kitaplan karıştınyor, annesinin odasına girip, geçmişten kalan anılan (kolye, yüzük, bilezik) inceliyor.

Meto, Eahri Baha'yla yollarda! Yollar kıvrımlannı, en güzel kasislerini onlara sunuyor. Bordobeyaz Malibu, sevinçli. Güzel, ahenkli sesler, döşemelerden, direksiyon simidinden yansımalar yapıyor. Meto: — Fahri baba, bu yolculuğumuzun asıl amacı, sadece sana bir şeyler anlatmak. Duygulanım, hayatın içinde anlamsızca savrulduğumu, şüphelerimi, her şeyi...

— Bu kar, ya da şu üşüyen ağaçlar, gökyüzünün kızıl perdesi içinde, bulunduğumuz zaman dilimi her şeyi anlatmaya müsait. Yalnız, tek bir sözcüğün yalan olursa tüm hayat senden intikam alır.

— Hayatın içinde aldatılmaktan nefret eden sırlar mı var?

— Hayır! Gerçekler! Sırlar hayatın en somut resimleridir. Gerçekler, kullandığımız yaşamlara yayılmış bilgilerin gölgeleridir.

— Bir aşktan koptum! Başlamasını hiç istemediğim ama bana aşk diye sunulmuş bir renkten kaçtım.

Sebepsiz bir kaçış değildi; sadece kötü olduğunu hissettim!

Fahri Baba'nın maviden yeşile kaçan gözleri Meto'yu derinlemesine süzer. Bu bakış Meto'nun gözlerinde dalgalanır. Birkaç kar tanesi, uzun etekleriyle küçük bir gösteri sunar. Ay bulutların arasına girer ve ansızın çıkar. Çok uzaklarda bir dalga, yosun tutmuş kayalara nazikçe dokunur, sonra geri çekilir.

Maki başlamıştır; sesleri değilse bile görüntüleri, meydanda olan kurtlar birbirlerini kovalıyorlar, birkaç dağ kuşu kurtlara yol gösteriyor, tabiat şimdi kendi aşkını yaşıyor; kar, poyraza misafirliğe gidiyor; taşlar, üzerlerindeki gülümseyen beyazlığa binyılların konukseverliğini sunuyor. Karayoluyla paralel giden bir tren Malibu'ya ıslık çalıyor. Laf atar gibi, ilk defa etekleri açıldığı için utanan bir kız gibi.

Fahri Baba, aşk içinde büyümüş Meto'yla aynı yaş diliminde karşılaşmıştı. Fahri Baba, gerçek aşkın ne olduğunu yavaş, dikkatli, seçilmiş sözcüklerle anlatıyordu.

— Leyla, sanılanın aksine zayıf, çelimsiz bir kız mış, fakat mecnun eden gözleriymiş; o gözlerde ışık varmış. İlahi ışık bazı gözlere yansır; gören anlayabilir, anlayan göremez! Sadece kalp gözleri açık olanlar bu duyguya sahiptirler.

— Dere kenarında yetişen nergisler gibi tek, yalnız, sade, saf olanı anyorum... Ama tükendim artık aramaktan, derin bir keder içinde kavruluyorum, tutuştum inan, yanıyorum.

— Aşk seni bekliyor, döndüğümüzde bulacaksın! O anda her şey değişecek. Sen şimdiye kadar sınavdaydın, şimdi yeni bir şelalenin yatağına yatırılacaksın ve o, senin yaşadığın son nefesin, son sesin olacak!

Yollar, üşüyen dikenler, batmak üzere olan aydınlık ve tekrar bulutlardan sıyrılan ay! Ay!

Koro: "Ona bir ulaşabilse/Sevdiği taşı sunabilse/Karanlığın Poyrazı olabilse..."

Karlı dağlan aşan Malibu, şimdi yüzyıllar önce yaşamış bir zatın türbesinin önünde durmuştur. Erciyes Dağı'nın tam karşısındaki bu tepede, güzel evliyalar tüm âşıklara hayat veriyordu!

Omuzu Gürzlü!

Hacı Bekir Hazret!

Şıh Şaben!

Himmet Dede!

Malibu, bütün bu tekkelere tırmanan araba, oradaki insanlık bilgisini edepli bir terbiye ile anlatacak Meto'ya yardımda bulunan klasik makine!

Omuzu Gürzlü: "Hayatın pınarından geçerken rastlarsın l Bildim sanırsın, o sanırsan, aldanırsın / Bir tek aşk vardır vereceğin / Kayalıklarda seveceğin / Gündüz olup gezeceğin / Gece olup döneceğin / Şimdi dön l Dön ki, yakalasın seni yürek sızısı l O gönüllerin Şahı mercan arzusu."

Bir hazret gezilmiştir, duyulmuştur arzusu; şimdi zamanı tersten sorgulayan, yaşanmakta olan uygarlığa kafa tutan, hiçliğin ötesindeki sesleri algılayan zihinsel bir sürece girilmiştir.

Beyaz! Beyaz! Karanlığı aydınlatan aşk!

Bir evde konaklarlar. Eski bir çoban kulübesidir bu. Çoban soru sormaz; Meto'nun ve Fahri Baba'nın yüzlerine bir saniye bakmakla tüm cevapları alır. Çoban elindeki ayranı Meto'ya uzatırken, "dönünce bulacaksın" der. Fahri Baba ve Meto, yani, bir kahverengi, bir mavi göz birleşir, aynı anda dudaklar kıpırdar: "Dönünce bulacaksın!"

Malibu, İstanbul'a kadayıf gibi girer. Meto ve Fahri Baba yolculuğun verdiği yorgunluğu zevke dönüştürmenin bilgisiyle mutludurlar.

Meto, Fahri Baba'yı Beylerbeyi'ne bırakır, rüzgâr caddenin son karlarını üflemektedir; Fahri Baba ansızın döner ve Meto'nun kulağına "Sen dön âlemlerde, geceyi gündüzü ve bilgiyi bir kenara fırlat sadece bir nefes al, bir nefes ver..."

Meto, çözülmekte olan karları ezerek; hayatın tavlandığı, üstüne, kur ve zum yapıldığı eski semtine döner.

Bu semtin insanları kuğu başlı, aslan ayaklı iskemlelerde oturup yanlarından geçen rüzgâra çay söyleyecek kadar inceydiler. Aynı zamanda rüzgârı ısıtmak için ateş yakacak kadar duygusallardı.

Gecenin lacivertle dans ettiği bir anda sokağa bir masa atılır, masaya bir örtü (panda desenli), şişeler sıralanır, bardaklar hizaya sokulur, özel hazırlanmış bir salata masanın ortasına gömülür.

Masanın etrafı kalabalıklaşır, marangozlar, mimarlar, şairler, ressamlar, tornacılar, motorcular, reklamcılar, karikatüristler ve geceye ayrı bir anlam ka tan kilitçiler, sinirli ama sakin o soruyu, yüzyılların sorusunu masaya sorarlar: — Yok mu bi şey!!!

— Dönüyor mu?

— İçerde yapıyorlar!!!

— Yapışıyor mu?

— Harman mısın?

Bir tabakta bir sigara gelir, palamut gibi yatmaktadır köftehorü Lakerda zannedersin hayaü.

Sigarayı en yaşlı, en titrek tip yakar; keyfi yerine gelir. Sigaranın yanmayan yerlerine bir kibrit gezdirip birkaç saniye elinde tuttuktan sonra, sağ taraftan sigarayı gezmeye gönderir. Füüüfüüüfüü.

Sigara masada dudaklardan dudaklara belli bir ahenk içerisinde döner unutma, dört ayak bir ahenktir!

Varoluş denen hummalı süreçten uzaklaşıp doğanın kendi düşsel mantığına geçilir. (Soğut beni/Mest edeyim seni) Şimdi telsiz gitarların, derişiz darbukaların çıkma zamanıdır. Ceplerdeki paraların, nereden bulunduğu önemli olmayan ânı sevecenleştiren Dolar, Mark, Sterlin ve Guldenlerin vaktidir.

Motorcu elindeki telsiz gitarla bir giriş yapar; gece kendisine sunulan bu nağmeden öylesine hoşnuttur ki, gökyüzüne parlak bulutlarını salar; bulutlar masadakilere ejderha gibi gözükürken martıya dönüşürler, martı güvercine, güvercin taklaya!

Bir kız sokaktaki hayata, Meto'nun kurduğu dünyaya hayran olur, yalvarır gitarcıya, "Bir daha çal aynı parçayı!" diye.

Darbukacı derişiz darbukayla ya da bir gaz teknesiyle gecenin tüylerine diken serper.

"Söyle sen o şimdi nerelerdesin/Söyle sen o şimdi nerelerdesin/Hangi yana baksam gelir nefesin/Hata benim, günah benim, affet sevgilim/Dön gel artık kapanmadan yorgun gözlerim."

Koro "Naranaynay nay nara naynay nara cubalam bam bam!"

Sigara dönerken zaman akar, her kul hakkına düşen nefesten ne bir duman eksik ne bir duman fazla alır.

Kişisel problemler masaya atılır, her meslekten çeşitli yaklaşımlar, zarif geçişlerle gece kayar.

Ressam, kırmızı rengi çok sevdiğini ama, siyahtan bir an olsun ayrılamadığını, ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın soyut resim yapmak isterken belirli bir peyzaj dengesi, üslubu içerisinde kaldığını anlatırken birden "Haydi sıhhate!" diye bağınr.

Bir karikatürist maymun olmadığım, ama tüm zamanların iştah sembolü olarak konu ele alındığında maymunumsu yaklaşımlar sergilediğini itiraf eder.

Bu insanları bu sokağa Meto getirmiştir; farklı âlemleri tattıracak ve o yeni bir âleme geçiş yapacaktır.

Ah Meto; Sevgiliye uzanan dillerin kaymağı Meto!

Nereden bileceksin insanların hayat karşısında nankörleşeceğini? Aynı kalemden çıkan iki imza arasındaki şiddetin bu kadar farklı olacağını!

Benzetmeler, sanrılar ve küçük detaylara zum yapma zamanına geçilir. Taklaya düşen martı kendine gelir.

Sokaktan geçen polisler masaya bakarlar, inip tatlı arama yaparlar.

— Kimlikler lütfen, (ya da) çıkarın kimlikleri!

Elli bin defa provası yapılmıştır bu işlerin! Aynı naziklikle farklı estetikle.

— Buyrun memur bey.

— Burada mı oturuyorsunuz?

Felsefe yapılmaz bu soru karşısında, gece bölünür, herkes bunun böyle olduğunu bilir. Yoksa verilecek ne cevaplar vardı. "Genelde" gibisinden, "ara sıra" türünden.

Memurlar afiyet olsun derler. 'İyisine denk gelmişsiniz' gibisinden bakışlarla ayrılırlar.

Geceye bir şair son şiirim sunar. Meto koroyu yan tarafa çeker.

Şair fısıldayarak dumanlar arasında gözükür. Hurma patlağı gözleri, hayatın hangi damarından beslendiğini gösterir. Üzerindeki elbise, Maksim Gorki tarzı ayakkabıları, zorunluluktan, yokluktan seçilmiştir. Kıvırcık saçlarını belki de hiç taramamıştır.

Dumanı bir alır; korkusu, alışkanlıkları, sevdası geri plana yayılır, duman dudaklardan boşluğa anlam tabağına düşer. Bu sefer kendini lakerda sanırsın.

"KİNE EZ"1 (1 'Zaman Haritası', Adnan Özer, Teles Yayıncılık. Fındık Sekiz) Bir devir aşk diye beni doğurdu Aldı bedenimi Mağrip sıtmalarından Nil diplerinden söktü ruhumu Sisli denizlere açıldım bir zaman; Ne altın ne meyve, Yad olsun keşfettiğim kıyılar Zamanın hayatla içlendiği çöllerde Bir çadırım olsun yeter Ne göreceğim aynalarda Çağ bütünüyle yanılsama İşkenceye alınıyor eşkalim Şehre yeni bir şamata Gün gelmiş süslü satraplar ünlenmiş Kaç defa ay doladıysa göğsümü Kaç defa bulut püskürdüyse ağzım; Hileli bir rakam düşürdüler sorguçlarından Kadınlar, müziği halka sayan Ey halk! Ey halk! diye çağırdım Zaman haritasında körfezler gibi çekilen Hayale dalan rüzgârın önüne Sergiler ve dut yaygıları açan İnsanlık eğrileri, ketenpere çömezleri Yandım daha çağlasında bademin Bahçeler gözüme yeni bir şöhret Özürün bir köşesinden öbürüne Kenar otu oldum, bir fiyucare Ben oldum, ben oldum Ben oldum da ne buldum Temmuz'un kınnabında Giderayak lal kafiye Göllere vehmedilen gül dolaklı şadırvanda Ama yine 'gülün ölüm çağında'"

Koro: "Ah yalıçapkını şair/Ah dumanı bilmediğimiz bir lügata üfleyen şair!"

Malibu'nun dörtlüleri gecenin esmerlerim gezdirmek için sekiz defa yandı. Bu kafayla, bu dumanla şehir gezilecek, hayat bir defa daha silkelenecekti.

Gerçekten kaç.

Düş görmekten kaçındığımız veya utandığımız bir akşamın siyah rüzgârlarının ikiziydik!

Yatay dantellerin pimpirikli bakışları arasında uyuyan kızıl kızların düşleri; düşteydi, düşlerdeydi, düşeşti!

Ya da hepyek! Şöhretin ve felaketin eşiğindeydi. Gözlerine hafif bir mil çeker eşek, sanki tüm hayatını küçük bir sandalda kaybetmiş; sessiz, feryatsız!

Meto! Meto!

Metin! Metin!

Hayat... Hayat... Hayat... Sen hayatsın.

Dudaklarının kırılmış rujları nasıl da hüzünlü hiç kirlenmemiş gibi duruyordu.

Son anda çıktığı yolculuk "raylar" üzerinde düşünüyor; beyninin kıvrımlarının yedek atom zerrecikleri harekete geçiyordu. Hayat, Meto'ya can veren yeni tip; Hayat, Bahar, Çiğdem üç isimli tek sevgili.

Ya labirenüi tavanda, Çengelköy'de yaşadığı misli geçmiş zaman masalı, ya bir tesadüf sonucu unutulan çoraplar veya gereksiz bir kumaşın ucundaki klipsin nazlanması...

Hepsi tavanda gezen şişman farenin sevimli gürültüsüyle tamamlanıyor. Minik anlamlar kazanıyor.

Meto!

Meto!

Sen kızıl tilkilerin sentetik görüntüsü, bukalemun denen yaratığın aynadaki kuşkusu! Milyonlarca alemi dansa sürükleyen gereksiz enerji!

Ah kıvrılsam yatsam yanına sarı veya pembe bir rüzgâr gibi uzansam rüyalarına, sırtındaki leylaklar, zambaklar ağlasa.

Meto!

Çalınan bir ney ustasından ses bekliyordu, bu hareketi yapan kaybedecek ya da o işaret gelecek.

Çantasında taşıdığı ikinci bir kıyafet çıkıyordu sahneye, gecenin derin uğultusu hiçbir anlam veremiyordu bu şekle.

Bu zamirsiz aşk hiç başlanmamalıydı. Sadece gözyaşlarında gizli kalmalıydı. Kuşlara sunulan ılık nefes, tabiatın harika ışığı arasında süzülüp yanmalıydı.

Ah Meto; Malibu'nun kızıl kanatları tekrar gökyüzüne açılıyor; kızıl gözlü, duman bakışlı insanlar İstanbul'un mutena semtlerine yayılıyor.

Sevda! Unutulmuş, paslanmış sokaklarda kedilere yem atarak (küçük ciğerlerlezzetli) Teşvikiye'deki evine döner kestirmeden, ara sokaklardan (dan dan) böyledir sokaklar, parantezin içinde anlatıldığı gibi eğlenceli!

Oysa Meto onu Çiğdem'in busesinde unutmuştu. Ayrıca kedilere ciğer atması ne budalaca bir davranıştı bir bilse Ah bir bilse!

(Bundan böyle kimse tabiata sunulan, terbiye edilen, kırk imbikten geçmeye hazırlanan Meto'nun hiçbir şeyini çalamayacaktı!) Antolojileri karıştırır mısın lütfen? (M) em'e bak Emmare'ye! Yalan, Meto'ya bak!

Aşağılarda, farklı zihniyette yaşanan semtten ayrılan kalabalık yeni bir plana geçiş yapmıştı.

Fahri Baba'nın tüm insanlığa armağanı bu küçük makine Kilyos'a hareket ediyordu...

Sağımdaki solumdaki melekler şahidimdir, karnımdaki çocuk alnımın yazısı, Yaradanın, Rabbimin armağanı!

Peki Meryem söyle, bu çocuk nereden? Bu nzıklar kimden?..

Meto, Malibu'nun direksiyonunda sevinçliydi, yanından yaşlı rüzgârlar geçerken "Merhaba Meto, dikkat et Meto!" diyorlardı. Kıskanç rüzgârlar ince bellerini oynatarak selam vermiyorlardı. Gençliklerine, ciltlerinin pürüzsüzlüğüne güveniyorlardı. Yine plan geç yapılmıştı; Kilyos yoluna saat dört kırk sekiz gibi çıkılır. Arabada iki kız ön tarafta, Meto'nun yanında, uzun koltukta oturup sadece "Harika!" diyorlar. Arka döşemede oturan Tolga!

Bu tip, ilginç, enteresan ve müşkülpesent! Kızlarla konuşmaz, küfürsüz konuşmaya özen gösterir eski diline dönüş yaparsa vay halinize!

Malibu'yu arkadan bir araba takip ediyor, o da gruptan. Reno dokuz paranoyasıyla gündelik hayatın çaprazında kalan bu tip, bir zamanlar Mazda paranoyası yaşayan Meto'nun en duygusal arkadaşı Aslan!

Kıvrımlı yollar aşılır; gecedir, karanlıktır. Tilkiler, bahçe köpekleri çalıların arasından bir görünür, bir yok olur.

Sahile çekilen arabalar; günün doğmasına iki saat var (çünkü sürekli saate bakılıyor).

Meto, Malibu'nun üzerine kızları çıkartır, kızlar mırıldandıkları "O mammy o mammy mammy blue"

şarkısını söylerler. 68'li yıllara kısa bir gönderme yapılır.

Kızlardan biri Aslan'ın yeni aldığı Reno dokuzun tavanında dansa başlar, tavan hafif esner, Meto diğer kızı motor kaputuna sırtüstü yatınp saçlarından çekerek kumsala kaydırır. Ani bir kararla bu dondurucu havada denize doğru koşarlar. Bu sırada yeryüzündeki aşk, yani hakiki diye sunulup da, aslında mecazi olduğu anlaşılan sentetik aşk dile gelir.

Koro: "Toprak, hava, su, ateş!

Ah! Dünyanın son Leylası Vah kalbimin kızıl renkli muamması Düşüyor ateş taşlara/sanki hep yaş!

Son kez değdi tenime orta yaşlı kumaş Öğrenmişti terzilerden makas sesini Sıfır numara külhanların yelek meselesini!"

Rakip koro: "Sonsuz kere sana tersten yemin ederim Ela gözlerinden lacivert geceye tebessüm ederim."

Metin! Metin!

Kilyos'taki rüzgâr yaşlı terzilere hastalıklı bir hint kumaşını müjdeliyor.

Günübirlik yaşayıp da aşkına toz kondurmayan insan çeşidi kaldı mı? Evet, tüm

kâinata yemin ederim.

Evet.

Meto sol kolunda ağlayan "Ş" bunu biliyor ve kalbinin üzerindeki bir çift çorap şahit bu yemine!

Sabahın ilk ışıkları Malibu'nun kalbini ısıtıyordu.

Tolga, Aslan, Aslı ve Betim arka koltukta şakalaşıyorlar, kaloriferin sıcaklığıyla avunuyorlar, hayattan, oradan buradan kısa kısa konuşuyorlar. Betim ve Aslı, Tolga'ya alenen iş oluyorlar, fakat Tolga başka bir gezegende hayal kuruyor. Bu durum karşısında Aslan dişlerini sıkıp gereksiz heyecanlar içinde kayboluyor.

Meto ön koltuğa uzanmış, ayaklarım direksiyona geçirmiş, radyoyu karıştırıyor, Yurttan Sesler programına denk gelince orada duruyor; zaten hayalde, düşlerin pembesinde...

Karadeniz'in hırçın dalgalan kumsalı azarlıyor, su ve kumun ortak dansı, rüzgâr ve ateşe karşı raks ediyor.

Meto'nun biraz uyuması lazım; yoksa ne olur bu çocuk?

Arka tarafta bir tartışma başlar: Neden oryantalist ressamların perspektifi şaşır tıcıdır?

Neden iki ayrı kıble gösterilir?

Neden yıldızlar bize hüznü öğretir?

Meto radyoyu kapatır, bir cümle kurar, Tolga hariç diğerleri Malibu'dan inip, Aslan'ın Reno 9'una binerler.

Sinirli bir kalkış yapan Meto, kumsalda yerli film sahnelerini aratmayan bir U dönüşü yaparken kumlara saplanır.

Paspaslar, kazaklar, ceketler, karton parçalan tekerin altına yerleştirilir özenli bir çalışmadır bu.

Malibu kumdan çıkar, o bataklığa beş çeken yoldan geri dönüş başlar.

Araba kullanırken insanı dans etmeye teşvik eden yollardan, içe ve dışa virajlardan sürekli giderler. Dört yol ağzına gelince yolu kaybederler. Tolga camı açıp beyaz bir katanaya adres sorar. Atın sol yöne doğru kişnemesi Malibu'yu ve arkadaki arabayı o yöne gönderir.

Küçük bir köy içinden geçerken, otostop yapan bir çocuğu Malibu alır.

Bu sırada şehirde, Sevda'nın evinde sabahtan başlayan bir partinin son hazırlıkları sürmektedir.

Mumlar hazırlanır, porselen tabaklar koltukların yanına çekilir, uzun bir yemek masası ilk soğuklardan ara sıcaklara hatta alevli meyve olayına kadar donatılır. (Kaşıklar solda bıçaklar sağda.) Sehpalann üzerinde kredi kartlan, kolonya, pamuk, peçete ve peş peşe yakmak için Muratti!

Partinin amacı belirsizdir. Ortada belirli bir mesaj ya da bir anlaşmatanışma yoktur.

Hayata dilediği taraftan çelme takan Sevda'nın kafası öyle istemiştir: "Eski grubu bir toplayayım!"

Soldan sağa üç harfli adama telefon açılır, bir güldüren, bir konuşturan, bir gezdiren istenir.

Buzdolabının buzluğunun altında üç aydır bekleyen asitler partinin en renkli simalanna sunulmak için hazırlanır.

Meto, Malibu'ya aldığı çocuğu Sanayi Sitesi'nde indirir. Sabah trafiğe yakalanmadan, ara yollardan kaçarak Yenişehir Hürriyet Hamamı'nın yolunu tutar.

Hamama girmeden ufak bir kahvaltı olayına girerler.

Zeytin, kaşar (eski), sucuk, pastırma, çay ve birkaç bisküvi!

Üç kapıdan girip göbektaşına yatarlar. Tolga, göbektaşının tam ortasına yatıp, hafif kıvrılarak uyumaya başlar. Meto gözlerini tam hamamın ışık huzmelerim saymaya dikmişken içeri kahkahalarla yankılı gülen Aslan girer. Üç arkadaş ortak espri yapar; "yok mu bi şey!"

Aradan üç saat geçmiş, hâlâ uykudalar. Tellak, Aslan'ın sırtına tokat atıyor, ses yankılanıyor.

— Hadi canım uyan, kese mi olacaksın, masaj mı?

— Yok bi şey, hafif masaj yap!

— Ulan bi dayanamadın gitti, kendini sıkma, etini gevşet!

Defalarca yıkanırlar, akşama doğru, saat dört gibi hamamdan çıkarlar. Arada içilen sigaralar, gazozlar, çaylar bu işin cabasıdır. Cabaaa...

Saçlar hafif nemli, akşam güneşi soğuk havayla aşk halinde, kediler köpeklere tırnak atıp kaçıyor, delilik mertebesine ulaşmış bir zat daha önce yaşadığı bir aşka, son aşkına yazdığı duyguyu nefesiyle ateşliyor: "Sen! Sadece sensin!" diye sokaklardan kumral yollara koşuyor.

Hamam sefası bitmiş, yorgun bedenler kendine gelmiştir. Kafayı üşütmeden bir kahveye dalıp sonsuz planlar âlemine geçiş yapma zamanıdır. Adaçayı söylenir, tarçın ısmarlanır.

Meto, aradığı hayatı bir türlü bulamadığından kendini çeşitli âlemlere sunan şahsiyet! Şimdi şu yeşil çuhalı masada oturmuş, gelecek için kısa vadeli önerilerde bulunuyor.

Sevda'nın düzenlediği partinin haberi kulaktan kulağa yayılıyor, ama üçbeş kişi bir araya gelince kimse parti haberini ortaya atmıyor. Gizlidir bu işler. Giz'li.

Aslan'la Tolga evlerine uyumaya, birkaç saatlik şekerleme yapmaya diye çıkarlar. Meto uzun zamandır yalnız kalmadığı kendisiyle kalır.

Kahvenin dış bükey aynalarından Fahri Baba'nın görüntüsü içeri yansır. Sevinçlidir Fahri Baba.

Meto! Bir elli altı Ford buldum çiçek... çiçek!

— Otur Baba çay içelim, özledim seni.

— Ne yolculuktu ama... Döndün mü âlemlerden?

Ayıpsın, dönmez miyim? Fakat aradığım şeyi bulamadım.

— Ben senin ne aradığını biliyorum, yalnız çok acı çekeceksin bulana kadar. Çünkü o çok güzel.

Malibu'ya atlarlar. Dolmabahçe'deki lunaparkın önüne gidip elli altı Ford'a uzaktan bakarlar. Pembebeyaz Ford, Fahri Baba'nın rüyasına bir gün önceden girmiştir.

Malibu bir an satılacağını düşünüp sinirlenir, bir atomu patlar, korna çalmaz, ilk marşta çalışmamaya başlar.

Meto, Fahri Baba'ya parti haberini verir. İstiklâl Caddesi'ne çıkıp parti için kıyafet seçerler, ceplerinde değişik nesneler olması bu ilginç parti için küçük bir koz olabilir.

Sevda kaybettiği aşkı için gizliden düzenlediği partide kim bilir hangi kılığa girecek, ne tür oyunlar oynayacak?

Ama Sevda bilemez, kırık bir kalp tedavi olmaz, huzurlu bir yol arayan beden bu tür numaraları yutmaz.

Şimdi çiğdem mevsimidir, Bulutların busesi çiğdem meselesi Kalplere kar yağdıran ateş Bütün seslerden uzaklaşıp Gönüllere taht kuran mesaj Bir an değsin nefesin sırtıma Sonra buluşalım Arnavutköy'de/rıhtımda Malibu, Teşvikiye'nin dar ama zarif sokaklarında salınarak gezer, kendine gece boyunca kalacağı güzel bir köşe arar. Durduğu yerde güzel fotoğraf olmak, gıpta ile seyredilmek zaafıdır.

Meto ve Fahri Baba şarküteriden alışveriş yaparak Sevda'ya hoplarlar, beyaz bir gece ıslık çalarak gündüzün hükümranlığına son verir. Kapı çalınır, kilit içten o iç gıcıklayıcı sesiyle dünyanın aksi istikametine doğru döner.

Sevda'nın en samimi arkadaşı Nil kapıyı açar, kafasında maymun maskesi vardır. Meto'yla öpüşüp kucaklasın Eahri Baba'yla selamlaşırken maskesini çıkartır, rast makamında bir "Hoş geldiniz," der. Eahri Baba sade ve vakur bir edayla "Merhaba kardeş," der, hafif tebessüm eder. Nil'in maskeli hali maskesiz halinin aynısıdır!

Ev kalabalıktır, çeşitli insan tipleri, aslında fark lıymış gibi gözüküp de birbirinin

aynı olan bu şahıslar, Sevda'nın hazırladığı masaya oturmuş, mezelere hafif çatal darbeleriyle dokunuyorlar ve arada ev sahibesine isteklerini iletiyorlar.

Sevda'nın misafirperverliği olmasa hepsi aç kalır. O, yetmiş iki buçuk milleti sofrada ağırlamasını bilen ender kadınlardan biridir. Masaya servis yaparken gösterdiği ilgi, nezaket bir başka mahlukatta yoktur.

Meto'yla ara sıcaklar dönemine denk gelen bir anda göz göze gelir. Servis masaya dökülür, Sevda kafasındaki kuzu maskesini kaldırıp donuk bir gırtlak namesiyle "Meto," der. Duraksama bittikten sonra "Canım," der. Meto ilgisizdir, cebinden bir oyuncak şeytan maketi çıkartır. Bu minyatür şeytanı parmaklarının arasında Sevda'ya karşı oynatır, masadakiler kahkahalarla şeytanın tvistini seyrederken, Meto da şeytanın yaptığı figürleri yapar, bir yandan: "Taksim'de var bir durak Durakta bir kadillak Kadillakta bir manyak Şoför abi dalgana bak," diye dansa ses verir.

Sevda masadaki grubu yemekten hemen kaldıracak hareketi yapar, poşetin içinde beklemekte olan hayatı masaya ansızın gösterip çeker. Herkes poşete saldırır, "Söyle yapalım, böyle yapalım" derler. Sevda paketi Meto'ya fırlatır. Meto o kahverenginden maviye çalan sesiyle "Isıtın tabakları, salonda güzel bir hale oluşturun!" diye grubu uyarır. Küçük bir masa çalışma masası ve etrafını saran ahşap iskemleler, puflar hazırdır. Meto tabağın dibine kolonya sürer ve porseleni yakar. Tabak ısınınca hemen kağıt peçeteyle siler ve beyaz tabağın sıcak kısmına boşalır. Gözler pür dikkat bu çalışmadadır.

Zaman durmuş, hikaye anlatılamaz hale gelmiş, bir tek burunlar çekilmekte, ara sıra göz göze gelen tipler hafif müstehzi bakışlarla, biraz sonra başlayacak zaman kaydırmasına, bilinç akışına hazır olduklarını ifade ederler.

Bir tek Fahri Baba bu grubu dışarıdan izler, yapılan işleri tasvip etmeyen hareketler sergiler. "Boş bunlar boş, gerçeği yanlış damarda arıyorsunuz," der gibi gezinir.

Taze bir yüz Dolarlık rulo edilir. Çizgi sağ baştan çekilir, tabak elden ele itina ile gezer. Fahri Baba "Allah hepinize iman versin" diye hiddetlenir.

Zaman onlar için durmuştur, hayatın karşısına geçip tüm varlık âleminin devinimini izlerler. Para ve menkul değer işinde basan sağlamış bir tip Fahri Baba'ya: "Boş ver bunları, bu söylediklerin eskilerin anlattıkları masallar!" der.

Yüz yıllık cümle nasıl da fırlar dudaklardan. İmansız, bilgisiz ve ruhsuz bu bedenlerin terminolojisi neden asırlardır hep aynı!

Fahri Baba, Meto'yla bakışır, Malibu'nun anahtarları Fahri Baba'ya uçar. Meto'yu alüminyum âlemde yalnız bırakmak için Fahri Baba "Selamünaleyküm" diyerek sır olur. O an sanki sene gün olur.

Meto, Sevda'nın partisinde kenara çekilmiş, kendi iç dünyasının derinliklerine dalmıştır. Kızıl bir rüzgârla koklaşıp, derin ve eflatun bir kuyudan nar suyu içmektedir.

Herkes Muratti'lerini yakmış hızlı konuşma seansına geçmişken Tolga, Aslan ve Suat arkalarından da Tuncay içeri girer.

Tuncay hemen olayları seyrederek topluluğun notunu verir.

— Ya çocuklar... Gelirken bi şeyler ister misiniz diye düşündüm, o sırada Aslan'la Suat'a rastladım, yani sanki her şey vardır, bi şey istemezsiniz diye düşündüm. Ama yine de istiyorsanız şöyle markete gidip bi şeyler alalım mı?

Sevda bir el işaretiyle gelen grubu oturtur. Tuncay Suat'a dönerek: — Oğlum böyle insanların olacağım söyleseydin güzel bir kıyafet alırdık kendimize.

— Boşver Tuncay; zaten bizim gibi temiz ailelerin çocuklan okumuyor, nerede zengin ve düzenden yana olan kişiler varsa onların çocuklan okuyor.

— Yaa senin yerinde olmak isterdim be Suat, ne güzel işin var. Haftada bir gün yaşlı tavukları çiziyorsun, sonra keneyi indiragandi!

Aslan koltuklar arasında gezinip Meto'ya yaklaşır. Bu sırada Sevda Meto'ya öyle bir plan hazırlamaktadır ki şeytan "Aman yarabbi!" diye alnını secdeye koyar!

Meto'yu ilk defa yalnızlar rıhtımında gören Aslan: — Baba kendine gel, çok güzel olaylara giriyoruz. Bu sahte ve köylü insanları bırak, kendi dünyamıza dönelim. Bunlar nankördür! Nankör...

Aslan'ın bağırması harmanlığındandır. Harmandır. Ceylan maması Sevda'mn çakmak cebinde gizlidir.

Sevda Aslan'ın iki "snıf snıf "lık mamasını verince Aslan dinginlesin Meto'ya

döner: "Ne güzel yaratmış vay vay seni yaradan" diye türkü söyler. Türküyü duyan grup koro halinde: "Kaşlarına gözlerine, yarin şirin sözlerine de maaşallah."

Sevda, Meto'nun koluna bir siyah kuğu gibi girer; yan odalardan birine geçerler.

O sırada sokaklarda yürümekte olan bir tip son sigarasını yakar. Hava hafif erguvani bir renk alır.

Meczup görünümlü bu tip aslında İstanbul denen dünyanın merkez üstü şehrinin gizli koruyuculanndandır.

Cebinden bir kâğıt çıkarır ve Sevda'nın kapısının önüne gelir, dingin zaman ve ısıtılmış rüzgârlar bu zata yardım ederler.

Kapıyı çalan Meczup "Meto gelsin," der! Ay ışığı tenhalaşmış yollarda rüzgâra yol gösterirken Meto Meczup'la karşılaşır. Meczup'un elindeki kâğıt Meto'ya uzanır. Meczup geldiği gibi sonbahar olur. Kâğıtta: "Dikkat et o kadına!" yazmaktadır.

"Mermerin gözyaşları doğuya akarsa bu turuncu gecede İlkbaharların cennet gözlü çiğdemi Hayatın yalnız kalan esmerine Akasya renkli gemilerde yapacağı yolculuğu müjdeliyor!"

Meto notu böyle okudu, yürekte şöyle yerleşti: Gelecekte saklı aşkın sakın Sevda'dan sakın!

Meto açık kalan kapıyı hızla kapattı. Sevda'nm parmaklan kapının arasında kalmıştı. "Çıtırt" diye bir ses odaya daldı. Sonra keskin bir çığlık!

Sevda parmağını kapıya sıkıştırmış, acı ama trajikomik bir acı duyuyordu. Evdekiler Sevda'nm çığlım erotik bir gönderme zannettikleri için tatlı gülümseyişlerle hayata yol veriyorlardı.

Sevda acısını kalbine gömdü. Ne de olsa taze bir ağnydı. Buzdolabının kapısını açtı ve buzluktan çıkarttığı buzlan parmağına bastırdı. Aklı buzluğun altındaki asitlere takıldı.

Sevda geniş bir cam kâseye bir bardak portakal suyu ve yarım şişe Martini Bianco boşalttı. Dolaptanaldığı asitleri parçalayarak kâseye koydu. Meto küçük

tatlı kaşıklarıyla kâseyi kanştınyor, birkaç kesmeşekerle tat veriyordu.

Atılan ilk asitti...

Gerçeğe yatay ve dikey geçişlerin rahatlıkla yapılabileceği zamansız an'dı.

İçinde bulundukları zaman dilimini, kavranılan ve tüm bilgileri bir anda unutacaklan, doğanın kimyayla bütünleştiği, tipik bir varlık unutma seansı.

Mete karıştırdığı kâseden küçük kaşıkla içmeye başlamıştı.

Ah şimdi her şey daha bir canlanır; hayat dediğimiz şu muammalar zincirine bir yenisi daha eklenir... Asit, liserjik asit; meyan kökünün, bilgimizden damıtılmış hüzünlü hali... Asit! Senede dört defa alınabilen kurnaz kınntı, dil altı yaratığı.

Cam kâse Sevda'nm ısrarlarıyla salona doğru Meto'nun ellerinde yola çıktı. Kahrolmuş bedenler, mahvolmuş benlikler, yok olmaya yüz tutmuş ruhlar ancak ve ancak böyle tedavi edilebiliyordu. Kaçarak, gerçekleri görmeyerek, gönülleri kitleyerek, ruhlarına tuz serperek.

Salondakiler kâsedeki kanşımı küçük zarif bardaklara koyarak içmeye başladılar. Aradan geçen, hissettirmeden kayan on dakika içinde yüzler gerilir, damarlar şişmeye başlar, çeneler iyice kitlenin Örtüden, masadan, sandalyeden, elmadan, paradan ve tüm varlık âlemini kucaklayan şekil ve sembol erden kaçış başlar.

uzaktasın! uzaklardasın! uzaklaşmışsın! neredesin!

nedesin!

Sonsuz bir siyahlığın içinde altın varaklarla kaplanmış bir boşluğun içinde yıldız peşindesindir.

Salondakilerin yüzlerinde büyük bir sırrı bilmenin parlaklığı peyda olmuştur. Kişilikler, egolar ve o var zannettiğimiz aldatmaca dokunuşlar, hitap şekilleri, isimler o sonsuza yayılan on dakikanın başlamasıyla birden yok olurlar. Zaten yokturlar!

Her beden tabiattan dem vurur, oraya doğru, adaptasyon haline geçiş yapılır. Tüm bunlar olurken sen kızıl firuzem, zambağım, gülkurusu dudaklım; kim bilir sen neredeydin?

Hayat diye adlandırdığımız bu muammalar zinciri artık kopmuş; uzakları üşüten, korkutan azgın dalgalar, Arap çarşafı gibi havada raks eden kar taneciklerinin anlamlı konuşmaları rüzgârın kızıl renkli olduğunu bir kere daha fısıldamıştır.

Meto bir bardak daha asitli kokteylden içer ve havanın aydınlanmaya başladığını zannederek salonda bir yere kıvrılır, yatar. Niyeti uyumaktır tatlı kedinin. Bir saniye sonra yataktan kalkar, Murat denen ve âlemlerin muammasına beyaz zehirle ulaşmaya çalışmış, sonradan o âlemi terk etmiş zatı şahaneyle birlikte evden ayrılırlar. Evden ayrılmadan güzel bir kıyafet yapmak, aydınlanan İstanbul'a güzel fotoğraf olmak onların da hakkıdır.

Murat'ın, yani Tenten'in üzerinde Peru pançosu, kafasında Meksika şapkası, altta bol dokumlu Yahudi pantolonu!

Meto'nun üzerinde yazlık bir gömlek, yılan desenli gümüş kopçalarla süslenmiş bir Çin kemeri ve yarısı deri, yarısı jean kumaşından bir pantolon, köpek derisi montu dışarı çıkarlar.

Kapı hızla açılır, Sevda Meto'nun ayaklarına atlar: — N'olur Meto gitme, bak hava çok soğuk.

Gitmeliyim, senden, sizlerden her şeyden uzaklara gitmeliyim, beni bir daha görürsen tanıma. Şimdi seni gerçekten gördüm... Sen pis, korkunç bir kadınsın. Meto, asitin parlaklığıyla o an için ileriyi görmüştür Anadol otomobillerin ilk "Fiberglas"dan yapılanları ile yola çıkılır. Salondakiler hayretle arkalarından bakarlar, çünkü hayat gitmiştir. Can damarlarından en önemlisi sokağa kaymıştır.

Sevda, sanrı kafasıyla ki hep öyledir "görürsün sen, bu karmaşık hayatta beni yalnız bıraktın ya..."

Bu bağırmalar birkaç saniye sonra biter. Şimdi Emmare devreye girer, ne de olsa solmayan, kurumayan, uyumayan bir tek o kalmıştır.

Meto bu kadar baskıya rağmen nefsi emmaresini eğitmeye başladığından yeni bir ruhani boyuta atlamıştı.

Grup içeride kıyafet değiştirme numarasına başlar, ne de olsa akıcı olan su, yatak değiştirse bile, aynı numarayı yaparak yeni kanallar arar. Bazdan bir yastığın içine kafalarını koyarlar ve "Benim kafam bir yastık" diye bağırırlar.

Tiplerden biri ince belli çay bardağı olur, kimi yeni pişirilmiş bir kahve (az şekerli). Bunların taklidini yapmak gerçekten zordur, ama asit her zaman, her taklidi yapmaya, her türlü nesnenin kılığına girebilmeye imkân tanır!

Meto, Tenten'le birlikte sanki çift motorlu bir uçakta gidiyormuş gibi rahattı. Tenten arabayı öyle rahat kullanıyordu ki, sanki pembe bulutlardan mor bulutlara kaydırmalı geçiş yapıyordu.

Memurlar ve işçiler geceye soğuk bedenlerim vermişler, bu yaşanan hayattan habersiz öylesine, öyleymiş gibi yürüyorlardı. Memurlar ve işçiler kas ve beyin gücüyle çalıştıklarından, ruhlarını ortaya koyacak bir alanda dans etmeyi çoktan unutmuşlardır. Bu yüzden, yaşadığımız sisteme en çok emek harcayanların isimlerini dahi bilmeyiz.

Ama Meto çünkü Meto hep ustalarının izinden gitmiş akılbeden ve ruh üçlemesini kullanarak yakında yapılacak dönüşüme hazırlanıyordu.

Bu yaşantıyla Çiğdem'in busesinde rahatlasa, şu evrende kâinata uyum sağlarsa, dilediği aşk yoluna girecek sonsuz diye bilinen âlemin her sırrı Meto'ya öğretilecek.

"Nefesin hazırlansın tenime Yetişiyorum baharda busene Dalgalanıyor saçları minik haritada Yüzündeki her çiy tanesinin buharında!"

Bu sırada Eahri Baba, bordobeyaz Malibu'yu dansa götürmüştü. Malibu 'park' etmiş, konumunda bir benzin istasyonunda dans halindeyken, Eahri Baba, geliştirmiş olduğu yeni bir algılama biçimiyle Meto'yu kontrol ediyordu. Keskin içsel bakışlarıyla bir martının ne zaman takla atacağını hesaplayabiliyor, hissediyordu. Ona göre aşk; en zor ulaşılacak, en yüksek mertebeydi. Meto bu hayattan aynlırsa, ona 'aşk'ı, hiç bitmez, tükenmez, yok olmaz 'aşk'ı sunacaktı.

Beyaz Anadol, balıkçıların pembe, yeşil, kahverengi motorlarının, küçük takalarının bulunduğu sahilde durur. Karın gölgesinde açan güneş, toprak tan fışkıran küçük çimenler ve uzaklarda yazdan kalan papatya, canlanmakta olan tabiatı müjdeliyordu.

Eahri Baba, Malibu'yu ateşlemiş, doksan milden sonra devreye giren roket sistemini deniyordu. Bu süratle giderken nesnelerin ne kadar üzgün olduğunu, insanın tüm varlık alemindeki gücünü hissediyor, ara sıra camı açıp siyahbeyaz bir fotoğraf gibi duran ölü tabiata gülümsüyordu.

Meto, Murat'la birlikte çimlere uzanmış, denizin dalgalanışını, kıyıya getirdiği çığlıkları ve lodos parçalarını seyrediyor, kafasında oluşturduğu şekilleri, o anki ruh halini Murat'a anlatıyor: — Benim hayatım nasıl olmalı biliyor musun? Bir tül perdenin çekilişi gibi hızlı, kendime şeffaf olmalıyım.

Bak bu şehirde her şey benim; şu boydan boya uzanan kumsal, kahverengi asfalt, otomobiller, evler, marketler ve torpido gözüne koyduğum on dörtlü...

— Boş ver Meto! Sen hayatı çalkalayarak yaşayanlardansın. Şu yerkürede bir rahat dursan, çekilsen ya da daha derinlerde boğulsan, tek bir renkte kalsan ne kadar güzel olacak... Bak şu kediye, birkaç sözcükle, kırıntı dilbilgisiyle hemen yanımıza geliyor, biraz sonra başkasına gidecek. Bu konulan sana daha açık bir kafayla anlatmak istiyorum. Şimdi uzan ve gökyüzüne bak.

— Gökyüzüne baksam n'olacak, her şeyi bir bütün olarak görüyorum. Neden benimle içinden geldiği gibi konuşmuyorsun? Bu ürkekliğinin ve telaşlı halinin içinde saklı bir şeyler var. Mutsuz musun?

— Birçok soruyu aynı anda sorabilme özelliğine sahipsin, ama ben de işime gelene cevap verebilecek yetenekteyim. İstersen buna 'süper ego' diyebi lirsin... Mutsuz muyum?! Düşünelim; mutsuzum ve mutsuz olmak için binlerce nedenim var, ama en önemli nedenim sensin. Senin bu hayalci, düş kuran beynin, dünyayı renklendiren kelimelerin beni her şeyden fazla mutsuz ediyor. İnsan olmam da beni mutsuz ediyor.

— Peki Murat, sen inanan bir insan mısın? Yıllardır seninle gezeriz, her şeyi konuşur, paylaşırız ama bu konularda konuşmaktan çekiniriz, sanki kaba olur, birbirimizi kırarız endişesi mi desem yoksa popüler bir konu olduğundan mı bilemem. Şimdi yalan söyleyemeyecek bir dalgadayız... Anlatsana biraz.

— Meto, ben senin gibi aşka inanan biri değilim. Hatırlıyorum bundan beş sene önce "Sadece aşk var gerisi yalan!" diye İstiklâl Caddesi'nde bağırıyordun. Seni ilk o anda görmüştüm, "manyak," demiştim manyak...

— Yaa... Bak bunu bilmiyordum. Peki neden aynı akşam yanıma gelip benimle arkadaş olmak istediğini söyledin, masamıza jek denyılsların yağdığı o akşam?

— Hatırladım, çünkü Branşız Kültür'ün önünde o dilenciye o zamanın parasıyla epey para vermiştin, pardon yüzüne fırlatmıştın. Sonra seni aynı dilenci kadının elinden bir sürü para alırken gördüm, deli dedim, düpedüz deli bu adam. İnanç

meselesine gelirsek, ben Allah'a inanan biriyim ama İslam'ın nasıl bir din olduğunu bilmiyorum. Cennet, cehennem, melekler, peygamber... Hepsim dünyamızı ideal bir hale dönüştürmemiz için bizi yönlendiren, içimizdeki kini bir tarafa bırakıp kardeş olmamızı isteyen enerjiler olarak görüyorum. Zaten bunları bildikten sonra tek yapmamız gereken, zamanın son 68 suzluğunda kendimize ve çevremize dürüst kalarak yaşamak. Tüm bunlardan sonra ahret hayatına hazır olabiliriz.

— Peki, tanımlamaların ne kadar düşük olsa da, yine de bir tanrı bilincin var; neden nefsinin hakkından gelmiyorsun?

— Soruya bak; sanki sen geliyorsun... Meto unutma bizim kimseyle problemimiz yok. Cehenneme odun olacak bizler değiliz, biz zaman içinde, yani kırk yaşımıza geldiğimizde akıl baliğ olacağız. Şu anda bunlar yaşatılıyor bize, birilerini uyaralım diye bu tür hayatları yaşıyoruz. Bir nevi bukalemunluk bizim yaptığımız şekiller karşısında, vücudumuza gelince onu da kobay olarak kullanıyoruz.

Sağdan, soldan toparlanmış birkaç sözcükle hayatı ve hayatlarını sorgulamaları yine de takdire şayan bir durum. Yalnız tek hataları var bu tip insanların, en yakınlarında duran bilgi hazinesini bir türlü açmazlar bu gönüldür. Bu doğaya sunulacak aşktır. Aşktan kaçanlar yeryüzünün en sefil hastalığına yakalanırlar.

Ölüm! Yılandan da soğuk, veremden de beter bir hastalık ölüm, ölümü beklemek.

Bu sırada Sevda'nın evinde İstanbul'un en çılgın partisi sürmekteydi. İçerdekiler kendilerinden geçmiş bir vaziyette, korkarak, şüphelenerek, telaşlanarak nefes alıyorlardı. Neden? Çünkü Meto yoktu!

Neden? Çünkü o ela gözlü esmerin dağıtacak gönlü çoktu.

Kendi bedenlerini taşıyamayan bu tipler bir de başka bedenlere ışık yakmaya çalışınca pilleri tükeniyor, zaval ılıklarına bir zavallılık daha katıyorlardı.

Sevda kendisine hazırladığı kız teklisini bir köşede içiyor, bir yandan da Meto'yu düşünüyor, onun ayağına öyle bir çelme takmak istiyordu ki; "Takılmış çelmelerin en popüleri Takılmış çelmelerin en kahpesi Atılacak iftiranın en karası Tüm insanlar ortak olacak bu çelmeye, bilmeden acı çektirecek yürek verene.

En kısa yoldan kaltakça vur çelmeyi ölümden hiç korkmayan bu esmer beldeye.

Sallandıkça nefes yaklaşıyor muamma.

Daha diplerde gizli mermer gömlekli hür eda.

Haydi sen de kalem tutan Vur aşka gürzlü ademi Olur mu ki yaptığın hırka Arap hakemi!"

Yanaklarım elinin tersiyle tutan kızıl aşk olmasa, insanlığın en şaşaalı bölgesine tırmanan esmer aşk solmasa. Bir rüya gerçek oluyor, tabiatta soluk bir fotoğraf soluyor.

Eahri Baba Malibu'nun dört camını açıp, içeriye hava sirkülasyonu yapıp, rüzgârın doğadan topladığı polenleri arabaya sokuyordu.

Sahile burun gösteren Malibu, Meto'yu fark eder, sıcak bir edayla yanına park eder. Malibu'nun radyosu İspanyolca bir şarkıyı anons eder: "Daha ne kadar sürecek Bu esmerin matemi? Yalnızlığında var mahcup dikeni Göster bana mavi gözlerinin sürmesini Öldüğüm ânın son besmelesini"

"Bugün konuşulan üç bin dile bir dil daha eklenecekti. Bir dil yaratmak ve o dilin edebiyatını oluşturmak için tüm malzemeler tamamlanmıştı. Belki bu yazıya geçmeyecekti ama, oluşturan grubun belleğinde sonsuza kadar kalacaktı.

Teknolojik artıkların bıraktığı bir sisti dil! Sanskritçe, Klasik Arapça, Klasik İbranice ve Klasik Çince gibi konuşma dilinden kopuk olmayan, nesneyi, hareket halini ve kullanma biçimini hatta o anın modasını bile aynı anda anlatabilen bir dil."1 (1 Sözlü ve Yazıh Kültür Sözün Teknolojileşmesi, Jalter J. Ong. Metin Yayınları (esinlenilen kaynak).) Ne zaman ki o beyaz martı gizli anlaşmalarla İstanbul trafiğine tekrar sokuluyor.

İşte bu dil, yani tüm medeniyetleri kucaklayan, birleştiren dü o anda devreye giriyor. Yazı bu dili artık denetleyemiyor. Sadece bakıp seyrediyor. Ayrı ayrı iki eylem yaşadığının o da farkında.

Eahri Baba, vişne çürüğü beyaz tavanlı Malibu'nun radyosunu kapaüyor, radyo kapanırken İspanyolca şarkı son defa ağlıyor: "Gözlerinin içinde gizli dünyalar Hangi virajlarda bu ön takımlar ağlar? Yetecek zannettim tüm bu yollar Ateş kusacak yakında bütün egzozdaki dumanlar."

Bu Malibu'nun kendi sitemiydi.

Murat ve Meto'nun konuşması Malibu'nun son ağlamasıyla kesildi. Eahri Baba her zamanki vakur tavrı, yani doğayı incitmeyen yürüyüşü, peyzaj dengesini bozmayan bakışları, atmosferi yükseltmeyen nefes aksıyla Metolara yaklaştı.

Fahri Baba: — Selamünaleyküm baba, nerelerdesin? Bir gezgin ya da maceraperest olarak seni tanınm, ama bu kadar boşluğa bırakma kendini. Çok özür dilerim Meto, ama artık kendini toparlama zamanın geldi. Senin bir vazifen var, unutma. Sen insanlara yüreğin samimi alkışını, hayatın küçük sırlarından biri olan aşkı anlatacaksın, bunu yazarak anlatamasan bile yaşayarak anlatmalısın. Bu öyle bir aşk ki, yeryüzündeki tüm canlıların aradığı aşk, iyiliği ve güzelliği yaşatan aşk. Hadi Meto, ayrıl arkadaşından, gidelim, sana çok güzel bir hayat göstereceğim; Beyaz hayat!

Meto bir an boşlukta kalır, kelimeler keskin, bakışlar anlamlıdır. Murat'a döner (hâlâ kafaları iyidir): — Muratçığım ben babayla zıplayacağım. Söylediklerini sen de duydun; benim için, senin için iyi olan bir hayatın provasına gitmem gerekiyor.

Anlayışlıdır Murat hep, her zaman efendidir, çoğu zaman sevimlidir, çakmıştır durumu.

Malibu'nun direksiyonuna Meto geçer. Malibu Meto'yu kızdırmak için ilk marşta çalışmaz. Belki de cansız diye bildiğimiz bir nikelajın, dikiz aynasının ya da segmanların hissettiği bir gariplik vardır.

Fahri Baba sahil yolundan şehre dönen Malibu'nun torpidosuna bir defter fırlatır, zarif bir harekettir bu!

Meto Malibu'yu (D)ye takmış, tek eliyle defteri açıyor. Bir ruhsat bu: CHEVROLETMODELİ 1959. CİNSİ: HUSUSİ OTO, TİPİ: İMPALA, RENGİ: BEYAZ Malibu'nun bujilerinden biri ansızın yağlama yapar, artık silindir adedi yediye düşmüştür, bu 1710 kilogramlık kasa yollarda dilediği gibi kaymıyor, sanki her an stop edecekmiş gibi, yaşlı bir teyze misali, Gelincik sigarasından içilen her nefes sonrası öksürüyor, aksırıyor!

Her öksürük geçilen semtlere bir imza.

Her patlayış ağır akan trafiğe bir fotoğraf. Yeter, diyor, Malibu, bu cefa, yolda

bırakma kimseyi, ancak bir daha Meto kalbime dokunmaz diye korkuyor.

Kıskanç vişne, sersem sekiz Beyaz Martı'yı sevmiyor.

Rüzgârın yardımıyla hırçın dalgalar Bostancı sahilindeki kayalıklarda sersemliyor. Birkaç ateşleme sonrası Çengelköy'deki ahşap evin sokağına giriliyor.

Üç yüzyıllık dev çınar ağacının altında, yaşadığımız döneme hiç ayak uyduramamış, gözleri, kaşları ve bakışlarıyla hâlâ o dönemi anımsatan Beyaz Martı yatıyor İMPALA: Amerika'nın endüstriyel dizayn harikası O güzel kanatlar açılmış iki yana Direksiyona saracak iki sevdalı muamma Belki iç tarafta dönemi selamlayan bir pikap veya kartuş bir yana Tüm şehre veriyor kendini İMPALA Belki! Bu destansı yapı, incelikli bir numarayla, olayların kurgusuyla oynanarak arada söylenen sözün motifini sökebilir, ancak bu gereksiz bir zahmettir, bilmedir.

Art arda atılan düğümlerden oluşan bu figür zamanla hareket kazanacak ve şu andaki seni biraz daha yoracak; şimdi dönecek olursak anlattığımız o karanlık yola, ucunda parladığını gördüğümüz afyona!!!

Vaktiyle çekmiştir her yazar cımbızı öyküler den, sözcüklerden, anlatım biçiminden yakalamıştır öksüzü! Yazı denen cansız varlığın en trajik hikâyesi, bir başka kalemde yeniden canlandırılması!

Doruk noktasına kadar gelişen olayları, gerilimi ve diyalogları sıklaştırarak yapılan oyunları bir kenara bırakıp, tekrar Beyaz Martı'nın yanına dönüyor ve kızıl çiğdemin dudakları Beyaz Martı'yla barışıyor.

Çengelköy'deki tavam işlemeli evde Fahri Baba ve Meto uykuya dalar; ikisinin düş dünyasına o sevimli ve güzel Martı'nın kaseti takılır. İMPALA.

Sabah İstanbul beyazdır; güzeldir, serindir. Yollara, çatılara aşk konmuştur. Bu beyazlık şehre hep iyi gelir. Gider sonra ansızın!

Üç yüzyıllık çınar ağacının altında uyuyan Malibu ve İmpala dudaklarını okşayan bir anahtarla şehre "Günaydın," diyordu.

Tüm İstanbul 59'a hastaydı. Araba bir çıkınca caddeye, tüm trafik hareketleniyor, kilitlenmiş yollar bile centilmenlik yaparak yol veriyorlardı.

Balat yolundan Eyüp'e doğru süzülen Martı en çok bu semtlerde alkış topluyordu. Fahri Baba ve Meto, toplumun yakalandığı bir tür hastalığı tedavi etmek için kendilerine güzel bir mekân atıyorlardı. Meto: — Piyerloti'ye gidelim hem şehri kuşbakışı seyrederek rahatlarız, daha sonra "şüphe" konusuna dönüp birbirimizi daha detaylı aydınlatırız.

Fahri Baba Meto'ya cevap vermedi, ani bir hareketle 59'u Alman kilisesinin önünden dönüş yoluna soktu.

İkiüç anında Tarlabaşı'ndan Taksim!

Büfelerin bulunduğu şerite çekilen İmpala kapılan kilitlenmeden bırakılır. Kimse çalmak için niyetlenmez.

Bedenler söylenir, pantolonlar, kazaklar, ayakkabılar, alınır moda o anda tasarlanır, siyahın üzerine hafif krem yarım balıkçı atalım... Daha önceden caddede gezerken beğenilmiş birkaç kazak alınır!

Devreye kredi kartı girer, nasıl harcama yapacağını bilen bir beyin tarafından kullanılmasa ânında ilk mağazada kendini patlatacak.

Pantolonların paçası aynı anda kestirilir, ütülenir. Şimdi yeni façalarla caddede voltalama vaktidir; küçük bir tur, yeni yürüyüş şekilleri ve İstiklâl Caddesi'nin farklı bir perspektifi kadrajdadır.

Beyaz Martı'nın etrafı kalabalıktır; Fahri Baba ve Meto arabaya doğru koşarlar, kalabalığın arasından sıyrılıp etrafı kontrol ederler.

"Abi kaç paraya aldınız, nerede toplattınız?"

"Babamın da vardı, yalnız o tek kapı, sekiz otomatikti."

"Bu şimdi orijinal hali mi? Yoksa kasa mı değişti?"

"Abi siz bunun içine şöyle bir kırk beşlik bir pikap yerleştirin."

"Pikap da var, kartuş da. Görmüyor musun?"

Mevzu anlaşılmıştı; tipik bir seyir hali, merak seansı yaşanmaktadır.

Tek marşta ateşlenir Martı, hafif zıplatarak Bambi Büfe'nin önünden "U" dönüşü, anında 2 ve 3, Taksim alanında bir fotoğraftık mola ya da küçük bir imza, Tepebaşı'nda Galata köprüsüne sallanarak, yayılarak, asfaltı okşayarak inme ve oradan EyüpBalat yoluna geçiş, Piyerloti'ye arka yoldan tırmanış... İçerdeki pikabın sesi, Piyerloti'nin önünde top oynayan otuzlukotuz beşlik abileri başka bir zaman diliminin esiri yapar.

"Bana kaderimin bir oyunu mu bu?/Aldı sevgili mi verdi zulümü/Bıktım artık yaşamaktan/Çekmekte biter mi hayat yolu?/Ahh!"

Osmanlı döneminin sıradan kahveleri gibi dekore edilmiş bir mekânda konuya giriş yaparlar.

Fahri Baba: — Şüpheci olmak zararlıdır, beynimizin temiz kanallarım tıkar, aşk duygumuzu hüsrana uğratır. Bak aşağıda dışkılardan oluşmuş adacıklar var, eskiden burası tereyağı gibi bir mesire yeriydi. Ama bu korkunç şüphe şehri bu hale getirdi.

— Bağlantıyı anlayamadım!?

— Endüstri artıkları, hayatta kalma çabamız, isteğimiz bizi böyle doğa düşmanı, kendi geleceğini düşünen garip yaratıklara dönüştürdü.

— Peki ne yapmalı Fahri Baba?

— İnsanları telkin ve teskin ederek eğitmeli, sevmeyi öğretmeli, toprağa, suya, ateşe, kuşa olan borcumuzu bir şekilde ödemeliyiz.

— Ben ne istiyorum biliyor musun? Sade yaşamak, yararlı olmak ve vaktimin elverdiği müddetçe uyumak.

Kimselere söyleyemiyorum ama sen başkasın, öyle bir aşka sundum ki kendimi; dünya gözümde değil, sadece o, hep o, her zaman o.

— Senin vazifen aşkı yaşatmak. Aşk yaşadıkça bu devran dönecek!

Piyerloti sırtlarından Karyağdı Baba'nın sesi duyulur: "Hu erenler yardım edin! (Eşek uçurumdan aşağı düşmektedir, Karyağdı Baba eşeği kuyruğundan tutup erenlerden yardım istiyor.) Savulun erenler eşek aşağı geliyor. HuHuHu, üçler, beşler, yediler aşkına Hûû.

Eyüp sırtlan Hu Aynalı Baba Hu Karyağdı Baba Hu Cura Baba Hu Metin Baba Hu Zaman konuşmayı böler, iki tahta gökten iner, bir çam o senin beline, bir gül o da gönül teline.

Ansızın aydınlanır karanlıklar/Erenlerin sunduğu nakaratlar/Hayat kızardı gökte bin bir demde/ İstanbul'da yatan milyonlarca hazretin kalbinde/ Geçeceğiz sırların en tufanlısına/Bir gönülde iki aşkın bulunmasına!!!

Putperestin putunda tecelli eden güzellik de, Tanrı'nın güzelliğidir; o bunu bilemez, şaşı gözler gerçekleri göremez; görse ne kadar güzel olduğunu, putundan vazgeçer.

Fahri Baba, Meto'yu Piyerloti'de bırakır. Ona çizdiği plan harikadır. Şehri yatay bir şekilde dikizleyen hazretlerin bulunduğu ara yoldan Eyüp'e inecektir.

İmpala şehrin tüm gölgelerini üzerine çekerek, aheste bir vaziyette yollarda kaymaya başladı. İçindeki plak güzel bir şarkıya yol verir, Fahri Baba parçayı tatlı buselerle şenlendirir: "O güzel gözlerle bakmasını bil/Gönülden gönüle akmasını bil/Sevda pınarında akan bir su ol/Gönülden gönüle akmasını bil."

Aradan ıslatılmış, yıkanmış eski bir zaman dilimi geçer. Bu sırada, Murat en yakında bulunan telefon kulübesine giderek Sevda'ya telefon eder: "Alo... Sevda... Sevda Taksim tarafına geliyorum beni alır mısın, çıkamaz mısın? N'olur çık. Meydandaki heykelin caddeye açılan yüzünde bekleyeceğim seni."

Telefon kapanır!

Yüze kapanır telefon.

Boş telefona seslenilir.

Alo, alo, alo, alo, aloo loo loo!

Murat yalnızlığını ve derin düşüncelerini yanına alarak Taksim'e doğru ikiler. Araçsız pergellerle...

Teşvikiye'deki evde hâlâ kendine gelemeyenler olduğu gibi, kendinden geçenler artmaktaydı. Kendine gelmek için tek çaba sarfeden Sevda'ydı. Burnuna çektiği beyaz kristalin esiri olmuş, ama kendini uyarıcılar dünyasına müptelalık düzeyinde kaptırmamıştı. Sevda: — Çıkıyorum, siz dalganıza bakın, çekmecede

küçük bir taş daha olacak, onun bir parçasını kullanabilirsiniz.

Kapıyı hızla çeker, daha önceden sıkışmış parmak artık mor bir hale gelmiştir. Acısını hâlâ hissetmez, bir tek Taksim'e gitmeye programlanmıştır beyni. Kapının arkasında kalan grup tahta kafa olmuştur, birkaç kişi birleşip ancak bir cümle kurabilecek durumdadırlar. Koro tüm şehre bir şarkı sunar, insan bu şarkıyı dinlerken hangi dile ve millete bağlı olursa olsun mutlaka ağlar. Koro: "Bırak beni sevdalı çiçeğim Denizin karanlık sularına serpileyim Ölümden bile soğuk içindeki nefesin Haydi dalgam ol/ruhumu çalkala Şehirdeki üzgün suların gözlerini dudakla"

Rakip koro uzun zamandır sıkıştırdığı bahçeden sızıp hikâyenin satırlarına yerleşerek kükrer: "Gerçekçi ol! Sevgilin yeminli sana Dudaklardan kalbe geçerken biraz rahatla içindeki enerjiyi sorumsuzca durdurma Vereceğim bu tiyoyu Çiğdem'e kullanma!"

Bir sessizlik, bir karanlıkla dans ediyor, Taksim tarafına taksinin arkasında giden Sevda, zaman zaman terliyor.

Meto, Piyerloti'nin iki tarafı mezarlıklarla çevrili ince ve kıvrımlı yolundan aşağı inerken, kafasına yeni düşünceler, duygular geliyordu. Saçı, sakalı, bıyığı kazıtıp, yani Çardarp yaparak Masiva'dan çekilmek istiyor, Mücerretlik küpesini kulağına takıp, her türlü yoldan ayrılmayı istiyordu.

Dünya işlerinden vazgeçebilir mi?

Dünyanın lezzetinden, tadından uzaklaşabilir mi?

Elbette ki kolay değil, üstelik Meto gibi hayatın civcivli taraflarını bilen bir şahsiyet için dünyanın en zor seçimi.

Dünyadan çekilişin önce bilgisine, sonra duygusuna ulaşmak gerekiyor. Bunu Meto da biliyor fakat kolay mı?

Yüzlerce insanı orada bırakmak?

Binlerce kareye ihanet etmek?

Nesnelerin o tatlı sevimliliğine hayır demek?

Ya topyekûn bir uzaklaşma olacak ya da tam anlamıyla bu alemin içine sızılacak.

Peki Meto yeryüzünde bulduğu aşkını, yani mecazi aşkını nasıl bırakacak. Sadece onu aramıştı yıllarca.

İlk karşılaştığı anda, sadece bir duygunun çeşitli renkleri olarak görmüştü, bir çiçeğin ismini vermişti ona: ÇiğdemBaharHayat.

Çiğdem için ölüm bile bitmişti. Onun da hayatı, baharı, esmeri, Meto'ydu.

Dile gelmeyen, kalpte yaşayan bu aşktan vaz geçmek; masivadan çekilmek, ölümle eşdeğerdi!

Meto'nun yolu Eyüp Sultan Cami'nin orada bitti.

Cami'nin avlusundaki çeşmeden abdest alıp, yatan hazretler için dua etti. Annesine, babasına, kardeşlerine ve tüm insanlığa güzel gelecekler istedi. İki rekât namaz kılıp camiden ayrıldı.

Şimdi Metin Baba'nın kahvesinin önünden geçip rüzgârla birlikte yürüyordu, hafifti çok hafif, sanki zamanın frenine birileri basıyordu.

Eski semtine indi. Kasımpaşa'ya... Hareket vardı, canlılık vardı, aşk buradaydı.

Kahveci İsmail, Meto'yu görünce, o küçük ayakkabı boyacısı dükkânı sanki inledi: — Meto... Baba... Helal sana. Uğramaz oldun semte. Başka âlemlerde ne buluyorsun? Onlar hep sahtekâr. Sen o âlemlere yanlışları düzeltmeye çıkardın. Şimdi sen öyle bir takıldın ki yanlış yapıyorsun!

— Yok be İsmail! Bildiğin gibi değil. Ben hepimizi kurtaracak bir hayatın ipuçlarını yakalamaya çalışıyorum. Yoksa sizle takılmak, üflemek, koklamak, yutmak, sallamak hep istiyorum. Açık mı mekân?

Biraz sallayalım üzerimdeki gerginliği atmış olurum.

Islak kaldırımlar, yalnız kediler, baloncular, macuncular, eski kaftiler, eski beyefendiler, yeni kaşarlar, sakal ı tipler, sakalsız, bıyıksız delikanlılar hep selamdaydı. Meto mahalleye gelmiş, haber sokaklarda yankılanıyor. Kim bilir ne güzellikler anlatılacak, ne meclisler kurulacak, detayların en derinine yine dalınacak...

Yeşil çuha üzerinde papazlar dans ediyor, kızlar gerdan çeviriyor. İsmail'in kahvesinde Meto'ya az şekerli kahve pişiriliyor.

Yıllarca karanlıkta yaşamış tipler aynaya bakınca kendi suretlerinden korkuyor, korkunun vücuda yaydığı koku tüm semte yayılıyor. Edida! Birbirinin yanında yer alan çizgiler an gelir boşlukta birleşirler, işte Semerkand matematiği Kasımpaşa'ya gelmiş! Eski bir tüfeğin tek horozu kalkmış, zamanın ıslanmış prizmasından gökyüzüne mermileri süzgeçliyor.

Ey İsmail, derin nefes alışların, boşluğu yakalayışların, cebirden tarihe kaçışların ne kadar sürecek?

Anlaşıldı ki; Sevda'nın taksisi trafik sıkışıklığı yüzünden çevre yolunu kullanarak Kasımpaşa'dan Taksim'e çıkıyor. Beyin hücreleri bu yüzden farelere yem oluyor.

Şimdi ak bir zaman!

Kahvedeki yoksul çocuğun portresindeki gözyaşlarını yalamalar ve tüm medeniyetlere ders verir gibi bakışmalar, geride kalmış normal algı sahasının içinde bir faytonda gidermişçesine rahat ve huzur dolu zamana çarşaf olunmuştur. Kahveye gelen kuğu, meraklı gözlerle etrafı süzüp, "Nerede bu âlemin Meto babası?" diye seslenince, sigaralığın dumanından bir nefes daha emen Meto: "Ulan İsmail, yakıtım bitti İsmail, hepiniz haplı sigaralığın tiryakisi olmuşsunuz, semt batmış ulan."

Meto'nun öfkeli çıkışı, ansızın kahvenin küçük havuzuna kafayı sokusu eski bitirimler arasında dedikodulu bir fısıldamaya neden oldu!

"Kafası Haliç rüzgârının kahpesine yakalanmış."

"Çöplükte kaybettiği kitabın sayfalan araklan /6 mış..."

Ah! Meto sana mı kaldı mahallenin, üstelik seksen altı hap dönemi yaşamış insanların hayatına müdahale etmek; sana mı kaldı çocuğum, malın iyisini kolaçan etmek!

Meto kahveden yalpalayarak çıkar; kapının önünde bekleyen sucuk olacak atlara selam verip ilk kıvrımlı yola sokar kendim!

İlk köşeden bir bakış İmpala'yla karşılaşır! Fahri Baba, Meto'yu bağırırken, sağa sola nara atarken bir süre izler!

"Hepiniz beyazın tutsağı olmuşsunuz. Zehirleniyorsunuz, ölüyorsunuz!"

Kimse aldırmaz, haz ön planda koşmaktadır. Meto'nun eski korkutucu sözcükleri olmadığından, söylenenler bir esinti, kuru bir yaprağı yerden kaldırmayan yaşlı bir rüzgâr gibidir. Piri Reis okulunun yanından girilen dergâhtan bir zat çıkar: "Hûûûû" çeker, o sırada İmpala'nın üzerine düşmekte olan bir dal parçası yön değiştirerek asfalta çakılır.

Fahri Baba adama mavi gözleriyle bakıp "Eyval ah" çeker.

Meto, Fahri Baha'nın yardımıyla arabaya binip öylece sızar. Sızdığına kızar! Arayolları ezbere bilen tüm Amerikanlar gibi, İmpala, Yenişehir'e süzülür, emniyet kemerleri bir düğmeye basıp çözülür.

Muhallebici hep böyle durumlarda kurtarmıştır Meto'yu. Bir çorba bol limonlu, tavuklu pilavzerde işte kendine geliyor esmer!

Taksim'de anıtın önünde iki rüzgâr tip buluşmuş, o ânın pazarlığını yapıyor, yeni nefeslere zemin hazırlıyor. Tenten yalvarır gibi, ağlamaklı, çökmüş suratla Sevda'ya bağırıyor.

— ...Sevda, beni çıldırtma. Neyse, nasılsa gire lim kanala! Tedavi olmam lazım, beni anlıyor musun?

— Anlıyorum minik kuşum fakat kanallar şu sırada tehlikeli. İstersen Meto'nun takıldığı mahalleye inelim, oradan bir şeyler kurtaralım.

— Mişa'nın yanına güzelim.

Beyin karar vermiştir daha önceden, ayaklar şimdi Yenişehir'e sallıyor bedenleri.

İnce bir yağmur çiselemektedir, sokaklar genç yağmurlara "Merhaba hoş geldiniz" der. Parlak saten kumaşlar, boncuklu ayakkabılar, sahte deriler, yılanlar, timsahlar mağaza içlerine çekilir. Ağa Cami'nin köşesinden kıvrılıp Havai lostra salonunun yanından hızla geçerken, Sakızağacı Yokuşu'nun başına yaklaşılır.

O utangaç gökkuşağı kendi resmini, o hüzünlü görüntüsünü Yenişehir ovasının üstüne monte etmiştir.

Bulutların arasından sıyrılan ay, gündüz olmasına rağmen, güneşin yakıcılığının yanında hafif müstehzi bîr edayla sırıtmaktaydı.

Mekân işlek, kimin girip kimin çıktığı belli olmayan, ne işe yaradığı ya da ne satıldığı, ne yapıldığı belli olmayan mekân!

Bir kenarda eritilen alüminyum, diğer tarafta başı sargılı kadınların döktüğü kurşunlar, o kurşunların suda bıraktığı şekiller adlandırılıyor ve aynı şekiller alüminyumla heykel olarak yapılıyor. Mekânda en az otuz kişi var, kimileri yapılan heykelleri alıp kentin üst caddelerinde daha soğumadan, derdi olan, sanattan anlayan birkaç kişiye satıyor.

Meto ve Fahri Baba sağ kollarını ateşe uzatmış, havada inmekte olan bir jiletin altına tutmuşlar, gülümsüyorlar.

Sanki bir rüya, diğer bir rüyaya endeksleniyor.

Jilet iner, aynı anda iki bilekten ince bir kan süzülür. Şimdi kardeştirler, ansızın verilen bir kararla 'Kanki' olunmuştur. Küçük taburelerde oturulup mekâna giren çıkan insanları fotoğraflarken, içeri Sevda ve Tenten girer.

Meto'nun yüreği değişikliğe uğramaz, Sevda'nın atardamarı eskisinin beş misli çarpmaya başlar. Eski bir aşkı yeniden alevlendirmek ancak acemilere, hayat küstahlarına yakışır. Yanlış Sevda!

Meto'nun kalbi her an için Çiğdem'in dudaklarına bağlıydı, bunu tüm tabiat biliyor, yalnız Sevda arılamıyordu. Hayat! Meto'nun kızıl geleceği ömür denen kısa ve renkli fotoğrafın tek anlamı! Hayat!

Dudaklarından çıkan tek bir sözcük için alemleri tutuşturabilecek kadar kalbe yerleşen Hayat!

Tenten'in tedavisi için olağanüstü bir çaba sarfeden Sevda, telaşına sürme çekemiyordu. Meto ve Fahri Baba, mekâna uzunları yakarak gelen bu tiplere yandan hafifçe bakıp muhabbete daldılar. Kısık kısık konuşarak, iç çekerek, burun tutarak, parmaklan alın üzerinde gezdirerek öyle bir konuşma üslubunun içine girdiler ki göstergebilimciler sohbetin hangi yüzyılda geçtiğini

anlayamazdı.

Kandan, bilekten akıp soğuk mermere damlayan kandan konuşuyorlardı. Mekânın içi kalın bir sisle kaplanmış gibiydi; kokulu sis, esrarengiz sis! Sinsi sis!

Tenten Meto'nun yanına geldi!

Neden! Titreşimli ve acemice yaklaşmıştı!

Neden! Kendini Sevda'nın kollarına siper yapmıştı, ölüyordu Tenten! Otuz kişinin arasında sakin gidiyordu!

Bir tek Meto'ya göstermişti ölüm korkusunu. Gözbebekleri küçülmüş, vücudu dengesizce savruluyordu. Bu hayatın içinde böylesine sakin gi den bir kişi daha geçmemişti!

İşte gözler önünde bu yakışıklı çocuk, bu kibarlık abidesi, insanlık müsveddelerinin beyaz zehiriyle çalkalanmış, mahvolmamak için ters tarafa kürek çekiyordu! Biriki...

Hiçbir şey mucize değildir! Şu fonda çalan şarkı bile: "Çek kayıkçı kürekleri/Güp güp eder yürekleri."

Küçük çocuklardan oluşmuş bir grup, mekânın önünden geçerken fonda çalan şarkıya takviye yapıyorlardı: "Tavşan kaç/Tavşan kaç."

Kim kurtulmuş ki bu illetten! Kim kurtulabilir ki? Bilseler hayatın bu karanlık çehresini, verirler miydi damardan iğnenin ucunu deriye?!

Tenten ilk uyarılanlardan olduğu için şanslıydı. "Unutma, bir gün döneceksin geriye!"

Bayılmak üzereyken tek bir sözcük havada takla attı!

"Kurtar beni!"

Aynı sözcük kendini taklaya getirdi.

"Beni kurtar!"

Hangi kalp dayanır bu cilveli, masum söze! Meto Tenten'i kucaklayarak mekânın soğuk hava dolaplarının olduğu bölgeye taşıdı. Şimdi eski bir tedavi şekli yeniden canlandırılıyor.

Tenten, soğuk hava deposunda çırılçıplak hale getirildikten sonra, önüne bir paket sigara atılıp, kapının kapanmak üzere olan aralığından bırakılan yoğurt ve patates!..

Kapanır kapı! Işık kaybolur, soldu diye bilinen duygu limiti yeniden canlanır.

Yeni projeksiyon hali Tenten'i bir hayli terletir, kafasında öyle güzel besteler yapar ki, sanki ilk dakikalarda hastalığın verdiği kusma ve titreme halinden kurtulacak gibidir.

Sevda, Meto'nun soğuk hava odasının yanında hüzünlü bekleyişine bakıp iç çekiyor; fakat ne olduğu bilinmeyen bir enerjinin esiri olduğundan içinden kötülük yapmak geliyordu.

Başarmak için, tekrar Meto'yla konuşmak için ilk adım atılmıştı! Sevda'nın dili Meto'nun derin gözlerinde çözülür.

— Neden olduğunu bilmiyorum, attığımız asitlerden sonra mala fazla yüklenmiş, herhalde bozuk mal kakaladılar, o yüzden sürekli şekil değiştiriyor.

— Yani durup dururken ağlıyor, acıkıyor, kusuyor, gülümsüyor, arada sırıtıyor. Biliyorum, bu illetin tezahürleri bunlar, ama Tenten bizim kardeşimiz. Onu bir şekilde hayata geri vermemiz gerekir.

Meto da gereksiz hareketlere kendini kaptıranlardandı. Ansızın cebinden çıkarttığı bilete bakma ihtiyacı duydu. Dışarı çıkıp biletin çekildiği listeyi aramaya başladı.

Dışarıda insanlar garipti, yani semtte her zaman olagelen garipliğin dışında bir başkalık vardı. Tuhaf bir duman İstanbul'u kaplamış, gökteki canavar veya fil motifli bulutlar gülümsüyor, kahkahaları koyverip ansızın ağlıyorlardı.

Emniyet güçleri yakaladıkları sekiz ton esrarı şehrin tenha bir semtinde yakarak imha ediyorlardı.

Tüm İstanbul güzelleşmişti!

Güzeldi İstanbul, sanki tüm semtlere, her vatandaşa yirmi beş gramı bir defada üfletiyorlardı. Milli Piyango bileti satan adam Meto'yu görünce gülerek listeyi uzattı! "Meto, bu sefer yarım bilete çıktı büyük ikramiye."

Ah! Meto, yanm biletin kuşkusuz Meto'su şimdi bu kafa durumunda, bu yaşta, yirmi milyar liranın sahibi Meto!

Çengelköy'de ağacın yanında uyumakta olan Malibu kendi marşına bastı!

Kıskançtı Malibu; para kendiliğinden yok olmasın diye kendi marşına basmıştı! Otomatikti sekiz otomatik!

Meto parayı almak için bir arkadaşını görevlendirir Arkadaştır. Arkadaş. Kısa ama anlamlı bir uyanda bulunur; "Yüzlük olsun, arada ellilik de olabilir. Hep yeşil para altek çantaya koyup gel!"

Tenten kapatıldığı odada inliyordu! Ölmeye yakın bir inleme! Bir soluk almak için tekrar yaşamak isteyen beyin, şimdi bir an evvel durmak istiyordu.

Her türlü bürokratik işlemi bile hızlandıran arkadaş tek çantayla yirmi milyarı dolara çevirmiş, Yenişehir'e uçuyordu!

Tenten'in inlemeleri artmış, ani bir kararla yola çıkan ambulans mekâna yetişmek üzereydi Malibu, kızıl Malibu kendi yolundaydı!

Malibu, İmpala, Ambulans ve para dolu çanta Yenişehir'e inmişti, ama Tenten bu dünyadan diğer âleme geçişin biletine imza koymuştu. Ah Murat ah!

Meto'nun kimseye göstermediği aşkı, Çiğdem tüm durumları hissediyor, gönlü göğüs kafesinin içinde sıkışmış, hüzünlü bir tedirginlikle geçmişin tam anlamıyla temizlenmesini bekliyordu.

Ah Çiğdem! Ah Bahar! Ah Hayat! Meto'yu bekleyen tuzlu gelecekten kopartıp alır mısın/Onu hep göğsünde taşır mısın? Evet!

Gece bir lacivert elması gökyüzüne çekerken hüzünlü iç çekmeler, yanm gözyaşlan Yenişehir'i suluyordu!

Murat, namı diğer Tenten, beyaz bir kefenle geldiği dünyaya ışınlanıyordu.

Gündüz, bir kürek ve bir kazmanın dramatik dansı toprak üzerinde sahneleniyor; Tenten'in cenazesi eski arkadaşlanndan ve yeni çevresinden kimsenin bulunmamasıyla birkaç insanla uğurlanıyordu.

Sevda mezarlığın diplerinden Murat'a son bir defa bakıp, içinden "Güle güle iyi insangüle güle değerli abi,"

diyordu.

Ansızın bir gök gürültüsü şimşekle evleniyor, hava yağmurdan kara çeviriyor!

Ölüm! Böyle olmalıydı! Yıllarca emek vererek kazanılmış arkadaşlıklar böyle solmalıydı. Sistemin nabzına göre manşet atan basın kuruluşlarından bazıları olayı şöyle duyurdular: 'Gençlerimiz zehirleniyor' ya da 'Bir genç, eroinden feci şekilde can verdi.' Gençlik dergilerinde bu konu diğer uyuşturucu konularının içinde yer aldı. Çeşitli uyanlar okuyucuya yayıldı: 'Çocuğunuz uyuşturucu kullanıyorsa nasıl anlarsınız?' Verilen bilgiler nasıl da yetersiz, ne denli acemice, ne kadar çaylakça!

Yok; gözkapakları süzülüp göz bebekleri küçülürmüş!

Elbiselerinde küçük yanık izleri olurmuş; evde bulunan paralan sorumsuzca harcarmış, odasında oturup saatlerce telefonda konuşurmuş!

Nasıl da yalancısınız!

Bu işler böyle olmaz! Olmadığını da pek iyi bilmenize rağmen sistemin yönlendirdiğine kürek çekmede üzerinize yok.

Özgürlük ha... Palavra!

Demokrasi mi? Alo hadi canım geç!

Bu martavalları külahıma anlatın!

Uzaklardan bir ses "Dil" dedi. Evet tek fark tarz!

Tenten'in tarzı güzeldi, o dünyada kullanılan dil'in üreticilerindendi. Elbiseleri güzel, hayatı gü zeldi.

Sevmiyordu!

Sevse ölmezdi! Monoton bir yaşam tarzı içinde olsa yine ölmeyecekti, fakat kadere ve alın yazısına inanan bir tipti ve "Nereden incelirse oradan kopsun!" diyenlerdendi.

Şimdi birinci mevkide, cam kenarında güzel bir yolculuğa çıkmış; biz ise hâlâ arkasından tıraş ediyoruz.

Oysa olması gereken, onun da istediği!

"Güle güle/Bay bay." Amatörce hazırlanmış hayat taslaklarından birini beynine monte ederler; hazır bir dil, tanıdık bir coğrafya, yalan bir tarih; al bunları yürü! Mersi kullanmıyorum!

Meto, Tenten'e siyah damarlı mermerden bir mezar siparişiyle son vazifesini yapmak için ahizeyi kaldınr, numarayı şifreler, şok!... Duyduğu sestir şok eden!

"Kefenin cebinde yirmi beş gram bırak, çarşaf w Maltepe koymayı ihmal etme, kibritim var!"

Hayret!

Murat'tır bu!

Ara sıra gaipten gönderdiği seslerle Meto'yu triplerden triplere sokacaktır!

Sevda evine dönmüş, porselen tabakların sırtını yalıyor, nesnelerin yerini değiştiriyor, bir yandan da yaşadığı olaylan ve kalbim nereye koyacağını düşünüyordu.

Yan odalarda evini toparlamaya çalışan gündelikçi kadın, Sevda'nın yatak odasındaki posterleri, kitapları özel bir itinayla temizliyordu.

Yatağın başucunda duran ve gözlerin görmesini engelleyen maskeyi takan kadın, Sevda'nın nasıl bir şahsiyet olduğunu anlayamıyordu.

Sevda, kadım maskeli görünce arkadaşlarından birine benzetip "Yapsana bi şey içelim," diyor. Kadın maskesini çıkartıp "Çay yapem mi?" diye karşılık verince, Sevda'nın aklı başına gelip saatlerce kahkahalarla gülüyor.

Sevda ayna karşısına geçip her kadının kendini seyrettiği gibi kendine dalıyor, yüzündeki çizgilerin derinleştiğini gördükçe, aynaya klasik bir espri yapıyor. "Ayna söyle benden daha güzelini gördün mü?"

Aynadan gelen ses Sevda'yı irkiltiyor: "Gördüm!"

Temizlikçi kadının aklına o esnada kim bilir ne gelmiştir de "Gördüm," diye bağırıp Sevda'yı çıldırtmıştır.

Hangi dengeler, nasıl güçler vardır şu hayatta bilinmez, o âna dair bilinen tek gerçek, Sevda'nın aynayı paramparça ettiğidir.

Meto sıkıntılı ve hicranlı geçen günlerim değerlendirmek için gittiği annesinin evinde huzursuzdu; para değiştirmişti Meto'yu.

Eve her zaman bıraktığı miktarda para bırakıp, Malibu'nun kızgın kalbine bindi.

Tepebaşı'nda eski lunapark gazinosunu gören tepeye yaklaştı; paranın büyük bir kısmını Cezayirli Hasan Paşa'nın heykelinin durduğu bölgeye esen rüzgârlara teslim etti!

Aşk tesadüfen Kasımpaşa'ya esiyordu!

Yapay çemberdeki zaman daralmış, çok geniş bir zaman dilimine geçiş yapılmıştır. Işığı gören insanların yangın var diye kaçtıkları, öylesine ve böylesine gider yapılan kaltak bir döneme girilmiştir.

Bu alçak dönemden Meto'nun yürek ağrılarını dindirecek tek bir stop kalmıştır.

Çiğdem!

Gece, gülümserken kızıl bir ata, Çiğdem çıkmıştır Civara!

Alçakgönüllü olabilmek için bulunduğu yüksekliği reddeden asil Zen!

Yeryüzüne güzellik diye inen tek Zen! Çiğdem!

"Bir çiçek Öfke dolu bakışla Tam göğsümüze Yerleşse Sonsuzca zamansız."

Uzun zamandır bir çeşit bunalım yaşayan Meto, gerçeğin nasıl bir şey olduğunu her türlü dünyevi olanağa kavuşunca anlar.

Eline geçen parayı dilediği gibi kullanmak arzusuyla Kasımpaşa'ya inişe geçer.

Küçük çocukları sevindirecek yumuşak oyuncaklar, çizgi romanlar, ufak patlayıcılar, şekerli çikletler ve bir avuç sevgi!

Sokaklardaki çocukları da unutmayan Meto, iki teneke tiner, üç koli bali alarak köşe başlanna, şişelere bölüştürerek tineri bırakır.

Tüplerde satılan balileri, çatılardaki yağmur sularını sokaklara indirmekle görevli boruların içine yerleştirir.

Karanlık da olsa, sırtın dönük de olsa ilk yoklanacak yer orasıdır!!!

Fahri Baba'nın ansızın kayboluşunun sebebi, Malibu'nun torpido gözünde rulo edilmiş bir parlak kâğıtta saklıydı!

Meto, İstanbul'u alt taraftan kuşatan semtlerde dolaşıp parayı dilediği gibi savururken, o parlak kâğıda rastladı: "Kardeşim! Damarlarımdaki kan pıhtılaşana kadar büyük bir rahatlık yaşadım, sonra kendi vücudumuza verdiğimiz zarardan utandım. Sen yalnız kalmalısın, yanında kim olursa, ne olursa ezip geçen bir enerjin var, ama asıl sebep bu değil, evet arkadaşlık, dostluk, daha ötesi kardeşlik güzel, ancak gerçek güzellik zamanın ötesindeki güzelliktir. Bu yüzden çok uzaklara gidip, oradan ulaşmaya çalışacağım içimdeki parlaklığa. Elveda Kardeşim: Fahri Baba."

Otuz yıllık hayatına iki dost ve bir aşk sıkıştırabilen Meto, ipeksi saçlarını parmaklarının arasına alıp düşünmeye başlar.

Yalnızlık nasıl da çarpmıştır Meto'yu!

Şimdi her biri mücevher olan arkadaşlarının yaşadığı bataklıklara gidip zom olmak vardı; ancak geçiş yollan çoktan kapanmıştı.

Sokaklarda kedi taklidi yapan fareler dolaşıyor, moda denen bukalemunluk, mahlukatı bile değiştiriyordu.

Ya Çiçeğim, ya Hayat, ya Bahar?

Bu yürek yangım da mı Meto'yu bırakmıştı?

Kirpiklerini saydığı Çiğdem de mi Meto'yu yalnızlar dünyasına göndermişti?

Nasıl olur da çağımızın en parlak yüreği avantür filmlerin ortak teması olan "yanlış anlamalara" kendini kaptırır?

Ağlamak yok!

Üzülmek yok!

Özlemek yok!

Ya yanılıyorsan nasıl ödeyeceksin bu kalbin siyah yaşını?

Çevresinde beslenen vantrologlar fısıldaşmaya başlamışlar, eski bir masalı modern sözcüklerle beyne naklediyorlar: 'Öyle yapma böyle yap. Şöyle davranma, böyle davran!"

Tatlı bir beyin operasyonu geçiren Çiğdem, kalbinden düşünmeyi unutur. Gelgitlerle dolu olan yaşlı bir beynin emriyle Meto'yu kalbinden uzaklaştırır.

Tek bir söz Meto'nun kulağına gelir: "Seni sevmiyorum!"

Terk edilen Meto'nun bağırsakları düğümlenir! O sinirle tanıdık bir ölüm taciri o an için bir "dost" bulur!

— Var mı?

— Var!

Kısa bir gülümseyiş, aşk ağnsından ölüme doğru kaçışın ilk iğnesi damara çakılır!

Zavallı Meto, Malibu'yu unutmuştur.

Annesi Melek Hanım'ın evinde "hastaya" yatan Meto yakalandığı bu amansız illetten kurtulmak istiyordu.

Ne kestane ağacının kökleri, ne incir yaprağının kurutulmuşu ve ne de soğuk odalar! Hiçbiri Meto'yu iyi edemiyor, aksine durumu laboratuvarda deney için bekletilen farelerden umutlu gözükmüyordu!

İstiklâl Caddesi Meto'yu özleyip iç geçiriyor, mağazalar, her gün yeniden tasarlanan vitrinler Meto'yu soruyordu: "Ayol hani her gün geçip bizimle konuşan çocuk/Ah o esmer boncuk!"

Hastaneye yatsa, terapi merkezine uğrasa, orada kolay yakalanacaktı kaçtığı beyaza!

Aykırı gruplar bile sistemin bir sözcüsü haline gelmiş, devlet protokollerinde boy gösteriyor, gerdan kırıyorlardı.

Ah Meto! Başına daha beter bir olayın geleceğini bilse, keşke eski güçlerini kullanıp geleceği flu olarak görebilse ne kadar mutlu olacaktı!

Geçen günler içinde, daha çok Melek Hanım'ın sayesinde Meto bir parça kendine gelir. Yine sokaklara sembol toplamaya çıkar. Evin önüne park ettiği Malibu'sunun dört tekerini indirip akü kafasını çıkarır.

Taksiyle dolaşmak, arka koltukta şehri ve şoförü seyretmek eğlencelidir; şoförle öyle derin bir sohbete girerler ki; akşam kaydırmak bir vaziyette iner, fark etmezler!

Takside çalan parçalar Meto'yu neredeyse eski "güzel" günlere geri çeker. Şoför hazırladığı üçüncü dolu sigarayı Meto'ya uzatır. "Yak abi, bak senin için martıları taklaya getiren şarkıyı çalıyorum." Gönlüm yaralı bir kuş/tutuldu bir güzele/kalbim titreyip durur...

Bir duman sokağa ıslık çaldırır!

"Seen/seen/her ritimde, her neşemde seen!"

Şarkılar birbirini kovalar, dünya o anda ekseninden birkaç saniye geriye sarar! İçinde belirli şeylerin olageldiği bir ölçü birimi diye adlandırılan "zaman" Meto'ya ansızın göz kırpıp, artık taksiden inmesini fısıldar.

İneceği noktayı tam olarak hesaplayamayan Meto, Dolmabahçe'nin hüzünlü manzarasına tav olup hesabı öder!

Her zaman arabayla geldiği bu mekân, Meto'yu kucaklamaz; yalnız hisseder kendini. Kalbi boş, damarları boş, beyni boştur...

İçinde bulunduğu bu üç boşluğun içinde kaybeder kendini; kendine geldiğinde, elli sekiz model, yeşilbeyaz, altı düz Chevrolet'te, arka koltukta sızaki durumdaydı.

Eski abilerden İbrahim Abi, Meto'yu tanıyıp arabaya atmış, tedavilerin tedavisine almıştı!

Sohbetle mazi araştırması yapan İbrahim Abi, hastasına güzel bir teşhis koymuştu, üstelik bu hastalığın şiirsel bir ismi vardı: "Kızıl yürek sızısı." Teşhisi koyan tedaviyi yapar/Yıllardır bu gelenek koşar...

İbrahim Abi'nin parmaklarıyla dans ettirerek kullandığı elli sekiz, Dolmabahçe'yi yandan yalayarak Kadıköy yoluna, oradan BostancıMaksim gazinosunun önüne topuklar; Meto gözlerini kırpıştırır; gece ve tek bir yıldız Meto'ya karşılık verir.

Hayat hakkında karar verilen bir dönemeçtir burası! İbrahim Abi yılların verdiği tecrübeyle hastasını aşkıyla tur attığı noktalara getirir; aynı yerlerde sorulara başlar. Ne yosunlu, ne tuzlu, ne zemberekli bir gece ki bu; Fransız polisiye romanlarının makas değiştiren treninin sesini bile orda misafir etmektedir.

Tüm yıldızlar tedavi başlamadan makyaj yapıp, gecenin ne alengirli bir durumda olduğunu tüm samanyoluna bildirirler. O sırada hiç yeri yokken ve zamanı dolmadan, küstah bir taş yıldızlara sürünerek Bostancı sahiline düşer!

Hasta bu defa zamanın yumuşak ellerine teslim edilmez, sözcüklerle yelken açılan bir hayatın yeni başladığı bir resme rica edilir! Bu resim eski Mısır'da yaşanan ilk aşkın günümüze ulaşmış renkleridir; renkler birleştirilir; hikâye okunur: "Savaşa gidiyorum sevgilim/Her şeyle/Herkesle/Döndüğümde gözlerim, kalbimi bıraktığı yeri koklar/îçerse delice/Kalkanının süzgecinden o zaman seninim ebediyen!"

İbrahim Abi, Meto'nun yüz hatlarında oluşan resmi fal sözcükleriyle çözmüş, hikâyenin asıl maksadını anlamıştı.

Meto'nun gözlerini ipek bir mendille kapatan İbrahim Abi ikinci seansa geçiş yapıyordu. Bu seansta Meto'yu bir yolculuğa gönderecek ve gördüklerini dinleyecekti! Meto anlatmaya başlarken bir kızıl ışık elli sekizin içine geçti!

"Sonsuz ve huzur dolu bir karanlığın içinde kayarcasına ilerliyorum. İçim, vücudumun her noktası kanatlı şimdi. Dudaklarının hücrelerimin üstünde

gezdiğini, saniyelerin hesapsız detaylara gülümseyerek baktığını, tehlikeli bir dansın eşiğinde olduğumu hissediyorum.

Zevki, duygunun utangaç kedisini, sıcaklığım, terinin keskin baş döndürücü kokusunu, yükselen dalgaların haykırışım duydukça; kasılıyor, bağırıyorum.

Acı çekmek istiyorum, dayanamayıp eriyip gitmek ve sonsuza dek bu güzelim karanlığa; bu baş dönmesine gömülmek.

Kasıklarım yabani bir hayvan gibi tutarken, karanlığın içinde iğne ucu kadar ufak bir ışık belirdi; işte o anda içgüdülerini bile kıskandıran ani ve öldürücü bir kahkahaya tutuldum! VuruldumAh! Bahar'a vuruldum!

Nihayet kaslarımızın o ani sırıtışı ile binlerce parlak yıldızcığın, içime, içine, karanlığımıza dağılmasıyla, insanlık ya da varoluş denilen o irin dolu kör kuyuyla, zaman denilen o aşağılık kısır döngü ile de son bağlarımızı koparttık.

Bu yıldızlar, gökkuşağının her rengi bir vurgunun getirdiği elmas parçalarıydı. Benim sert bakışlarım senin kadife teninde kaybolup gittiğinde, kızıl bir atın üzerinde sonsuzluğun şehvetten arınmış ırmaklarında soluyorduk!

Karlı kara dağlann içinden geçiyoruz. Geçit vermez gibi görünen karanlıklardan bize yıldızlar yolaçıyor. Yolculuğun başından beri sürmekte olan mekânsızlığa şimdi bir de zamansızlık eklendi. Duru yanılsamalardan, iri gövdeli gölgelerden, renk bulutlarından oluşan mehtaplı bir rüyayı delerek ilerliyoruz.

Karanlıkların böylesine güzel olacağına ihtimal vermezdim. Yuvarlaklar, çıkıntılar, buğular o bilinmez gücün parmak izleri; us izleri. Kemanlar girsin istiyorum sahneye, balerinler uçuşan ışıklı etekleriyle dünyayı döndürsünler. Varlığın bir taşma ânına denk gelse, aykırı gürültüler arasından geçmekte olan sesini yakalasam. Sesin, sesim olsa.

İki piramiti birleştiren gölgeye yazılmış masalım, yakut gözlü kısrağım, sonsuz kâinatın ortasına ismini yazdığım, gümüş şırıngaların içindeki kristalim, rüyam, kraliçem, aşkım.."

İpek mendilin düğümü açılır, hastanın gözüne arabanın içine saklanan kızıl renk konar! Zamanın dans eden tiktakları yavaşlamış, Meto'ya yeni ...bir arayışın figürlerini gösteriyor, gülümsüyor.

İbrahim Abi arabadan iner; sahilden hırçın dalgaların Meto'ya getirdiği hediyeyi beklemeye başlar: Boş bir kutu! Bir poşet içerisine gizlenmiş melodili kutu!

Kutu Meto'nun eline geçince konuşmaya başlar: "Yüreğinin tam ortasındayım/Gözlerinin o buğulu noktasındayım/Unuttuğumu sanma/Ben de senden soğuk, yalnız bir boşluktayım."

Ses veren işlemeli kutu bir yosun gibi kurur. Uçmak, aynı sulara konmak için aynı anda zerre olur boşluğa savrulur.

Meto'nun kimyevi bağımlılığı işte o an kaybolur! İbrahim Abi'nin küçük ama zarif bir kontak hareketiyle kaymak gibi bir kalkış yaparlar. Bostan /7 cı'da sahil yolu üzerindeki seyyar şişkebapçılardan kendilerine küçük bir ziyafet çekip, ikinci ana noktaya, Taksim'e topuklarlar.

Yolda tedavi devam etmektedir: "Bak şu ışık nasıl kırılmış?/Bak şu kadın nasıl durulmuş/İstasyonlarda sarkıları anons eden spiker nasıl yorulmuş..."

İbrahim Abi yıl arca dünya denen şu âlemde dil oynatmış, yumruk sallamış, çalkantılı hayat yaşayan çoğu insanı mutluluğa yollamış! İstanbul'un son altmış senelik konuşma dilinin tüm parçalarını bilip, istediği döneme dil ile dönüş yaparak bir manzaranın çeşitli detaylarına dikkat çekebiliyor.

Çocukken oynanan oyunlarda kullanılan sözcükleri bile aynı o yaştaki bir çocuk oyuncudâhideli gibi kullanabiliyor.

Resmi kayıtlarda "serseri" diye bilinen şahsiyetlerin yaşantısından, özgürlük anlayışlarından giyim tarzlarına kadar yüzlerce konuya yaklaşıyor, gösterip, eğitip günümüze dönebiliyor.

Taksim! Saat "aydınlanmaya alışan kuytular/ martı nağmeleri" vakti. Büfelerin önüne çekilen elli sekiz eğlenceden koma bir vaziyette dönenleri seyrediyor. İbrahim Abi serserilerin sesi olmuş, sözcükler, kavranması güç gibi gözüken yalın duygulara dönüşüyor: "Çinko bir yalnızlıktır yaşanılan Elişi günlerinden geriye kalan Aşk gececidir; kan boşluklarında Gemiler soğuk avlar çatlamış dudaklardan Söyle kimsin sen serpilip de dolanan Çok güzel yüzünle aydınlığa boşalan Yeşil gözlerin denizi! Titreyen yıldızlar maviliklere salınsa...

Ey Hayat! Varsa kâinatta bir muamma Sil gönlünün kumsalındaki esmer gemiyi Diktiriyorum senin için yırtık geceyi Gökyüzündeki kumsalda giyeceğim kızıl

elbiseyi"

Meto, İbrahim Abi'nin söylediği anlık şiire Taksim'i monte eder, hayat içinde parçalanmış zamanlar, beynimizde derin hülyalar uyandıran kolaj defterine intikal eder.

İki sigara yakılır, gün doğumuna üflenir; freni patlayan bir kamyon "oldu olacak" deyip gaz pedalına yüklenir!

Tüm sabahlardan güzel aşkını kalbine yerleştirip sigarasından derin bir nefes çeken Meto, İbrahim Abi'den ve elli sekizden ayrılıp kendini bu kentin en cilveli caddesine salladı.

Fransız konsolosluğunun önünden geçerken sokak lambalarından biri nazikçe eğilip "Meto, sinirli esmerim, gergin yüreklim, geçmiş olsun!" diyerek hayatın gidilmeyen yönüne yelken açan Meto'yu biraz olsun rahatlatır.

Tatlıdır cadde, seyrektir insanlar, mağazalar yeni açmış gözlerim. Nazik ve mağrur tipler salınarak gezinmektedir. Aslında çoğunun kalbi kırıktır, yoksa ne işleri olabilir sabahın bu saatinde? Zaman birimi kayıptır bu insanlar için; belki sevdalı oldukları çiçeğe rastlarız umuduyla Tünel'e kadar yorgunluktan bayılana kadar turlarlar. Her tip birbirini tanır, gülümseyerek bakışıp, çeşitli mimiklerle selamlaşırlar. Bir aşk zıpkınıdır bakışlar.

Aşk vurgunlarına en iyi gelen ilaç bu caddede mana varlığının dışında paraşüt gibi seyretmektir.

Sıcak, insanın yüreğini yakan ilkbahar rüzgârlarının yardımıyla Karaköy iskelesine ulaşan Meto, çıkacağı kısa deniz yolculuğunda sevgilisinin en kıymetli eşyasını denize bırakmayı düşünüyordu.

Vapurun kıç kısmında ani bir hareketle penye bir kumaş denizin şerefli köpüklerine karışır. Kalbinde kilitli, karşılığında masum ve özgürdür aşk!

Çengelköy'de tavanı işlemeli eve ulaşan Meto içindeki karanlıktan kurtulmak için şeytan meyvesini deneyecekti!

Sanki tüm düşüncelerinden kurtulmuş, başka bir bedenin sağlıklı duygu dünyasına konmuştu!

Şimdi ırmaklar dilediği gibi akıyor. Osmanlı döneminin en kıymetli ürünü olan bir görüntü beyne kaydırılıyor.

Altın varaklarla sırlanmış, içinden cıva akan bahçeler tasarlanıyor, on iki metre uzunluğunda ceviz kaplama oluklu masalara beyaz masallar dolduruluyor. Kelimelerin bitip, adlandırılamayan görüntülerin başladığı o huzur anına yaklaşıldığında, zaman denen çift kafalı ejderha kendi dünyasına dalıyor.

Görüntüler kendi dünyalarında bir süre seyrettikten sonra bir anlam kazanıyor; ÇiğdemBaharHayat!

Meto hangi türden bir tedavi yaşasa, nereye kaçsa aynı hayali görüyor; Çiğdem'in aydınlık, sabahları kıskandıran yüzü sürekli gülümsüyor.

Bir portakalın çapkın gülümseyişinde yaşanan anlar, bir muzun uzun sürmüş paranoyası, çileğin hiç dinmeyen, sürekli arzu kazandıran başkaldırısı; işte tam bu dengede yeniden ivme kazandıran telefon sesi!

Günlerce sesinin kızıl özlemiyle beklenen telefonun çalmasıyla Meto sislerden sıyrılıp, dünya nesnelerinin o sevimli yurduna dönüş yapar.

Akılda kalan tek cümledir: "Rüyadan geçer sarılırım beline."

Meto, şimdiki zamanda yaşamayı bırakıp, geçmiş zamanın küflenmiş küplerinde öylece kalıp ağlamak istiyordu; doyasıya ağlamak; yağmurun gökyüzündeki pamuktan annesinden ayrılırken ağladığı gibi.

Bir unutuş değil, sürekli hatırlayış olmalıdır aşk!

Aradığı muammanın sırlarım bulmanın sevinciyle uzun süre ağlayan Meto, nereye baksa diğer insanlara kapalı perdeleri kaldırıp, gelecekten gönderilen sözcüklerle sohbet edebiliyor.

Kısa bir tatile çıkmış olan koro, tekrar hayata katılıp karşılıklı bir konuşmanın ana şifresini tüm aşk hastalarına dillendiriyor: "Melekler kanatlarından sorumludur/Sen rüyalarından/Uçacağım seninle kardan sıcak ülkene/Al uykunda kalbimi/O kızıl prensesinin yanındaki benine/İstersen gel kes bileklerimi/Derinden derine."

Kelimenin tam anlamıyla söylemek gerekirse; bu somurtkan zaman bitmeliydi.

Meto, girdiği kahvede kendi falına bakıyor, karşısına çıkan telvenin öyküsüne geçiyor: "Çift taraftan ateş içinde eritilen buzdan masa çatlıyor.

Bir cihan dilberi kasaturanın oluklarında ağlıyor Hızı bir manastırda akan suyla eşit ateş kuşları Âdet üzerine üç kanatlı bir pardösü yapıyor."

Meto bir bardak suyla hayat bulup kalbinin sesini dinlemeye yatıyor.

Asıl hikâye aşktan sonra gelir, minimum karakterden maksimuma geçilir. Sayfalara yayılan muammalı sözcükler, aşk tek hayatsa o zaman seçilir.

Havada uçan bir kâğıt parçası, bilgi dolu bir yaprak, evet bir yaprak zihni cesaretle kamçılıyor.

"Fizikteki tüm Nobel ödüllülerinin ağzından maddenin öldüğü, nedenselliğin öldüğü, determinizmin öldüğü haberlerini duyageldik. Öyleyse bırakın hepsi için elektronik müziğin requemleri arasında kibar bir cenaze töreni düzenleyelim. Artık yirminci yüzyıl postmekanistik biliminden ders çıkarmanın ve on dokuzuncu yüzyıl materyalizminin felsefi bakış açımıza giydirdiği deli gömleğini üzerimizden atmanın zamanı geldi.

Gariptir ki, bu bakış açısı, modern bilimin, bir yüzyıl gerisinde değil de, onunla çağdaş olmuş olsaydı, bu deli gömleğini çok daha önce üzerimizden atmış olacaktık... Fakat, bunun farkına varır varmaz, ağırlığımızı tek yanlı olarak fizik bilimine vermemiz yüzünden görmediğimiz çevremizdeki olaylara daha duyarlı olacağız; nedensellik anıtının çatlakları arasından esip geçen rüzgârları duyabileceğiz; birliktelik içinde yürüyen olaylara daha çok dikkat edeceğiz; paranormal olayları da normalite kavramımız içine sokacağız; ve 'Körler Ülkesi'nde yaşıyor olduğumuzu fark edeceğiz."1 (Rüzgârın yazara getirdiği bir bilim kitabının sayfasından esinlenilmiştir. Kitabın adı ve yazarı bilinmemektedir.) Tabii ki parapsikoloji ve kuantum fiziği arasında esrarengiz bir ilişki olabileceğinin varsayımı her ne kadar doğru olsa da, aşkın insan beyninin sistematik çalışma katsayısını defalarca yukarı çıkarttığını yok sayamayız.

Neden?

Çünkü defalarca kaydetsen de beynine, ona dönmeyeceğini; Rüzgârın yazara getirdiği bir bilim kitabının sayfasından esinlenilmiştir. Kitabın adı ve yazarı bilinmemektedir.

Bir görüşte dönersin geri. Seri mi?

— Serii!

Böyle giderse Meto'nun beyni çatallaşacak Sedef cımbız ayna karşısında rastlaşacak İşte o güzel ırmak tekrar yatağına dönüyor; Zarif bir dudak usulcacık "seninim" diyor.

Cadde, kendini karanlığın kollarına bırakmış; Dolmabahçe'den ve Karaköy'den kalkan martılar Kabataş Setüstü'nden Cihangir'e, oradan Beyoğlu'na, yani caddeye kanat çırpıyorlardı.

Mağazalar iç ışıklarını yakarak caddenin tılsımlı havasını arttırıyor, sokaklarda kaset, CD satan seyyar dükkânlar çeşitli ülkelerin hüzünlü, komik ya da anlamsız ritimlerini caddenin korku dolu ara sokaklarına yolluyorlardı.

Tiner çekmekten kendilerini kaybetmiş çocuklar ara sokaklara dalıp bir kediden tiner istiyorlar, kedi çocukların isteğini kabul etmeyince çocuklar kediye yalvarıyorlar; "N"olursun kaç para istersen getirelim, yeter ki bir şişe tiner ver!"

Caddeye ara sıra çıkan insanlar böyle bir manzara karşısında şaşırıp "Zavallı çocuklar, ne kadar sevgisiz kalmışlar!" diye aptalca düşünmeye devam ediyorlar.

Gece, alev sarısı bir fahişenin rengini esmerleştirecek kadar ilerleyip, o kara noktada duruyor. Mükemmel bir gecedir, İstanbul gecesi; aşkın rüyasıdır; masalın hülyasıdır, Meto'nun dünyasıdır.

Plastik tipler, karton karakterler caddeden uzaklaşmış, Beyoğlu bıçaklı, kemanlı, makyajlı, küfürlü dar paça dünyasına dönüşmüştür.

Ara sokakların anason kokusunun içine o yakıcı, yok edici parfüm karışmış, kimi zaman bir kadı nın ensesinde saklanarak, arada bir erkeğin göğüs cebine girerek hedefine, yolların en esmerine; Meto'ya doğru bir casus gibi yaklaşıyordu.

Edida!

Görüntüsünden önce kokusuyla Meto'yu yakalamaya çalışan Sevda!

Şeytanın üvey kardeşine bile duygusal sözcükler sarf edip, onu kendine âşık

edebilecek kadar yetenekli, söz ustası, mimik hocası; Sevda!

Üzerindeki siyah gece elbisesini geceye yedirip, bir vampir gibi meyhaneden ayrılan Sevda, kuytu bir yer bulunca yüzüğünün içinde bulunan beyaz dünyayı burnuna çekiyor.

Daha önceden hazırladığı tek kâğıtlısını yakıp, seçilmiş kalabalığa kendini teslim ediyor.

Sulu, kuru ve kaygan, hatta huzur veren, tebessüm ettiren bir kafayla küçük kaldırım kafelerinde Meto'yu aramaya başlıyor.

İçeride kullanılan nesnelerin şamatalı işlevsiz durumlarından, dekoratif tasarımına kadar taklit olan bu kafeler, bu ruhsuz mekânlar Sevda'nın ayak göstermesiyle bir canlanıyorlar, neşeleniyorlar, gülümsüyorlar. Görseniz, ah bir baksanız!

Kafelerdeki görüntü bombardımanından bıkan Meto, kendi kişiliğine uygun barlardan birine geçiş yaparken Edida'ya yakalanır.

Edida kovalar!

Meto kaçar!

Bu tehlikeli, şehvet dolu parfümü çıkmaz sokakların en belalısında bırakan Meto, bilinçli zigzaglarla, hayatlarım bir dumanın verdiği tebessümlü pembelikle yaşayan insanların bulunduğu bara girer. Önce demir kapıdan, sonra ahşap kapıdan, daha sonra süngerden yapılmış kapıdan giriş yapan Meto, Edida'ya güzel bir oyun oynamıştır.

Yüksek volümde çalan müzik, sahne önünde oturan, bar ile sahne arasındaki boş alanda dans etmeye çalışan tipler, dans ederken sohbetin en daniskalısına tutulanlar, otururken müziğin mavi dalgalarındaki ritmi çözenler, birbirlerine bakıp, gözlerin buğusuyla hayatın kelimelerle ifade edilemeyen dünyasına geçmiş olanlar...

Eski tipler yeni arkadaşlarım piyasaya sürüyor, bu zıpkın gibi anaforlu hayatı bırakıp tekrar dönüş yapanlar birkaç saat sonra eski kıvraklıklarına kavuşuyor, samba, rumba, tumba, vals, totem dansı, hukuri, kakara, papaya, ışıklar canlılık veriyor, hızlı parmaklar sigaraların karnını doldurup, hızla sarıyor... Renkler,

ışıklar, desenler, sohbetler yine değişiyor, konudan konuya geçiliyor.

Kapı üç defa açılıyor. Demir, ahşap, sünger. Son kapıda bilet kesen genç karşılaştığı bu gözler boşluğu havada sallayan karşısında köpek lisansında "hoş geldin" "hoş geldiniz" diyor.

Sevda, aldığı maddelerle güzelleşmiş, dünyaya mahkûm bir hayvan gibi neşeli, sorunlar yok olmuş, dudakları kulaklarına yaklaşıyor, tebessümden sırıtmaya geçmiş, sinirleri bir gerilip bir düşüyor, cilalı porselen dişleriyle karşısına çıkanları çılgına çeviriyor.

Meto, merdivenin dibindeki kuytuda olanları seyrediyor; elinde Amerikalı züppelerin içtiği, zehir gibi bir kafa yapan Faxy var.

Meto, sevmediği, kaçtığı bir kokuyu hissedince, Faxy'i kafasına dikip kalabalığı gözlerini yere dikerek tarıyor, burnu gözlerinden keskin olan tüm otuzlukların yaptığı gibi.

Kendisinden, çevresindeki fason dostlarından kaçmaya çalışan Meto'nun Sevda'yla karşılaşacak, paylaşacak bir tek ânı bile yoktu.

Sevda, Meto'nun omuzuna yaslanmış, zamanı kendi lehine çeviren kelimelerle savaşıyordu.

— Murat'tan haber alıyor musun?

— Sadece yalnız kalmaya ihtiyacım var, artık böyle yaşamak istemiyorum, yanlış veya doğru gibi düşünme, sadece çok yorucu kelimelerin ve gecenin sonu gelmiyor.

— Her şeyi unut! Şu soruya cevap ver: Çiğdem, Hayat, Bahar diye biri var mı?

— Burada onun ismini dudaklarımdan çıkartmam.

Meto, Sevda'yı ani bir hareketle dışarı çıkarır, akşam esmer bir rüzgârı üzerlerine atar. Kıç cebinden çıkardığı kısa Marlboro'sunu seri bir vaziyette yakıp, dumanı ciğerlerinin en ücra köşesine gönderir.

— Evet. Hayat, Bahar, Çiğdem diye duyduğun gerçekten var ve onun oldum, her şeyimi ona verdim.

— Hayret, sen âşık olacak, birisini sevebilecek kadar derinlere gidebildin ha! Sen alçağın tekisin, alçaksın.

Beni bir seven bir daha unutamaz, enerjim herkese yeter, sen benim enerjimden kaçamazsın.

Sevda'nın tokatı Meto'nun suratında saklayacakken seri bir boyun hareketiyle tokat boşluğa patlıyor.

Meto, ceketinin yakasına gizlediği jileti çıkartıp Sevda'nın atardamarının altında hızla gezdirdi!!!

Kan!

Hayatı renklendiren, anlam kazandıran, Kan!

Sokak birden tenhalaştı, fareler yuvalarına sak lanıp manzarayı seyre koyuldu; Meto yıldırım gibi bir Osmanlı tokadını Sevda'ya yerleştirip oradan aynı hızla uzaklaştı.

Dalgındı Meto. Huzursuz ve sinirli; burnundan soluyordu. Sevda'nın istediğini yapmış, kendi kişiliğine hakim olamamıştı.

Parke taşlanna, sokak lambalarına, gelip geçen tiplere küfürlü bakışlarını gönderiyor, iki hayat arasında seçim yapamadığı için kendini hayvan gibi hissediyordu.

Huzura ihtiyacı vardı; bardaktan dökülen suya bile hayranlık derecesinde âşık olabilecek duygusal özelliğinden dolayı bir anaforun içinde salakça seyir ediyordu.

Her şeyi yıkıp yakmak, dünyayı avucunun içine alıp acı denen, yokluk denen kavramları tümden yok etmek istiyordu.

Enerjisi böyle bir isteğe davetiye çıkartsa bile, o enerjiyi yönlendirecek sakinlik henüz yoktu.

Kendini son derece güzel eğitmiş bir akrep olan Meto, bir yandan kendini kutluyor, diğer yandan yaşadığı şiddet sahnelerini bir türlü unutamıyordu.

Sevda boynuna pansuman yaptırıp en samimi arkadaşı Nil'e uğramayı düşünüyordu. Aralarında duygusal çekimin dışında fiziksel bir yaklaşım olduğundan, bedenini böyle kanlar içinde göstermek istemiyordu.

Bacaklarına kadar süzülmüş kan Sevda'yı öylesine mutlu etmişti ki; acıyı hissetmiyor, tam tersi, sürekli arzu uyandıran bir saadet duygusuna kapılıyordu.

Kokain!

Tabii ki, Ne demezsin!

Böyle olacağı, buna benzer bir şey yaşanacağı belliydi!

Yüzüğünün içinde kalan son kırıntıları da o geniş fakat alımlı burnuna gönderdikten sonra bu duygu daha bir genişledi; derinlik kazandı.

Nil'in evinde hazırlanan intikam planlan, hafif dokunuşlar, Hollywood melodramlarını aratmıyordu.

Neydi Sevda'nın Meto'dan istediği; aramakla bulunmaz bir hayat pırıltıcığı mı, espri mi, bağışıklık kazandıran yaşam coşkusu mu, yoksa varlığının tümü mü?

O da bilmiyor, bildiği şey Meto'yla ölmek.

Meto o geceyi Taksim Parkı'nın caddeye bakan banklarında geçirmiş, üzerine yeni basılmış sıcak gazetelerden çekmişti. Soğuktan morarmış elleri, yüzü nasıl bir ruh hali içinde bulunduğunu anlatıyordu.

Öncelikle suya ihtiyacı vardı.

Su!

Şıpır şıpır damlayan berrak sular. Yalnızlığın verdiği küstahça bir güçle acımadan karar veriyordu.

İntihar!

Basit ama anlamlı bir yok oluş.

Kolikler diyarından başka bir algı düzeyine geçiş!

Ya kabul edilmezse!

Bir süre daha salınmalı mı dünyada; ya Hayat, Bahar, Çiğdem ne olacak?

Bahar, Çiğdem ne olacak?

Onu nasıl yalnız bırakacak?

Dudaklarını, alnının yıldız kokusunu, dilinin hayat veren altın damlacıklarını nasıl unutacak?

Her şeyi kaybetmeyi göze alacak kadar cesur; ama, aptal değil!

Hayatın monoton akışına kendini bırakıp, herkes gibi yaşamak da çok onursuz geliyor. Ne yapmalı?

Böyle zamanlarda en doğru kararlarını hep hamamda veren Meto, zamanın kadife kucağına binip Yenişehir hamamının yüzyıllık mermerlerine kaydı.

Hamamın kubbesinin helezonik pencerelerinden içeri sızan ışığa soruyor: — Ne yapmalıyım?

Işığın gösterdiği yol buğulu; karşıt pencereler, yatay yuvarlak zamanlardan arta kalan paslı bir öğretiyi gölgelerle anlatıyorlar.

Göbektaşına düşen bir ışık huzmesi Meto'nun yanına yaklaşıp: "Sadece mermere ver kendini, o sana söyleyecektir her şeyi," diyor.

Şıpır, şıpır, şıpır sular tavandan göbek taşına düşüyor, zaman o şıpırtılar arasında yıkanıp paklanıyor.

Tek basınadır hamamda, tellaklar Meto'nun canının sıkıldığını, soyunuşundaki süratten, peştamalsız içeri girişinden anlıyorlar!

Gördüğü düş ne kadar elem verici olsa da, onu tatbik ederek düşüne ihanet etmek istemiyor.

Malibu'yu Boğaz Köprüsü'nün tam ortasındayken patlatmak!

Kendini Boğaz'ın lacivertten yeşile, yeşilden kızıla, sonra esmere kaçan renkli sularına, fırtınalı sesine bırakmak! Haydi Meto!

Hamamdan kararlı bir çıkış yapmanın mutluluğuyla, yüzünde yılların en güzel tebessümüyle sokağa dalan Meto, yürüyüşüne kattığı zarif figürlerle açık hava kahvesine girdi.

"Güzel kardeşimiz gelmiş" bakışlarıyla, "Ne kadar da afili" işaretiyle kendine olan güveni biraz daha artan Meto, köşe başlarında hareketsiz kalan görüntülere can verdi.

Baharın çiçeklerle beraber koştuğu rüzgârlar Meto'nun yanına yaklaşıp; "Dertlerin bizim olsun canım/Ne üzüyorsun kendini afacanım!" gibi lakırdılarla Meto'yu sinirli sinirli güldürdüler.

Soğuk demircilerle sıkı fıkı dostluk içinde bir çocukluk geçirdiğinden, aklına gelen ilk fikri uygulamak için Bahattin Usta'nın atölyesine doğru harekete geçti.

Bahattin Usta yüzlerce aşk hastasına soğuk demirden hazırladığı mühürleri, tam da omuzlarının gamzeli tarafına basmakla ünlüydü!

Meto'nun tarifi üzerine hazırlanan "Hayat" mührü ateşle kor haline getirilmiş sağ omuzunun üzerine dağlanıyordu.

Tek bir çığlık çıkartmadan, kıpırdamadan sıcak mühür omuza iner, bir damla gözyaşı sağ gözden akar!

Hak etmiştir aşkı!

Karanlık çağların ilk çılgınlığı, "aşkına kendini sunmanın seremonisine" hazırdı.

Hayat, bu işlem, bu tören, şölen karşısında ilk defa Meto'nun olacak, gökyüzünde bir yıldız daha şükran duygulannı sunacak!

Hürriyet duygusunu tadan az buçuk insan gibi Meto, sonsuz bir dalgalanmanın baharına kavuştu.

İbrahim Abi'nin elli sekizi açıkhava kahvesinin önünde gergin bir vaziyette duruyor, arabanın tam karşısına geçmiş, kendi arabasını yabancı birinin arabası gibi seyreden İbrahim Abi, bu dünyaya ait olmayan sözcükleri elli sekizine gönderiyor.

Aheste bir zaman diliminin o küçük mavi tonunda Meto ve İbrahim Abi

karşılaşır. Dünyaya başkaldırmanın, her şeyi ve hepsini istemenin kefareti bu bakışlarla ödenir.

Bir an!

Yalnızca an!

Sadece an!

An!

An Çiğdem, Bahar, Hayat şimdi an! İhtiyacım olduğu anda an!

Sevda ve Nil yaptıkları plana uyarak Meto'yu aramaya karar verip, makyajlarına son şekilleri veriyorlardı.

Günümüz ölçülerinin dışında seyreden vücutlarını daha bir seyirlik hale getirmek için yapılan gereksiz çalışmalar.

Ruhları tam bir bataklık içinde kıvranırken, dış taraflarını kimyevi saçmalıklarla doldurmaları pek akıl alıcı bir davranış olmasa da; Mecburdular!

Gece hayatının emip bitirdiği bedenler, her sokağa çıkışta yeniden revizyona girmek zorundadır.

Fondöten, rimel, oje ve ruj!

Vücudu yürürken ince ve alımlı gösteren renk; bordosiyah karışımı, gerekli atraksiyonlar tamamlanır.

Kendilerini biraz daha kadın hissederler, her kimya yüzün çeşitli bölgelerine dağıldıkça.

Hazır, öfkeli savaşçılar gibi ateşlidirler!

Eksik olan bir şey vardır; gözlerinin feri sönmüştür ama haberleri yoktur.

Sokağa çıktıklarında, bir lağım faresi önlerinden hızla ileri gidip, tekrar geri döner.

İntihann arifesinde, yaşamın şerefesinde duran Meto, kafasındaki fasit dairenin

içinde, moleküllerin döndüğü mor alanda anlamsızca dönüyordu.

İbrahim Abi'nin "yeryüzünde düşülen anlamsız durumlar" adlı kasetini beynine kaydetmemiş olsa işi hepten nanay!

"Tenten'in sonu"na doğru yelken açılmış bir yaşam gibi tehlikedeydi Meto!

Derdini anlatabiliyor: "Hızlı yaşama sancısı"

Bir tek şey Meto'yu sakinleştirebilir: Bir "Hu"

Bir daha "Hu"

Milyonlarca kere, milyon defa: "Hu"

Elveda İstanbul, Allahaısmarladık kalabalık sokaklar, sevgili caddem sana da sade bir veda: Adios!

Bir yolculuğa çıkmak için yapılan planların işlemediği karanfilli bir karar mekanizması Meto'nun beyninde canlandı. Malibu'suna atlayıp Bodrum'a, oradan dünyanın üç enerji merkezinden biri olan Gümüşlük'e gidilecek, eski kilisenin yokuşuna çıkılıp hayatın gerekli olup olmadığı konusunda son bir kez tabiatla mücadele edilecek.

Malibu'ya bir uzun yol bakımı, torpido gözündeki paralar ve on dörtlü; her şey hazır! Sevda ve Nil sokaklarda Meto'nun esmer gölgesini aramakla meşgul, tüm dünyanın edepsizlikle karşılayacağı o adi planlarını uygulamak için caddeleri yırtarak geziyorlar.

Aramakta oldukları kuş, masal kuşlarından esmer Meto, Çok uzaklarda İnce bir sigarayla Yolların ince beline sarılmış Kafasında aşkının hayali Ruhunda dinmez yaşam coşkusu Her gaz verişte sorunlar Gerilerde Uzaklarda kalıyor.

Çiğdem'in dudakları kalbine yerleşmiş Sağ omuzundaki "Hayat"

"Haydi Meto iyileş ve dön!" diyor.

Tam sekiz saat sonra Gümüşlük koyuna doğru vites büyütüyordu.

"Kumsalda çıplak ayakla gezerken, dalgaların milyonlarca yıldır oradan oraya

savurduğu, üzerinde kalbini sağ eliyle tutan çıplak bir maymun figürünün bulunduğu siyah bir taşa rastlar.

Meto taşa dokunduğu anda vücudunda birikmiş olan pis enerji dışarı akar; onu ayakta tutan bu pis, sihirli, zakkumlu irinin dışan fırlaması Meto'yu ansızın kumların üzerine yapıştırır.

Kendine geldiğinde dolunay üzerine resmi, güneşin kızarıklığına gölgesi düşmekteydi."1 (1 İslam Kültür Tarihinde Majt, Manfred Ullmann, Çev.: Yusuf Özbek, İz Yayıncılık 1994 (esinlenilen kaynak).) Havaya, gökyüzünün alımlı beyefendisine ve billur hanımefendisine kendini teslim etmesi planlı bir oyun değildi.

Eski kilisenin, yeni sanat evinin yokuşunu tırmanırken, ruhuna yerleşmiş berraklıktan uçarcasına hareket ediyordu.

Kilisenin bahçesinden ufka doğru dağılmış adalar, özellikle Tavşan Adası'nın yanında kendini mitolojiye armağan etmiş adağa bakarken majik güçlerin devreye girdiğini anladı!

Taşların, sayıların, hayvanların, bitkilerin, metallerin seslerini, seslenişlerini, renklerini ve dokularını, uyumlarını ve uyumsuzluklarını yeni sunu /8 lan bir sezgiyle içselleştiriyordu.

Pembe bir ışık sızdı! Dünyanın çatısına. Daha önce Hermes'in korosunda bulunan deniz kızları istiridyelerin içinden deniz kabuklarının içine, oradan da tüm evrene yayılan bir şarkıyı dalgaların ritmiyle seslendirmeye başladılar: "Bilgi ve bilim, Sadece saf mantıklılık, Prensipler, Fikirler ve umumi, Lüzumlu kelimelerle değil, Sezgiler, Vecidler ve mistik görüş vasıtası üe de, Elde edilebilir."1 (1 Zamanın yazara getirdiği bir bilimsel derginin yazısından esinlenilmiştir. Yazanın adı ve yazarı bilinmemektedir.) Yularını bir ülkenin dilinde ve o ülkenin en güzel şehrinde geçirmiş olan Meto, hayatta böylesine görkemli bir sürprizle karşılaşacağını ummuyordu!

Sürprizi hayat yapmıştı.

Hep yaptığı gibi Cam canından çekiliyor Yeni bir ruh üfleniyor.

Bağırmak, anlamsız gibi görünen kelimeleri doğanın kucağına salmak istiyordu: "Lanetler olsun bir bedende sunulan aşka/SavaykaMahaante."

Teselli taşı gömleğinin sağ cebinden parlıyordu!

Gece, beyaz bir sayfanın lacivert bir kaleme özlem duyması gibi, tatlı ve keskin gelmişti!

Kazların ince uyumundan, iç içe geçmiş dalların zarafetinden, dağlardan akan suyun ince ince süzülüşünden bahsedildiğinde ilk akla gelen isim, Gök tan'dır. Göktan! Gümüşlük âlemini kendi alemine göre canlandıran kır saçlı eski bir abi.

Meto, masaya oturur, çeşitli mezeler Meto'ya sunulur, ince uzun bir bardakta bir kadeh bir şey sunulur.

Böylesine güzel masayı ilk defa gören turistler masanın fotoğrafını çekip, Meto'yla konuşmak için uluslararası geçerliliği olan işaretleri gönderirler. Gözlerle, onlara yüklenen bakışlarla, ellerle, onlara verilen görevlerle!

— Gabriella!

— Manuella!

— Isabella!

— Victoria!

— Lorenza!

Tanışılmıştır tatlı esmerle, bakışları hüzünlü bir portakala benzeyen gözlerle!

Kızlar Meto'dan bulundukları yer hakkında biraz bilgi isterler, bunu dudaklarına şehvet yükleyerek dilerler, fakat İngilizceden Türkçeye, üstelik Türkçenin en ağdalı zamanlarına geçmek epey zordur.

Masaya bir ressam gelir!

— Oturabilir miyim!

— Elbette!

— Meto, sana söyleyeceklerimi lütfen iyi dinle, startı verilmiş bir insansın, artık buralarda durmaman gerekiyor, gidip dönmekte olan devrana katılman, o perdede yaşaman gerekiyor!

— "Adımı nereden biliyorsun," diye gereksiz bir soruyla seni sıkmayacağımı biliyorsun. Kim olduğunu da bilmiyorum; yalnız bana devranın nerede döndüğünü söyle.

— Karagümrük'te!

Ressam masadan kalkar, giderken Meto'nun kulağına: — Adım Ali, karşına her şekilde, her kılıkta, çeşitli mesleklerde, olmadık tarihlerde, farklı insanların aracılığıyla çıkarım! Dediğimi sakın unutma, haydi dön artık!

Ali Abi gecenin içinden poyraz gibi geçip, dolunaya doğru adımlarım arşınlar.

İnsanlığını modern gibi gözüken aldatıcı ve kuşkulandırıcı bir zaman diliminde harcamaktan sıkılmış; yeni ama bir bahar rüzgârı kadar geçmişi olan, öğrendikçe gönülleri ferahlatan bir yola gidiyordu!

Malibu, Meto'yu kapısız yollardan geçirerek İstanbul'a en kestirme yoldan ulaştırır. Yolculuk boyunca arabanın sol camında peydahlanan gölgeli, anlamsız bir figür, yolculuğun bitiminde sağ camda belirgin bir hale dönüşür!

Siyah bir kedi!

Simsiyah kedi!

Meto iki camda belirleşen kedi figürünü eliyle silecekken vazgeçip, otomatik camlan aynı anda aşağı indirip yukarı kaldırır.

Arabanın kapı içine "miyav" diye bir çığlık girip bir süre arabanın içinde yankılanır.

Bu bir işaret mi, uyan mı, yoksa yolculuğun verdiği bir sanrı mıydı pek anlaşılmasa da, yine de Meto'yu olabildiğince tedirgin etti.

Meto İstanbul sınırlan içinde sakin kalp atışlanyla direksiyon sallarken, aklına son bir defa caddeye çıkıp bir miktar göz süzmek geldi!

O mini etekli cadde Meto'yu öylesine ilgisiz karşıladı ki, kendini bir anda kuyuya daha önceden bırakılmış pis bir büyü gibi hissetti!

An yaklaşmıştı!

Zaman delice koşturuyordu!

Sevda ve Nil şehir hayatının entrikalı mekteplerinde öğrendikleri zavallı planlannı caddeye açmışlar, Meto'nun yeşilden kahverengiye kaçan gözlerini bekliyorlardı.

Yüzyıllar önce bir zaman diliminde seyretmekte olan flu bir görüntü Meto'ya gösterilir?

Sakallan saçlarının perçemlerine karışmış bir zat, sokakta gördüğü kemikleri çıkmış bir köpeği öpüyor, ahali "Neden?" diye "Niye?" diye sesleniyor; tek cevap kâinata kazılıyor: "O gözler Leyla'yı, Leyla'mı gördü!"

İşte böylesine bir aşkla Hayat'a, Çiğdem'e, Bahar'a bağlanmış olan Meto, sevgilisinin ayak bastığı yerleri, gözyaşlannı onun izlerine düşürerek caddede yürüyordu!

Nil, Meto'yu uzaktan görüp Sevda'yı ara sokakların en lacivertine sokup orada tokatlamaya başlıyor.

ÇatÇat.

Birkaç tırnak darbesi, yanakta hafif kızarıklıklar ve arkasından birkaç tokat daha: Fransız Konsolosluğu'nun önünde bekleyen güvenlik kuvvetlerinden birinin yanma gidip başlıyor oyuna Sevda: — Memur bey şu yavaş yavaş giden adam bana cinsel tacizde bulundu. Üstelik şu ara sokakta hem dövdü hem de ühü ühü ühü (ağlama efektleri polisi hareketlendirmiştir, yan sözcükler şiddetlendirmiştir.) Senin annen, kız kardeşin, kann olsa yine böyle sakin olur musun?

Nöbetçi mahkeme, nöbetçi savcı, nöbetçi hakim, paket postanesi!

Tek bir taraf hayata çelme takıyor, tanışılıyor o kapalı duvarların yosmasıyla!

Birbiri ardına kapanan kapılar, zincirler, kilitler, uzun koridorlarda yankılanan "Emir kipleri", sübyanların yüzyıllara uzanan şehvetli çığlıkları.

Kadınların revirde yaptıkları maskaralıkları!

Revirde "sus" işareti yapan hemşirenin portresi Gardiyan kılığına girmiş

suçluların kopyası Mutluluğun şekil değiştirmiş elbisesinin pilesi Pazara büyük umutlarla çıkan palyaçonun filesi İşte hayat tarihinin yapraklarına kaydoluyor Yaramaz bir kız eteklerini Denizcinin mavi çılgınlığına sal ıyor Hücredeki bir tutuklu Hayat nerede Aşk nerede Çiğdem nerede Bağırıyorağlıyor!!!

Aradan beş tavuk pişirip yenecek kadar doyurucu ama monoton bir zaman aktı.

Her tarafı kapalı, sadece minik penceresinden ışık sızan ring arabasıyla yanında askerlerden ve gardiyanlardan kurulmuş bir denetleme, kontrol etme, düzene sokma timiyle mahkemeye götürülüyordu!

Ring arabasının demirlerle, çelik kapılarla kapalı metal eri, eski mahkûmlarca, doğaçlama, o ana dair şiirlerle doldurulmuş, ancak mahkûmların elleri kelepçeli olduğundan kiril alfabesine benzeyen harflerle bezenmişti: "Yorgun gün batıyor ağlarım içerde El verenim kalmamış beklerim Tesellim kırılmış Suçum devlete sunulmuş Artık son vereceğim Senden bana uzanan Görünmez buselere Nil nehrinin üzerine uzanmış vücudum/Sana armağan olsun Geride kalan yedi nüfusum"

Asker, şiiri okuyan ve hüzünlenen Meto'ya sigara istemeyi bahane ederek şiirin açıklamasını yapar: "Sahte ehliyet ve kimlik düzenlemekten yatmıştı, kendi tahliye kağıdını yazıp başka yere nakloldu."

Acı bir fren sesi, kravatlar düzeltilir, adliyede bekleyen gerçek hayatın karşısına en afili biçimde dikilinir!

Mübaşirin sesi koridora dağılır!

— Önce gelen beyler, bakanlar, başbakanlar.

Adliyede de olsa sinir sistemini etkileyen espri her zaman yapılır.

Meto mübaşire bakarak içeri girer, bir ânım bulup mübaşirin kulağına eğilip "Yapıştır!" der.

Beraberce gülümseyip heyetin karşısına geçerler!

Gece Halic'in sularında kör bir denizci küreklere olanca hızıyla asılıp Balat'a geçiyordu! Ay, binlerce sene geriye gidip ikiye bölünüyordu!

Tutuklu içeride Türkçeyi unuttuğundan ifadesini Çince veriyordu!

Fotoğrafçılar ve kameramanlar bu anı dondurup, üzerinde deklanşörün çıkarttığı "kılıck" sesi yazılı beyaz gömlekli tutukluya gülüyorlardı.

Adliyede parmağıyla yaptığı zafer işareti, hayatına bıraktığı güzel fotoğraflardan biriydi.

Yüzde, yıllarca biriktirilmiş hassas ve tam zamanında ortaya çıkan çizgilerle verilen ifade!

Bir mimik dünyayı değiştiriyor!

Klıck!

"Tekrara verdiğim tarihe kadar tutukluluğunun devamına..."

Klıck!

Üzerinde, "kanatlanıp uçmak" gibisinden büyük düşlerin kurulduğu, koridordaki mermerin üzerinde yürüyordu.

İlk hayal kırıklığının diyalogsuz fotoğrafı, belki de kendim tanıması için sunulmuş, armağan edilmiş sessiz bir zaman dilimi.

Çocukken anlatılan masalların gerçekleştiğini seyretmek; yaşamak, kim bilebilir ki; belki de geçmişi bir defa daha selamlamak.

"İki kız kardeş ellerindeki dikenli gül dallarıyla sütunlara vuruyor, sütunlar; 'Bende değil ondaonda değil bende' diyerek, altınların yerini söylemiyorlar."

İşte karşısında duvarla, kiremitlerle, su borulanyla konuşan büyük bir kalabalık, parmaklıklara ellerini geçirip "bir genç kızla el ele gezme" oyunu oynayanlar.

Meto!

Sessiz ve sakin odada, uzun masasında tek başına. Ay, parmaklıkların arasından "Şimdi sana hayatının müjdesini veriyorum," diye haykırıyor.

Bir yıldız batıdan doğuya kayıyor. Kahverengi cüsseli, mavi ışıklar saçan bir yıldız!

Yüzü sarartıp kendinden geçirici bir etkisi var yıldızın, el ayak tutmuyor birkaç saniye.

Kolay mı, Samanyolu'nun en parlak yıldızı geçiyor, geçmiyor, salınarak gelip kalbe giriyor!

Gece! Örtülerin, battaniyelerin, yorganların ve yastıkların karanlık, üşüyen dünyası! Rüyalara koşulacak, Çiğdemlere sarılacak, ateşlerle konuşulacak, bir mavi gece!

Daha önceden gördüğü rüyayı rica ederek uykuya dalıyor. Ve o anda zaman, bir küçük âna dalgalanıyor.

Dünyamız, yegâne varlığımız o anda çok duygusal bir şekilde sallanıyor. (Rüya net gelsin diye sunulan bir armağan!) Sadece bir an! Serbest kalıyor.

"Dört ana rengin dört tarif edilmez tonlarıyla süslenmiş kum tanelerinin arasında uçuyordu, hiç seyredilmemiş, dokunulmamış bir gülün kokusunda nefes alıyor, yaşanmamış bir aşkın ıstıraplı, ümitsiz, kırgın dünyasına kanat çırpıyordu."

"Günümüze ait bir nesne kendi içinde taşıdığı sırrı yansıtıyordu!"

Ayna, yüzyılların sırrını çeşitli mevsimlerden geçip, bir yaz yağmurunun ağlatan yalnızlığına beş basan Meto'ya sunuyor: "Dinle çocuğum, bir tek gerçek vardır: O da sadece bu!"

Perde!

Perde açılıyor, karanlık bir kuş, uğursuz bir kuş, eskiden yapılan bir sihirde yaşayan kuş, Baykuş!

Kanatlarının arasında salladığı bir uygarlık bilgisini, yok sanılan medeniyetin en can alıcı sırrını Meto'ya sal ıyor.

Baykuş sırrı Güvensizliğin sembolleştiği sır!

Belki aynanın Baykuş'a verdiği sır.

Yeni aldığı elbiseyi bir daha giymeyecek kadar cesur kadınların kararlılığıyla uykusunu rüyasında ikiye bölüyor.

Sağ taraftaki loplara aydınlanacak sırlar toplanıyor.

Gönülleri, sadece insan sevgisinden alıp hayvanlara, bitkilere, yağmurlara, yıldızlara kaydırıyor. Şu raks eden âlemin bir cümle nefesini, gözle görülmeyen gerçeklerin en şaheserini, seçilecek yolların en edeplisini, terbiyelisini, yaşanacak olan insan halinin en şereflisini!

Geçiyor kalbe imza atarak yaşlı bir taş. Bir yılan gömlek değiştiriyor yavaş yavaş.

İşte yaklaşıyor uzaktan sana sunulan ses, doygun arzularda yaşayan ılık nefes. Kim ki bir aşka verir kendini seherde...

Bu gönülleri alkışlayan zümrüt terazide Haydi yolcu, durma zikret ânı Bu eflatun gecenin bronzdan baharını Kiminse duruyor meltemli bir gözyaşı resmi Kalbin bir defa açılan kapısına Zuhur ediyor hayalin sezgisi!

Yakut olabilmiş sade bir taşın kafasına düşmesiyle uyanıyor uykusundan. Kirpikleri, için için ağlamaktan ıslanmış, gözpınarları milyonlarca yıldır derinlerde yaşayan yaşlı yosunlarla kaplanmış.

Beyninin içinde olgun, albenisi olan, güneşten daha yakıcı kızıl bir ışık raks ediyor: "Aşk meğerse hülya imiş/Bütün aşklar senin aşkına hayran imiş."

Sallantılı geçen bir sabah, tereyağının, peynirlerin, reçellerin renkli ve tuzlu dünyasına davet ediyor. Ancak derinlerde zevk içinde boğulan bir beden, nazik bir edayla zarif bir hareketle daveti reddediyor.

Birkaç mahkeme derken, alışmıştır yalnızlığın enfes tadına, bekledikçe açıyor kapıların mührünü, karanlığın, tutsaklığın, arkadaşsızlığın yardımıyla!

Koridorlarda çömelerek geçen bir an, Meto'nun kulağına fısıldıyor koro durmadan: "Haydi esmer beden akıt içindeki zehiri/Dünyada kullanılmayan bir yana/Çıkacaksın birkaç mahkeme sonra/Devam edeceksin bu parlak gibi gözüken/Sahte hayata/îşte o zaman/Sana diyeceğimiz yok/Hepten elveda!"

Yalnız kaldığı anlarda yaptığı plan, aldığı bilgi, sezdiği duygu mükemmeldi. Şimdi zamanını eğitime adayıp daha güçlü, zeki, çevik ve gözüpek olarak dönecekti kaldırımlara.

Atılan iftiralarının bedelini herkese, her dudağa ödetecek; atardamarlar nerede, hangi konumda, ne şekilde olursa olsun mutlaka kesilecek!

Gözlerini aynaya diktiğinde aynayı çatlatıyor; bir kumaş parçasını dilediği dakikada uzaklara fırlatıyor.

Verilen gücün henüz farkında, daha da fazlasını istiyor her okuyuşta! Coştukça yemin ediyor, "Keseceğim ağzınızdan yanaklara kadar her zerreyi," diyor.

Ah Meto! Demir kapıların pembe sürgüsü, açık pencerelerin dantelli örtüsü!

İntikam isteğiyle yanıp tutuşan her beden gibi, acemice duygudan sıyrılmakla yeni bir kapıya ulaşıyor.

Saadet!

Boşaltıyor beynindeki taşkın hummalı kini, diriliyor vücudun açılmamış, dokunulmamış o siyah perdesi!

Dünyayı gördüğü optik biçim değişiyor, "Hapsedilen bedendir, ruh değil!" diyor.

Verilen ışığın bilgisi süzüldükçe, evreni yeniden tanıyor, yaşamak bu dedikçe topuğunun üzerinde dönüyor, dönüyor! Sıra sende! Hişşt.

Temizlenmiş bir vücuda verilen dumanla rahatlıyor Meto, o anda uyku bile muamma!

Daldığı uykudan geçiyor hayale. Çaprazlamasına anlatılan bu hikâyede Dudak dudağa veriyor o anda kıraç bir yılanla İğde ağacının üzerinde yılanın siyah kanı Çok uzaklarda bırakıyor Hanı, hamamı, sarayı Ve içinde hapsolduğu o siyah kanı!

Sızdığı yerde doğrulurken açılan bir sustalının uyarısıyla bir süre kendini rüyasına teslim ediyor. "Unutma!"

diyor.

"Bil ki benim âlemleri düzene koyan, nurlandıran, terbiye eden, tüm oluşları sağlayan."

Hal yoluyla ulaşılan dingin ve kararlı bir basamağa daha varılmış, şimdi bu beden yeniden dünyaya salınmış!

Bir an ki geçiyor sanki sekiz ayda Kalbe mühürlenen kızıl sonsuz aşkta Bilinsin verilecektir alınan mühür geri Unutursan sana hatırlattığımız derindeki O parlak zümrütle yazılmış tenlerin feri Geçiyor edayla bir yelkenli umarsız sazlardan Vücudun her zerresine yayılıyor Bahar durmadan.

Açılıyor o paslı kilit bürokratik bir anahtarla, hapsolmuş bir beden daha koşuyor kayıtsızlıkla.

Hapisten çıkan Meto'nun gözleri ıslanıyor. Karşısında bekleyen bordobeyaz Malibu kapısını açmış "Canım haydi gel bana/Biraz sanlayım sana" diye nağme yapıyor.

Vites kendini büyütüyor, dar sokaklara girdikçe Malibu kasasını küçültüyor. İşte dünyanın köşesinde bir sokak, tüm kâinata terbiyeli yaklaşarak yakıyorlar mumlan dört bir yandan, yükseliyor sesler bulutların kenarından.

"Kâinatın gizemi bu evde ihvanda Suların en berrağı saklı bu aşkta Sonsuzluğun bilgisi fırtınada, rüzgârda Böyle bir hikâyeye git ver bendini Çoğalır kalbinin güllü, sümbüllü her yeri Unutursun vicdana yerleşmiş kini, kederi"

Kızıl bir gece esmer bir yıldıza yol veriyor, Meto bileklerindeki paslı izleri siliyor. O an kavuşuyor meleklerin baharına/O Zümrüdü Anka kuşuna/Elbette vurulur hasta taylar baştan/Herkes geçer o âlemden bu yaşlardan.

Bas marşa!

BITTI